

BẠCH
CÔT
ĐẠO
CUNG

Thần
Yân
Chi
Tiêm

Mục lục

Chương 1: Quốc Sư

Chương 2: Tha Tâm Thiên Ma

Chương 3: Tam Sát

Chương 4: Oán Ma Đoạt Linh

Chương 5: Huyền Hóa Pháp Châu

Chương 6: Truy Ân Thụ Đạo Pháp

Chương 7: Rời Đi Và Tu Hành

Chương 8: Thông Thiên Quán

Chương 9: Đờng Tử

Chương 10: Phong Trấn

Chương 11: Bản Ngã Tướng

Chương 12: Tiên Thiên Linh Giác Và Kiếm

Chương 13: Phong Lăng

BẠCH CỐT ĐẠO CUNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1: Quốc Sư

Dịch giả: Hoa Gia Thất Đờng

Ô Phụng Quốc nhỏ bé lại thiếu thốn đất đai, dân cư thưa thớt. Tuy nói đây là một nước, song tổng diện tích bất quá chỉ bằng một tòa thành gộp với vài thôn làng xung quanh mà thôi. Đã nhiều năm nay, Ô Phụng Quốc thường xuyên phải hứng chịu thiên tai cùng với họa yêu ma, dẫu cho nhiều đời quốc vương vẫn mong biến Ô Phụng Quốc thành một đất nước lớn mạnh, nhưng rốt cuộc vẫn không sao làm được.

Thiên tai hãy còn có cách trị, họa yêu quái lại không người có thể diệt trừ.

Cho đến mười năm trước, sau khi một vị đạo sỹ xuất hiện, tai kiếp yêu ma mới được ngăn chặn, những năm gần đây họa ấy đã gần như tiêu biến.

Thanh Dương Đạo Quán tọa lạc giữa thành đô của Ô Phụng Quốc. Đạo quán này không hề lớn, quan cảnh bên ngoài cũng rất đơn giản; tuy nhiên khi tiến vào bên trong, người ta sẽ có cảm giác tựa như nơi đây là một vùng thiên địa khác, vô cùng vô tận, ẩn tàng một lực lượng thần bí, mênh mông khôn lường. Một đạo quán như thế, không thể là thứ những đạo nhân bình thường có thể kiến tạo nên. Từ đạo ý chất chứa bên trong, đủ để thấy được tâm cảnh cùng tu vi của người xây dựng nên đạo quán này.

“Đùng...”

Mây đen giăng mắc kín thiên không, sấm rền từng trận. Trước kia, nếu như có hiện tượng thế này xuất hiện tại Ô Phụng Quốc, người ta nhất

định sẽ cho rằng yêu quái lại sắp đến rồi, nhất định sẽ hãi hùng đóng cả cửa đi lẫn cửa sổ, rồi lần trốn xuống hầm. Nhưng bây giờ họ sẽ không như thế nữa, bởi lẽ, đã có Quốc sư Thanh Dương Chân Nhân ở nơi đây.

“Rào rào...”

Một trận mưa lớn như trút nước kéo đến, ập xuống mái ngói của đạo cung, nước bắn tung, tứ bề hóa khói sương. Trong chớp mắt, nước mưa đã hội thành một dòng suối nhỏ. Suối nhỏ chảy băng băng, dẹt nên một bức rèm mưa dưới mái hiên, lại dội tiếp xuống đất từng đợt ào ào.

Một đạo nhân nôm còn trẻ tuổi đương chấp tay sau lưng tản bộ nhàn nhã đến dưới mái hiên. Y lặng yên đứng đấy, ánh mắt đọng lại trên màn mưa, xuất thần. Rất lâu sau, y bỗng đột ngột vươn tay ra, lòng bàn tay đón lấy nước mưa từ trên mái ngói tuôn xuống. Nước mưa rơi trên tay y, bắn ướt tay áo y. Khi thu tay về, giữa lòng bàn tay y đã có một khối cầu nước.

Y chậm rãi nắm tay lại, nắm thật chặt. Chính trong khoảnh khắc y nắm chặt tay ấy, một vùng thủy quang đột ngột lóe sáng. Ánh sáng rực rỡ xuyên qua những khe hở trên nắm tay y, chiếu rọi khắp mái hiên.

Trong vùng ánh sáng rực rỡ của đạo thủy quang, lại xuất hiện một nữ tử thân vận đạo bào. Cả người nàng lẫn trong khoảng không gian mênh mông rộng lớn của đạo cung. Nàng soi vào một chậu nước trong, nói: “Sư huynh, sư phụ độ kiếp thất bại, đại sư huynh lại thọ trọng thương, các vị sư thúc, sư bá đã đều dưới trướng phái khác. Sư huynh, nếu huynh còn sống thì hãy trở lại, trở lại diện kiến sư phụ một lần cuối cùng.”

Thanh Dương Tử mở bàn tay, nước từ trong lòng bàn tay y tràn ra ngoài, rơi xuống đất bắn tung lên.

Nữ tử mặc đạo bào này chẳng phải ai xa lạ, mà chính là vị tiểu sư muội đã hai mươi mấy năm y chẳng gặp mặt: Dung Dương.

Y nhớ lại cảnh tượng hai mươi năm về trước, khi mấy vị sư thúc, sư bá liên thủ cùng yêu cầu sư phụ trục xuất mình khỏi sư môn.

Vốn dĩ, sư phụ chỉ định phạt y diện bích tư quá trăm năm, song mấy vị sư thúc, sư bá kia lại nhất trí cho rằng, nếu không đuổi y ra khỏi sư môn, ắt sẽ đem đến tai kiếp diệt môn cho Thiên Diễn Đạo Phái. Chẳng ngờ hai mươi năm sau, khi Thiên Diễn Đạo Phái sắp gặp họa diệt vong, mấy vị sư thúc, sư bá đã luôn mạnh miệng nói sẽ vì sư môn vĩnh viễn trung kiên đó, bấy giờ lại từng người, từng người một đầu nhập môn phái khác.

Mỗi một người trong số bọn họ đều nắm giữ một đạo pháp cơ. Một khi họ đã đầu nhập vào phái khác, những pháp cơ này chắc chắn sẽ bị đem đi. Nếu căn cơ pháp ý của một môn phái bị đem đi mất, thực lực của môn phái ấy sẽ giảm sút nghiêm trọng, thậm chí ngay pháp cơ cũng sụp đổ hoàn toàn, pháp thuật của những đệ tử còn lưu lại trong môn phái cũng sẽ tiêu biến trong một đêm, linh lực loạn tán.

Năm ấy, các vị sư thúc đã vin vào lý do này mà yêu cầu trục xuất Thanh Dương Tử khỏi Thiên Diễn Đạo Phái, bởi khi ấy Thanh Dương Tử đang tu luyện một pháp môn khiến cho linh lực của Thiên Diễn Phái phải nhiễm ô.

Pháp, bất phân chính tà.

Đạo tâm, lại có chính tà.

Bọn họ cho rằng đạo pháp mà Thanh Dương Tử tu luyện là cái đạo của tà ma, cuối cùng đã trục xuất Thanh Dương Tử khỏi đạo phái. Một người nếu đã bị trục xuất khỏi sư môn, thì tất cả những pháp thuật cùng với linh lực người đó học được tại sư môn đều sẽ tiêu tán.

Thanh Dương Tử hít một hơi khí đã bị nước mưa làm ẩm ướt, từ từ đè nén cơn sóng khiếp hãi đang trào dâng trong lòng.

Từ trong tiên điện, một đống tử bước đến, hướng về phía Thanh Dương Tử cung kính nói: “Quán chủ, công chúa cầu kiến.”

Thanh Dương Đạo Cung tuy không lớn, nhưng cũng phân làm tiên điện và hậu điện.

Thanh Dương Tử yên lặng hồi lâu, dường như chẳng nghe thấy lời ấy của đờng tử. Đờng tử cũng chẳng nói thêm tiếng thứ hai.

Qua một hồi, Thanh Dương Tử đáp: “Mời công chúa đến đây.”

“Vâng.”

Đờng tử năm nay còn chưa quá mười ba tuổi, nó tên gọi Ô Phượng Lan Thạch, là người của Ô Phượng Quốc này. Phụ mẫu thẳng bé đụng phải yêu quái trong lúc lên núi hái thuốc nên đầu chết cả. Cũng bởi những lúc hái thuốc, họ thường hay chuyển chỗ thuốc hái được đến Thanh Dương Cung, thế nên Thanh Dương Tử có gặp qua đứa trẻ này; biết phụ mẫu nó đã chết, y bèn thu nhận nó làm đờng tử.

Người của Ô Phượng Quốc phần nhiều đầu lấy tên nước làm họ. Cậu bé Ô Phượng Lan Thạch ấy ngày nào còn đen đúa gầy gò, sau khi vào Thanh Dương Cung được ba năm đã biến ra một đờng tử răng trắng môi hồng. Tuy nói tướng mạo của nó tựa hồ vẫn là tướng mạo khi trước, thế nhưng cái khó có được chính là tính tình của nó - giờ đây đã ổn định hơn, không như trước kia lúc nào cũng cáu kỉnh. Lại thêm, nó đã nếm trải sự đả kích của nỗi đau mất mát song thân, nên trong cái ổn định của nó còn có cả sự kiên nghị tựa như thạch bàn.

Không lâu sau, Ô Phượng Lan Thạch đã dẫn đến một thiếu nữ chừng mười bảy, mười tám tuổi. Y phục thiếu nữ này vận trên người mang sắc đen là biểu trưng cho sự cao quý ở Ô Phượng Quốc; trên nền đen lại có hoa văn chim chóc, mà tư thái của từng con như thế đều khác nhau, sắc lông hoa lệ, hoặc bay liệng, múa may, hoặc lượn vòng, tựa như bách điều triêu phượng.

Chiếc váy này gọi là Triêu Phượng Quần, thứ thiếu nữ đương đội trên đầu chính là Phượng Quan, tai nàng đeo bông tai ánh bạc, cả người trông lộng lẫy, cao quý phi thường, mà trong cái cao quý ấy còn ẩn ước vẻ diễm lệ.

“Công chúa điện hạ.”

“Bái kiến Quán chủ.”

Mười năm trước, khi Thanh Dương Tử mới đến Ô Phượng Quốc, nàng công chúa này con chưa được mười tuổi. Ngày ấy, nàng cứ hay nín áo Thanh Dương Tử nằng nặc đòi học pháp thuật, ngày ngày đều đến Thanh Dương Quán, nói mình phải bái Thanh Dương Tử làm thầy. Lớn thêm vài tuổi, nàng cũng hiểu được bản thân mình không thể bái Thanh Dương Tử làm thầy, bởi đại nghiệp của Ô Phượng Quốc cần nàng kế tục.

Tuy là như thế, nàng vẫn thường hay đến Thanh Dương Quán, bảo rằng mình muốn nghe lời giáo huấn của Thanh Dương Tử, mong có thể bỏ đi tính nóng nảy, bỏ cả thói hay làm nũng, lại mong tìm được những pháp trị quốc ngoài hai đạo trị quốc là Vương đạo và Bá đạo.

“Công chúa điện hạ, bần đạo muốn tiến cung diện kiến bệ hạ.” Còn chưa đợi công chúa mở miệng nói gì, Thanh Dương đã lên tiếng trước.

“Ồ? Quán chủ muốn gặp phụ vương, được thôi.” Bên ngoài, Ô Phượng Công Chúa đương nhiên là muốn giữ gìn thân phận và hình tượng công chúa của nàng, song khi đến trước mặt Thanh Dương Tử nói chuyện, nàng lại rất đổi tùy ý, đại khái là vì từ nhỏ đã hay đến Thanh Dương Cung. Nàng đảo đảo đôi con ngươi linh động, lại nói tiếp: “Mấy năm nay hiếm khi thấy Quán chủ rời khỏi đạo quán, hôm nay sao lại muốn tiến cung gặp phụ vương?”

“Bần đạo muốn mượn của bệ hạ một món bảo vật để trừ diệt Thận Yêu(*) ở mặt bắc hoàng mạc.”

(*) Thận: một giống hải quái trong thần thoại Trung Quốc, hình dạng tựa như hải miên

“Trừ yêu? Chính là con Thận Yêu thường gây ra những trận gió cát ở mặt bắc đó sao?”

“Đúng vậy.”

Công chúa hơi kinh ngạc, nói: “Người chẳng phải đã nói con Thận Yêu này lẫn trong đại mạc mênh mông, tìm tung tích nó còn không dễ, hà huống trừ diệt nó, lại càng thêm vô vàn khó khăn? Sao đột nhiên lại muốn đi trừ nó?”

“Công chúa bất tất phải lo lắng. Chỉ cần bệ hạ chịu cho bản đạo mượn một món bảo vật, bản đạo tất sẽ giết được quái yêu, khiến chúng vĩnh viễn tuyệt tích tại Ô Phượng Quốc.” Thanh Dương Tử đi kèm tĩnh nói.

Trên bầu không, mây đen phủ kín, khiến cả trời đất u ám hẳn. Ngay cả vị Thanh Dương Tử vốn luôn thanh tĩnh vô vi trong lòng Ô Phượng Công Chúa, thanh âm giờ đây đã như biến thành một món lợi khí phảng phất tư vị của chết chóc.

Ô Phượng Công Chúa đến trong mưa, nhưng thân thể lại không thấm chút nước, bởi vì trên người nàng có mang theo Tị Thủy Châu.

“Bảo vật, bảo vật gì thế?” Ô Phượng Công Chúa hỏi.

“Vương ấn.”

Ô Phượng Công Chúa lại không hề kinh ngạc, bởi lần đầu đến Ô Phượng Quốc, Thanh Dương đã mượn qua vương ấn để ngăn chặn con quái yêu bấy giờ muốn đoạt vương ấn. Trong tâm vừa biến chuyển, Ô Phượng Công Chúa đã nảy ra một ý nghĩ...

oooOoOoOooo

Mạn bắc Ô Phượng Quốc là một vùng sa mạc mênh mông, khắp nơi đâu là cát vàng. Trong vùng sa mạc này có một con Thận Yêu, con Thận Yêu đó biến hóa khôn lường, khó mà tìm kiếm. Người đạo hạnh cao thâm nếu muốn diệt nó lại khó có thể lùng ra tung tích của nó, còn kẻ pháp lực thấp kém nếu tiến vào sa mạc thông thường sẽ chết bất đắc kỳ tử.

Giữa đại mạc mênh mông, dưới ánh dương thiêu đốt, một mảng cát vàng trải đến vô biên vô tế. Ở nơi cát vàng tiếp liền thanh thiên phía chân trời xa, dường như thấp thoáng nổi lửa hừng hực.

Một đạo linh quang xẹt ngang trời, rơi xuống nơi xa xăm.

Con Thận Yêu ấy lẫn sâu trong đại mạc, nó trông giữ một món linh bảo. Linh bảo này sẽ không ngừng nuốt lấy linh khí trong trời đất, thế nên đại mạc đã hoàn toàn không còn linh khí. Dẫu có kẻ pháp lực cao cường tìm được con Thận Yêu đó, cũng vị tất là đối thủ của nó.

Đạo linh quang kia rơi xuống, tựa như nước loang ra trên mặt cát vàng, hiển hóa thành hai bóng người: chính là Thanh Dương Tử và Ô Phượng Công Chúa.

Thanh Dương Tử vận một thân đạo bào sắc tía ngả màu đen huyền, đầu đội mũ tía cài ngang một chiếc trâm tía. Ống tay áo rộng lớn, bao phủ hết cánh tay y. Phù văn trên mép tay áo lờ mờ ẩn hiện dưới ánh thái dương.

Một cơn gió thổi đến, thổi phồng y phục của y. Tuy nhiên, nếu nhìn vào trong tay áo y sẽ phát hiện nơi đó khó mà nhìn thấu được, bất quá chỉ có thể trông thấy một phiến hỗn độn, cứ như thể đó chẳng phải là tay áo, mà là một khoảng thiên địa càn khôn khác.

Người bên cạnh y là Ô Phượng Công Chúa. Hôm nay nàng ăn vận không giống như hôm qua khi ở đạo quán, không mặc váy nữa, mà mặc trang phục đi săn của vương thất. Bộ y phục này vẫn mang sắc đen cao quý của Ô Phượng Quốc, song lại bó sát người, phác họa rõ từng đường nét yêu kiều trên thân thể nàng. Từng tấc trên người nàng, không chỗ nào không cho thấy nàng đã là một thiếu nữ trưởng thành, không còn là một tiểu nha đầu nữa.

Hôm nàng giắt một thanh loan đao có khắc hoa văn ô phượng. Nàng thoải mái đứng cạnh bên Thanh Dương Tử, xem ra tâm trạng rất tốt.

Lúc Thanh Dương Tử nói muốn mượn vương ấn đi diệt Thận Yêu trong đại mạc ở mạn Bắc Ô Phượng Quốc, nàng liền nảy ra ý định đi theo. Thế nên khi Thanh Dương Tử đi mượn vương ấn của quốc vương Ô Phượng Quốc, nàng bèn lấy đó làm điều kiện, vin vào lý do rằng vương ấn là quốc bảo truyền thừa của Ô Phượng Quốc, há có thể không người giám hộ.

Thanh Dương Tử bảo việc trừ yêu hung hiểm, yêu quái lại càng giảo trá vô cùng, thế nên đại mạc là một trong những vùng hiểm địa đối với kẻ tu hành. Y đi chuyến này sẽ phải ác đấu một phen, hy vọng công chúa sẽ không đi cùng.

Công chúa điện hạ lại nói:

“Thận Yêu chính là tai ách lớn nhất của Ô Phượng Quốc. Nếu lần ra đi này, Quán chủ không thể trừ diệt nó, Ô Phượng Quốc ta về sau biết làm thế nào để chống chọi với sự xâm lấn của Thận Yêu, sớm muộn cả Ô Phượng Quốc này cũng sẽ bị vùi lấp dưới cát vàng. Phụ vương là vua một nước, không thể tùy tiện rời đi, phận ta là con gái, cũng nên cùng cha chia sẻ mối lo.”

Nàng nói xong, lại bẩm với Ô Phượng Quốc Vương:

“Nữ nhi đi chuyến này nếu có vong mạng, bất quá cũng chỉ chết một đứa con gái ngu ngốc, hành sự cầu thả lại lỗ mãng mà thôi. Hạng người như vậy, sao có thể kể tục đại nghiệp?! Phụ vương nên vui mừng mới phải, Ô Phượng Quốc cũng nên vui mừng, nữ nhi nếu bình an trở về, thì nạn yêu ma của Ô Phượng Quốc vĩnh viễn được trừ diệt, nước ta sẽ không còn bị cát vàng xâm lấn cương vực. Mười năm sau, cả bách tính lẫn đất đai của Ô Phượng Quốc tất sẽ khuếch đại, phụ vương cũng có thể lấy làm tự hào khi tế cáo liệt tổ liệt tông.”

Ô Phượng Quốc Vương trầm tư hồi lâu, bèn thở dài một tiếng, cuối cùng cũng đồng ý.

Ô Phượng Công Chúa cất chân trên mặt cát vàng, bàn chân nàng lún trong cát. Đi liên tiếp vài bước như thế, bước nào cũng ngập trong cát, khiến nàng khó mà tiến bước.

Thanh Dương Tử nói: “Công chúa điện hạ có nghĩ ra được nên dùng thứ gì thay cho việc đi bộ chẳng, lộ trình chúng ta phải đi còn rất dài.”

“Thứ thay cho việc đi bộ? Chim giấy? Ngựa trúc?” Ô Phượng Công Chúa hỏi.

“Đó là phù thuật, bần đạo không biết.” Thanh Dương Tử nói.

“Vậy thì cưỡi gió ngự khí?” Ô Phượng Công Chúa hỏi tiếp.

“Đấy là ngôn chú chi thuật, bần đạo cũng không biết.”

Ô Phượng Công Chúa không phải là không biết gì về người tu hành trong thiên hạ. Nàng hiểu rõ, những thuật mình vừa nói đấy chẳng phải là pháp thuật cao thâm gì, bất luận môn nào phái nào cũng nên có.

Thanh Dương Tử lẽ ra phải biết chứ. Ô Phượng Công Chúa nghi hoặc nhìn Thanh Dương Tử, chỉ thấy đôi mắt y trông về nơi xa xôi. Thế nhưng, đôi mắt sâu lắng của y tựa hồ đã phản chiếu cả thiên địa. Ở nơi sâu nhất của đôi con ngươi ấy, tựa hồ ẩn tàng một lực lượng thần bí vô tận...

BẠCH CỐT ĐẠO CUNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2: Tha Tâm Thiên Ma

Dịch: Hoa Gia Thất Đờng

Ô Phượng Công Chúa lại không biết rằng, từ sau khi Thanh Dương Tử bị trục xuất khỏi sư môn, những pháp ý đạo cơ cùng linh lực y tu luyện được tại sư môn đều đã bị tước đoạt cả.

Lập một môn phái, không phải cứ tùy tiện chọn một tòa thâm sơn, xây một gian đạo quán là xong; mà phải nắm bắt được pháp ý của thiên địa, tương hợp cùng linh lực trong trời đất, rồi ở nơi tương hợp ấy dựng nên một tòa đạo quán để trấn giữ. Pháp ý này chính là căn cơ pháp thuật của môn phái: tất cả pháp thuật đều từ nơi pháp ý ấy mà chuyển hóa thành.

Thanh Dương Tử sở dĩ bị trục xuất khỏi sư môn là bởi y đã tu luyện theo một đại đạo yếu quyết tình cờ có được.

Căn cơ của người tu hành phân thành ba loại, một là pháp ý, hai là linh lực, ba là đại đạo yếu quyết. Sau khi gia nhập một môn phái, người ta chỉ cần đem thần hồn của chính mình dung nhập vào cột trụ đạo pháp của môn phái ấy, thì tự nhiên sẽ có được pháp thuật. Còn như có thể đạt được pháp thuật gì, uy lực của pháp thuật ấy ra sao, còn phải xem bản thân mình về sau tu hành thế nào.

Đại đạo yếu quyết lại là phương thức sử dụng pháp thuật do các đời tổ sư truyền lại. Đương nhiên, những yếu quyết đó không đơn giản chỉ là phương thức sử dụng, mà còn là cả một hệ triết lý truyền thừa hoàn chỉnh. Linh lực sẽ tự nhiên xuất hiện trong quá trình tu tập đại đạo yếu quyết và pháp thuật.

Những chú thuật hay ngôn chú chi thuật mà Thanh Dương Tử đã nói đến đầu là đại đạo yếu quyết được các môn phái truyề lại, dùng để đi đầu khiến pháp ý mà tự thân mình đã đạt được. Đại đạo yếu quyết có thể khiến pháp ý chuyên hóa thành những thứ pháp thuật bí hiểm khôn lường.

Thanh Dương Tử bị tước mất pháp cơ, đại đạo yếu quyết có được từ Thiên Diễn Đạo Phái cũng mất đi tác dụng vốn có của nó.

Hơn hai mươi năm nay, y mãi miết tu luyện một môn đại đạo yếu quyết khác, gọi là “Tha tâm thiên ma hiển diệu thiên”. Dòng đầu tiên khai mở “Tha tâm thiên ma hiển diệu thiên” này có nói:

“Pháp do tâm sinh, Tâm ta như gương,

Niệm nơi tâm người chính là pháp của ta, Ta là thiên ma.”

Hơn hai mươi năm ròng rã đêm ngày tu luyện “Tha tâm thiên ma hiển diệu thiên”, trong tâm y đã sinh pháp ý.

Trong cõi trời đất có pháp ý, pháp ý ấy có thể đón lấy, cũng có thể thấu nhận. Tuy nhiên, kẻ tu hành cũng có thể thông qua việc tu luyện mà thai nghén nên pháp ý. Chỉ là, nếu muốn tâm mang pháp ý, cần trải qua một khoảng thời gian dài lâu. Và chẳng có những người, dù có ngồi tọa đến lúc hóa ra một bộ xương khô, cũng không thể nào tự mình sinh pháp ý được.

“Quán chủ à, cái này người không biết, cái kia người không biết, vậy người biết cái gì?” Công chúa không ngớt lời, lại nói tiếp: “Ta thân là công chúa của Ô Phượng Quốc, đương nhiên phải cưới chim phượng thay cho chuyện đi bộ.”

Ô Phượng Công Chúa liếc nhìn Thanh Dương Tử. Tuy nàng mặc một thân hắc y, song trên mình có hàn ngọc hộ thân, cả người được bao phủ bởi một lớp sương mù mong mỏng, mờ nhạt.

Nàng nói như thế, kỳ thực là có ý làm khó Thanh Dương Tử. Theo những gì nàng được biết, loại linh lực mà kẻ tu hành sở hữu càng lớn mạnh, thì họ càng không dễ dàng để linh lực ấy xuất hiện, dù chỉ là huyền

hóa cũng không được. Thế nên những thứ như chim giấy, ngựa trúc nàng đã nhắc qua ấy thì có rất nhiều, song phượng giấy hay rồng trúc lại hiếm khi nghe nói đến.

Chuyện xảy ra ngoài dự liệu của nàng chính là, nàng vừa dứt lời thì...

Thanh Dương Tử đột nhiên ngã xồm xuống, dùng ngón trỏ vẽ phác trên mặt cát, rất nhanh đã phác họa ra một con phượng hoàng.

“Đây là gì?”

“Phượng.”

Ô Phượng Công Chúa vừa thốt ra một chữ “Phượng”, chỗ cát vẽ hình chim phượng đó đột nhiên độn lên thành một khối cát vàng, tiếp theo sau, trong hư không vang lên một tiếng kêu của loài chim phượng. Trong tiếng kêu, khối cát vàng ấy hóa thành một con phượng hoàng cát khổng lồ. Cát bụi vờn vờ.

Ô Phượng Công Chúa ngạc nhiên khôn xiết, bởi sự xuất hiện của con phượng hoàng cát này không hề có dấu hiệu báo trước, hoặc cũng có thể nói nó xuất hiện một cách quá đơn giản. Nàng không ngờ được, Thanh Dương Tử chỉ vẽ một con phượng hoàng trên cát thì phượng hoàng đã xuất hiện thật. Quan trọng hơn hết, nàng chẳng hề trông thấy Thanh Dương Tử bấm tay niệm chú.

Con phượng hoàng cát ấy lượn vòng quanh Ô Phượng Công Chúa, cuốn cát vàng trên mặt đất xoắn vòng. Cứ như thể đã có sẵn một con phượng linh bị phong ấn trong lòng cát, nay Thanh Dương Tử chỉ việc gọi nó tỉnh giấc mà thôi.

“Đây là pháp thuật của quán chủ sao?” Ô Phượng Công Chúa nhìn con phượng hoàng được ngưng kết bởi cát vàng ấy, kinh ngạc lên tiếng hỏi.

Thanh Dương Tử không trả lời. Đây đích thực là pháp thuật của y. Song, thứ pháp thuật này lại có được từ việc mượn dùng linh lực tâm ý của Ô Phượng Công Chúa, chỉ có đi đâu bản thân nàng không hề hay biết.

Trên thân thể mỗi người đều hàm chứa linh lực. Nàng là công chúa của Ô Phượng Quốc, là người sẽ kế vị, lãnh đạo Ô Phượng Quốc trong tương lai. Trên người nàng chất chứa ý nguyện của nhân dân Ô Phượng Quốc, thế nên thứ linh lực chứa đựng trên người nàng càng thêm đặc biệt.

Người tu hành gọi thứ sức mạnh này là linh lực ô trọc. Thứ sức mạnh ô trọc ấy không đáng để họ truy cầu, duy chỉ có hạng tán tu mới tham luyến. Trong mắt của những người tu hành nơi thế tục, linh lực ô trọc dễ đưa đến thiên ma nhất, kẻ tu hành nếu đi theo lối ấy sẽ không bao giờ có thể đạt đến đại Đạo.

Nhưng đối với những kẻ không môn không phái như hạng tán tu trong nhân gian, linh lực thế gian là con đường duy nhất có thể đưa họ leo lên đến đỉnh cao.

Ô Phượng Công Chúa bị một thứ sức mạnh hút lên lưng con phượng hoàng cát. Nàng đứng trên lưng phượng hoàng cát, chỉ cảm giác được có một sức mạnh nào đấy đang bao bọc thật chặt lấy mình, giúp mình không bị ngã. Nàng cúi đầu trông kỹ, chỉ thấy cát vùn vùn tựa như gió lốc, không ngừng rơi trở về đại địa, lại không ngừng có bốc lên tiếp tục.

Phượng hoàng cát chở Ô Phượng Công Chúa bay giữa đại mạc mênh mông, tựa như một đợt gió bão đương cuộn về phía trước. Nơi nào họ đi qua, kim sa vùn vùn uốn lượn, gió cát đầy trời.

Còn Thanh Dương Tử lại đang thông dong rảo bước chầm chậm cạnh bên phượng hoàng cát. Ô Phượng Công Chúa từ trên nhìn xuống, trông thấy dung mạo trẻ trung đã mười năm qua không hề thay đổi của Thanh Dương Tử, trái tim nàng bất giác đập thình thịch.

Thanh Dương Tử đi chuyến này là để đoạt lấy một món bảo vật đang được con Thận Yêu canh giữ. Mười mấy năm nay, y đã dùng pháp thuật thăm dò qua vùng hoang mạc này, nên y xác định được nơi đây chắc chắn có một món bảo vật có thể nuốt lấy linh lực của trời đất. Vùng thiên địa này đã bị nó ngốn hết linh lực, mới hóa thành sa mạc khô kiệt. Có thể món bảo vật này vẫn chưa thành hình, nhưng linh lực ẩn chứa bên trong chính là thứ Thanh Dương Tử cần đến.

Hơn nữa, bên trong món bảo vật này còn ẩn chứa pháp ý. Song, vì bảo vật ấy trước nay vô chủ, chưa từng bị ai sử dụng qua, nên mới có pháp ý rỉ ra ngoài. Con Thận Yêu đó lại đang trú ngụ kèn bên món bảo vật này, hòng đoạt chiếm bảo vật. Tuy cho đến lúc này, nó vẫn chưa làm được, nhưng rõ ràng nó đã có được pháp ý trên bảo vật đó rồi.

Linh lực. Pháp ý. Đại đạo yếu quyết. Trong ba thứ này, Thanh Dương Tử chỉ thiếu mỗi linh lực. Hiện tại, y là quốc sư của Ô Phụng Quốc, nhờ danh tiếng ấy mà linh lực y có được cũng dồi dào không ngớt. Thế nhưng, y đang chuẩn bị quay về sư môn, sắp phải đương đầu với đại địch, mà linh lực nhân gian rất dễ bị kẻ khác phá vỡ. Chỉ cần có người đến Ô Phụng Quốc phá hủy Thanh Dương Đạo Quán, hoặc khiến Ô Phụng Quốc Vương cách chức quốc sư của Thanh Dương Tử, thế thì ngu ồn linh lực có được nhờ cái danh quốc sư sẽ tiêu tán cả. Đó cũng là nguyên nhân vì sao những người tu hành vượt ngoài cõi thế lại khinh thường hạng tu sĩ tán tu trong nhân gian.

Đối với những người tu hành đó mà nói, linh lực có được do cái danh chỉ là nước không ngu ồn, cây chẳng cội, khó có thể trường tồn.

Biển cát đại mạc ngàn dặm, mệnh mỏng lại hoang vu, người rơi vào chốn ấy không thể phân định được phương hướng. Ánh dương quang như thiêu như đốt, khiến biển cát vàng hóa thành nơi hiểm địa có thể nuốt chửng mọi sinh linh.

Thanh Dương Tử đang đưa Ô Phụng Công Chúa đi tìm kiếm nơi pháp ý rỉ ra ngoài, trong lòng y lại nhớ đến khoảng thời gian mình còn ở sư môn học đạo...

Từ nhỏ y đã được đương kim chủ môn của Thiên Diễn Đạo Phái là Linh Thông Tử đưa về đạo phái. Y lớn lên ở đây, tu hành ở đây. Cùng y tu hành còn có rất nhiều đệ tử sư muội. Bởi bối phận của Linh Thông Tử khá cao, thế nên trong lứa những đệ tử ngang hàng với mình ở môn phái, y xếp vị trí thứ ba; những đệ tử khác cùng lứa đều phải gọi y là sư huynh. Đồng thời, y cũng là đệ tử lớn nhất của Linh Thông Tử.

Nữ tử mặc áo đạo bào đã truyền tin cho y chính là tiểu sư muội cùng một thầy với y. Mới chớp mắt đó mà đã hai mươi mấy năm. Thanh Dương Tử còn nhớ rất rõ tình cảnh khi mình quỳ trước tượng tổ sư, bị tước pháp cơ, tiểu sư muội không ngừng lau nước mắt. Dáng vẻ ấy, cùng với cảnh tượng chúng sư đệ đều không nỡ đưa mắt nhìn y bị tước mất pháp cơ, y vẫn ghi khắc trong lòng.

Lại còn cả ánh mắt trâm tư không nói thành lời của sư phụ, càng khiến Thanh Dương Tử thêm hối hận vì đã tu luyện “Tha tâm thiên ma hiển diệu thiên”. Nhưng có hối hận thì cũng đã không còn kịp nữa rồi. Tâm y hình thành ma chủng, đã khiến ánh quang hoa tinh khiết trên cột trụ đạo pháp của sư môn xuất hiện vết vân đục, ấy là do đã bị phần thần hồn trên cột trụ của y xâm nhiễm....

“Công chúa điện hạ, nếu như có một ngày, bệ hạ vì vài lý do bất đắc dĩ nào đó mà đuổi người khỏi Ô Phượng Quốc. Đến lúc Ô Phượng Quốc gặp nạn, người sẽ quay lại chứ?” Thanh Dương Tử đột nhiên nói với Ô Phượng Công Chúa.

Y bỗng hỏi một câu như thế, khiến Ô Phượng Công Chúa hơi ngạc nhiên, nhưng nàng vẫn lập tức trả lời: “Đương nhiên. Nếu quả thật có một ngày như thế, ta nhất định sẽ trở về”

Hỏi xong câu ấy, Thanh Dương Tử mới phát hiện ra mình không đúng. Y khẽ nhắm mắt, thấy phảng phất một oán ma pháp tướng đã sắp hình thành trong tâm mình. Oán ma pháp tướng bấy giờ đang gào thét.

Oán ma này ngưng kết thành là do hai mươi năm qua y đã tu luyện “Tha tâm thiên ma hiển diệu pháp”. Trong số hai mươi bốn pháp tướng thiên ma, oán ma đã xuất hiện đầu tiên, có thể thấy được, khi bị trục xuất khỏi Thiên Diễn Đạo Phái năm ấy, trong lòng y đã tích tụ oán khí.

Y biết, oán ma lúc này đang gào thét, khiến tâm tình của y bị ảnh hưởng. Bằng không, y đã chẳng hỏi một câu như thế.

“Quán chủ?”

Ô Phượng Công Chúa nhìn Thanh Dương Tử, cảm thấy hết sức lạ lùng. Thanh Dương Tử bình thường vẫn trầm tĩnh như một khối đá ngọc, như một làn gió nhẹ, khiến người ta không cảm thấy được bất cứ một thứ tình cảm nào nơi y. Nhưng hôm nay, dường như y lại có gì đó khác thường.

Thanh Dương Tử trầm mặc hồi lâu, mới hít vào một hơi thật sâu, thàn nói trong lòng: “Phải. Ta chắc chắn sẽ quay về. Ta phải về xem xem hiện tại các người còn có bản lĩnh thần thông gì nữa, xem xem lại là kẻ nào đang muốn hủy diệt Thiên Diễn Đạo Phái.”

Y có thể khẳng định, rằng phía sau chuyện này nhất định có kẻ đang bày mưu ám hại Thiên Diễn Đạo Phái. Những người y đã từng quen biết, những lời y đã từng nói qua khi còn ở đạo phái, cũng đã đến lúc phải thực hiện rồi.

“Ồ, phía trước là cái gì vậy? Rừng cây sao?”

Thanh Dương Tử cũng trông thấy. Tuy nhiên, trong lòng y hiểu rõ, đây chính là Thận Yêu chủ động xuất hiện để dọa thám y. Con Thận Yêu đó cứ hoang mạc này đã trên trăm năm, trước nay vẫn bình yên vô sự. Nó hành động cẩn trọng lại xảo trá, gặp kẻ yếu thì chủ động tập kích giết chết, gặp kẻ mạnh lại giấu kín hành tung.

Thanh Dương Tử ngẩng đầu nhìn, thấy mặt trời đã ngả về tây.

Một khối cầu lửa khổng lồ, đỏ rực treo lơ lửng ở phía đó, chiếu rọi biển cát mênh mông, phủ lên vùng hoang mạc này một lớp hoàng kim.

Thế nhưng trong mắt y, ánh hoàng kim ấy lại không hề chân thực, sâu bên dưới lớp vỏ bọc giả tạo đó còn ẩn giấu một mối nguy hiểm tột cùng. Tất thấy những thứ ấy đều do con Thần Yêu tạo ra.

BẠCH CỐT ĐẠO CUNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3: Tam Sát

Dịch giả: Hoa Gia Thất Đờng

Ô Phụng Công Chúa phóng tầm mắt ra xa, đến điểm tận cùng thì trông thấy một mảng màu xanh ngắt.

Nhìn từ xa, mảng màu ấy tựa như một phiến rêu xanh dập dềnh trên nền hoàng kim của bể cát vàng. Đến gần thêm một chút, nàng thấy giữa nơi rừng cây thưa thớt đó có một căn nhà gỗ.

Lại gần hơn nữa, thì thấy rõ phía trước căn nhà có một ông lão.

Lão nhân đó đương vun xới một mảnh đất, trên mảnh đất gieo trồng một vài giống cây không rõ là cây gì.

Lão nhân ngẩng đầu lên. Những nếp nhăn hằn sâu, chẳng chịt, mắc kín trên gương mặt lão, tựa như những vách đá nghìn năm sừng sững giữa đất trời. Mỗi một nếp nhăn như thế đều tượng trưng cho dòng chảy sinh mệnh của lão.

Khi đến được ốc đảo xanh ngắt ấy, con phụng hoàng cát tan ra, trở về lại biển cát. Ô Phụng Công Chúa an nhiên đáp xuống mặt đất.

“Rất vui được gặp các người, người ngoài sa mạc.”

Lão nhân kia từ tốn nói. Có lẽ vì lão đã ở chốn này quá lâu, nên thanh âm của lão cũng trở nên khản đặc tựa như tiếng những hạt cát cọ xát vào nhau, khiến người ta cảm thấy khó chịu khi nghe.

Ô Phượng Công Chúa liếc nhìn Thanh Dương Tử, từ lúc đến ốc đảo này y vẫn lặng thinh không nói gì. Sau đấy, nàng lại hướng về phía lão nhân, nói : “Lão nhân gia, ta cũng rất vui được gặp ông. Trước giờ ông vẫn ở đây một mình sao?”

“À, khà khà. Phải đó, đã hơn một trăm năm rồi.” Nụ cười cứng đờ của lão khiến Ô Phượng Công Chúa có cảm giác như đây là lần đầu lão cười trong suốt trăm năm qua.

“Một trăm năm...” Ô Phượng Công Chúa cả kinh. Có thể sống ở vùng đất như thế này suốt trăm năm, vậy lão thật sự là một đại thần thông giả rồi. Tuy nàng đã nghĩ rằng lão nhân này ắt không phải người đơn giản, nhưng cũng không ngờ lão sống ở đây đã hơn trăm năm.

Tuy nhiên, chính vào lúc ấy, Thanh Dương Tử lên tiếng, ngữ điệu ôn hòa vừa phải :

“Giữa biển cát mênh mông không bờ bến, riêng cõi này hoá ra một ốc đảo xanh. Cả hình lẫn khí đều hài hòa, khéo léo như được trời đất tạc ra, như thể âm dương chạm trổ, thực - hư tương hợp, quả thực đã đạt đến cảnh giới cao nhất của thuật huyền hoá.”

“Phải ha. Chỗ này nhìn thì có vẻ đẹp đẽ đấy, nhưng lại là cạm bẫy. Đã tiến vào rồi thì vĩnh viễn không ra được nữa.” Lão nhân tiếp lời.

Ô Phượng Công Chúa đưa mắt nhìn theo mục quang của lão, chỉ thấy vùng hoang mạc cát vàng mà nàng và Thanh Dương Tử đi qua đã biến thành hư vô ảm đạm, những nơi xa xôi hơn một chút cũng hóa ra bức màn cát mông lung tựa khói sương. Đùng thình, biển cát đã không còn bằng phẳng, mà đã trở thành một vòng cung tiếp liền với bầu trời.

Nàng ngẩng đầu nhìn theo hướng nhô lên của vòng cung. Chẳng biết tự lúc nào, bầu trời vốn cao và xa vời vợi đã biến thành sa mạc cát vàng mênh mông, trông tựa như một khối cầu. Còn bọn họ, lại đang ở bên trong khối cầu ấy.

Sau khi phát hiện ra điểu này, Ô Phượng Công Chúa lập tức nhìn Thanh Dương Tử. Ánh mắt lão già cũng dán chặt vào y.

Thanh Dương Tử ngẩng mặt nhìn trời, nói: “Hà tất phải diễn kịch để dọa thám. Bần đạo đi chuyến này là để thu phục người.”

Lão nhân có vẻ hơi sững người, rồi lão cười, nói:

“Vị tiểu đạo trưởng này có lẽ cho rằng ta do con Thận Yêu đó huyền hoá mà ra chăng? Khà khà, trăm năm trước bần đạo vân du trong cõi trời đất. Khi ngang qua chốn này, thấy nơi đây pháp ý rục rĩ tựa mây rắng, bần đạo bèn đoán chừng nơi này chắc có bảo vật. Nhưng chẳng ngờ, ta vì nhất thời chìm đắm trong pháp ý huyền ảo mà trúng phải mưu kế của con Thận Yêu kia, bị giam ở nơi đây đã trăm năm.

Vị tiểu đạo trưởng này, khi ta hành tẩu trong trời đất, người còn chưa xuất hiện trên thế gian.”

“Bằng vào chút tài khoa môi múa mép của người sao có thể qua được mắt bần đạo.” Thanh Dương Tử hồ hững đáp.

Ô Phượng Công Chúa thất kinh, nhưng nàng không kịp mở miệng nói lời nào.

Chỉ thấy cổ tay Thanh Dương Tử phát một cái, trong tay y đã có thêm một cái ấn lớn. Đinh ấn là một con phượng hoàng đen sẫm vỗ cánh chực bay, cổ rướn lên trời.

Một tiếng kêu lãnh lót của loài chim phượng hoàng vang lên. Từ trong cái ấn phụt ra thứ quang hoa rục rĩ tựa như một ngọn lửa màu đen.

Thanh Dương Tử lại hất tay, đại ấn bay vọt lên không. Ánh quang hoa rùng rục như lửa ấy lúc này đã nuốt trọn cái ấn. Lại một tiếng chim phượng hoàng lãnh lót âm vang, tiếp theo đó, một con phượng hoàng khổng lồ từ trong ấn xông ra. Vừa mới xuất hiện, con phượng hoàng đã đâm thẳng về phía lão nhân.

Tiếng kêu thánh thót cùng với ngọn lửa hắc hỏa diễm hùng hực đó chỉ trong sát na đã hiển lộ nên uy thế lớn mạnh, hung bạo lại tàn khốc. Lão nhân hỡi hùng hô lớn một tiếng: “Người...” Sau đấy, lão liền nói: “Ta không phải Thận Yêu.”

Tuy nhiên, lời vừa dứt, lão đã bị đôi vuốt phượng hoàng bổ trúng. Lão ngã nhào xuống đất, chỉ trong chớp mắt nhục thân đã bị ngọn lửa thiêu cháy. Chẳng mấy chốc, lão già chỉ còn là một bộ xương khô.

Thanh Dương Tử ngoắc tay, con phượng hoàng toàn thân rùng rục hắc hỏa diễm ấy lại cất cánh bay lên, bay về phía tay của Thanh Dương Tử sà xuống. Càng đến gần Thanh Dương Tử, nó càng nhỏ lại, cuối cùng biến thành một khối vương ấn đen sẫm rớt xuống lòng bàn tay y.

Ô Phượng Công Chúa nhìn Thanh Dương Tử bấy giờ đứng cách nàng không xa lắm. Gương mặt y vẫn điềm nhiên như mọi khi. Nàng hơi kinh ngạc, nói: “Lão... lão ấy nói rằng lão không phải Thận Yêu. Quán chủ, người lại giết lão?”

Thanh Dương Tử nói: “Lão già đó là do Thận Yêu mượn bộ hài cốt trên đất kia mà huyễn hóa thành.”

Ô Phượng Công Chúa lại nhìn bộ hài cốt trên mặt đất, bất giác nói: “Hài cốt này chẳng phải chính là của lão già ban nãy bị quán chủ giết chết sao?”

“Lão già đó quả thực đã bỏ thây nơi đây, nhưng lão đã chết rất lâu rồi.” Thanh Dương Tử giải thích.

“À...” Ô Phượng Công Chúa đáp. Nàng ngẩng đầu nhìn trời, thấy bầu thiên không tựa như tù giam kia chẳng biết đã biến mất từ lúc nào.

Có đi đâu, trong lòng nàng lúc này lại xuất hiện một mối vướng mắc mờ mờ. Nàng cũng chẳng hiểu vì sao, hài cốt của lão già không chỉ tan tác trên đất cát, mà hình như tan tác cả trong lòng nàng.

Thanh Dương Tử ngẩng nhìn sắc trời ảm đạm dần, muốn cảm nhận phần pháp ý đã rời khỏi khoảng trời đất này. Tuy nhiên, pháp ý đó lại nhạt vô cùng, dường như chỉ tản mát theo gió, chứ chẳng có cội rễ thật sự.

Song Thanh Dương Tử hiểu rõ, bảo vật kia có lẽ ở cách nơi này không xa.

Họ lại đi tiếp về phía trước.

Ô Phượng Công Chúa bước trên mặt cát, đột nhiên nàng có cảm giác như mình đang bước trên sóng nước, mỗi bước chân cất lên đều như có sóng dợn bên dưới. Nàng không phí chút sức lực, mà bước đi vẫn vững vàng. Khi nàng cúi đầu nhìn, chỉ thấy đôi chân mình chẳng biết từ khi nào đã có thêm một lớp ánh sáng trong vắt, gọn lăn tăn.

Nàng liếc nhìn Thanh Dương Tử mấy lần, chỉ nghe y nói: “Vạn vật đều có linh tính. Công chúa có thể bước trên cát mà chân không lún cát, là nhờ vào tâm ý của chính công chúa. Bản đạo chẳng qua chỉ khiến nó hiển lộ ra thôi.”

Ô Phượng Công Chúa bất giác thở dài, nói: “Ta còn tưởng rằng pháp thuật cũng giống như đao kiếm trong tay chúng ta vậy, chỉ cần rút ra là có thể đem đi giết người. Giờ ta mới biết, pháp thuật quả là thứ không thể nghĩ bàn. Quán chủ, ta muốn theo người học pháp thuật có được chăng?”

“Công chúa điện hạ, người phải kế tục vương vị của Ô Phượng Quốc. Thứ pháp thuật do tu hành mới có được này cần tham ngộ qua nhiều năm nhiều tháng. Nếu người tu luyện pháp thuật, chắc chắn sẽ làm lỡ đại sự của quốc gia.” Thanh Dương Tử nói.

Ô Phượng Công Chúa không nói thêm lời nào nữa.

Họ lại đi về phía trước. Đột nhiên, trước mặt hai người xuất hiện một khúc sông. Khúc sông đó bắt nguồn từ một vách núi. Vách núi không cao, nhưng dưới chân núi, mạch nước trong vắt lại không ngừng tuôn trào, hình thành nên một khúc sông.

Khúc sông chảy trôi được chừng một dặm rồi lại nhập vào trong cát mất hút. Chỉ có duy nhất một khúc sông kỳ lạ như thế.

Ô Phụng Công Chúa trông thấy trên khúc sông cuộn ấy có chiếc thuyền gỗ con con đang cập bên bờ. Mà đôi bờ sông cũng rất đỗi kỳ lạ, chẳng hề có lấy một bóng cây, chỉ toàn đá nhám thạch trơ trụi.

Trên chiếc thuyền con có một người, đầu đội nón lá, mình khoác áo tơi. Một ngọn sào trúc cắm cập bên mạn thuyền.

“Có người.” Ô Phụng Công Chúa nói.

Người trên thuyền đứng dậy. Thấy Thanh Dương Tử và Ô Phụng Công Chúa tiến đến gần, người nọ lớn tiếng nói: “Hai vị phải chăng muốn đến cõi u minh?”

“U minh?” Ô Phụng Công Chúa sửng sốt. Nàng quay đầu nhìn Thanh Dương Tử. Tuy từ nhỏ đã nghe nói đến cõi u minh cùng với âm phủ, nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ có một ngày đường đến u minh lại xuất hiện ngay trước mặt mình thế này.

Nàng nhìn Thanh Dương Tử, lại thấy Thanh Dương Tử mỉm cười. Y nói: “Người đưa đò đến cõi u minh há lại chờ kẻ khác lên thuyền? Người cậy vào tài thiên biến vạn hóa, nhưng sao có thể qua được mắt của bần đạo!”

Đương khi Ô Phụng Công Chúa còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra, trong tay Thanh Dương Tử đã xuất hiện một khối vương ấn đen sẫm. Vương ấn tựa như một con phượng hoàng vỗ cánh chực bay, lửa đen phụt ra...

“Ha ha... Trên đời này còn kẻ nào có thể huyền hóa thành người đưa đò sang âm ty sao? Ta nghĩ, người nhất định đã bị con Thận Yêu ở chốn này đánh lừa rồi...”

Hắn còn chưa nói dứt câu, tiếng kêu lạnh lốt của phượng hoàng lại âm vang. Vương ấn của Ô Phụng Quốc lại vọt lên không, bị hắc hỏa diễm

bao trùm lấy. Một con ô phượng hiện ra từ trong cõi hư vô.

Tuy trước đó Ô Phượng Công Chúa đã chứng kiến qua sự xuất hiện của con phượng hoàng đen này, song khi thấy nó thêm lần nữa, nàng vẫn bị khí thế hung tàn, ngạo nghễ ấy của nó làm cho khiếp sợ đến nỗi chẳng dám nhúc nhích.

Kẻ tự xưng là người đưa đò sang cõi u minh ngửa mặt lên trời cười lớn. Chính trong một sát na trước khi con ô phượng rục rủa bỏ xuống người, hắn đã nhảy vọt xuống nước, biến mất không thấy đâu nữa. Tiếp theo đó, đoạn sông cũng trở nên khô cạn, giữa lòng sông chỉ còn một chiếc thuyền con đã mục nát.

Trong lòng Ô Phượng Công Chúa đột nhiên nảy sinh sự bất mãn đối với Thanh Dương Tử. Nàng quay người lại, nói với Thanh Dương Tử: “Quán chủ, hắn đã nói mình không phải do Thận Yêu huyền hóa ra. Lão nhân trước đó cũng nói lão không phải.”

Thanh Dương Tử không màng để tâm đến nàng. Y vẫn tiếp tục đi về phía trước, băng qua lòng sông khô cạn.

Trong lòng Ô Phượng Công Chúa lại đột ngột nổi giận phừng phừng. Nàng nhìn Thanh Dương Tử bấy giờ vẫn đang tiến bước, bỗng nhiên lại có một cảm giác lạ lẫm, lòng thầm nghĩ: “Lẽ nào kẻ tu hành đầu kiêu căng ngạo mạn như vậy sao? Lẽ nào bọn họ đầu chỉ tin tưởng vào phán đoán của chính mình, chứ chẳng lắng nghe ý kiến của bất cứ ai bao giờ?”

Hai người nhất thời đều lặng im không nói gì.

Lòng tôn kính mà Ô Phượng Công Chúa dành cho Thanh Dương Tử suốt mười mấy năm, cùng với sự ái mộ bấy lâu nay vẫn lặng thầm kết tụ trong lòng nàng, đang dần bị gió thổi tan tác chỉ trong quãng thời gian ngắn ngủi này.

Sắc trời mỗi lúc một thêm u ám. Sau cùng, ngẩng đầu nhìn cũng chỉ có thể thấy được những ánh sao lốm đốm.

Một đốm lửa xuất hiện ở nơi xa xôi.

Họ đi thêm ít lâu, khi đến gần thì thấy đó là một gian nhà nhỏ. Ánh sáng hắt ra từ bên trong căn nhà càng làm tôn thêm sự tối tăm của bốn bề, khiến họ không thể nhìn rõ cảnh vật xung quanh dù chỉ một chút. Gió lạnh âm thầm thổi đến.

Căn nhà nhỏ đó đóng kín cửa. Thanh Dương Tử bước đến, đưa tay đẩy cửa ra một chút. Trong mắt Ô Phụng Công Chúa, hành vi ấy của y thực hết sức vô lễ. Cảm giác xa cách trong lòng nàng càng nặng nề thêm mấy phần.

Cửa bị đẩy ra, một cơn gió thổi thốc vào bên trong. Tuy nhiên, ngọn đèn trong nhà lại chẳng hề lay động. Trong nhà có một lão bà cùng với một đứa bé gái, bọn họ đang ngồi bên bàn ăn tối.

Khi cánh cửa căn nhà bị Thanh Dương Tử đẩy ra một cách đột ngột, lão bà bà kia ngẩng đầu nói: “Này người lạc đường trong đêm kia, rất vui vì người đã đến chỗ ta. Người có thể nghỉ ngơi ở đây một đêm, nhưng trước khi mặt trời mọc xin hãy rời đi cho.”

Đứa bé gái bên cạnh lại chỉ ngẩng đầu nhìn Thanh Dương Tử một cái rồi lại cúi đầu ăn cơm tiếp. Món ăn trước mặt cô bé là một đĩa rắn mối.

Thanh Dương Tử chỉ đứng ngay cửa, một lời cũng không nói. Tay cầm sẵn vương ấn Ô Phụng Công Chúa, y đang chực xuất thủ thì nghe lão bà kia cười lạnh lùng, nói:

“Người đã giết Mạc lão đầu(*), đuổi cả người đưa đồ sang chốn u minh, bây giờ gặp lão thái bà này cũng muốn giết. Ha ha, tiểu đạo sỹ, lão thái bà ta đã sống mấy trăm năm, tuy cũng bị con Thận Yêu kia ám toán, kẹt lại nơi này cùng với Mạc lão đầu, nhưng người có biết vì sao con Thận Yêu kia lại chẳng dám giết ta không?”

(*): Mạc: “Mạc” đây có thể là họ Mạc, nhưng cũng có nghĩa là “không”, “không ai cả”, “không có gì cả” v.v. Người dịch chưa rõ dụng ý của tác giả ở chỗ này, nên tạm để nguyên chữ Mạc như thế.

“Người không qua được mắt của bần đạo đâu, Thận Yêu.” Thanh Dương Tử lạnh nhạt đáp. Hắc hỏa diễm lại bùng lên từ khối vương ấn của Ô Phượng Quốc trong tay y. Một con phượng hoàng đen hung hãn xuất hiện, xông thẳng về phía lão bà.

“Ầm”, chỉ trong sát na, gian nhà đó đã hóa ra tro tàn trong ngọn hắc hỏa diễm của ô phượng. Lão bà kia cùng đứa bé gái đều bị thiêu đốt bởi ngọn lửa dưới vuốt phượng hoàng.

Sau lưng Thanh Dương Tử, Ô Phượng Công Chúa phẫn nộ khôn xiết. Nàng chỉ tay về phía Thanh Dương Tử, lớn tiếng nói: “Quốc sư, người tu hành thứ đạo gì vậy? Vương ấn của Ô Phượng Quốc không thể tiếp tục cho người mượn để làm chuyện tàn ác, đờ sát sinh linh.”

Lời này của nàng còn chưa dứt, nàng đã ngay lập tức vươn tay, nói: “Bản cung thay mặt chín vạn bảy nghìn bách tính Ô Phượng Thành thu hũ Ô Phượng vương ấn.”

Dáng vẻ của nàng lúc này tràn đầy sự cao quý và lạnh lùng, so với điệu bộ thiếu nữ thanh tân lại kiêu kỳ ở Thanh Dương Cung khi trước thì hoàn toàn khác hẳn.

Cũng chính vào lúc Thanh Dương Tử nghe thấy Ô Phượng Công Chúa nói muốn thu hũ Ô Phượng vương ấn, y cảm giác được một cách rõ ràng sức mạnh bên trong Ô Phượng vương ấn đang nhanh chóng thất thoát. Ô Phượng Công Chúa tuy chẳng phải quốc vương của Ô Phượng Quốc, nhưng công chúa là người kế tục đất nước này, nên dù nàng chưa trút bỏ hết sức mạnh bên trong vương ấn, sức mạnh ấy giờ cũng đã không còn nữa: Khác hẳn trước đây, khi cầm vương ấn trên tay, Thanh Dương Tử có thể cảm nhận được sức mạnh sục sôi bên trong.

Y khẽ nhắm mắt lại, thẩn thờ dài một hơi. Cũng chính vào lúc đó, giữa bầu trời đen kịt bỗng lóe lên một vệt sáng. Ánh sáng tựa kiếm, lan rộng ra hai bên. Trong luồng sáng xuất hiện một con quái thú, trên trán có độc một cái sừng, đầu trông tựa như thần lân. Nó vừa há miệng, hai hàm răng sắc bén liền lộ ra.

Một tiếng g ầm vang r ền khắp trời đất, âm thanh phát ra từ trong tâm.

Trông thấy con quái thú nhô đầu ra từ trong vệt sáng tựa như vết nứt của thiên địa ấy, Thanh Dương Tử nhủ thầm trong lòng:

“Cuối cùng cũng xuất hiện.”

BẠCH CỐT ĐẠO CUNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4: Oán Ma Đoạt Linh

Dịch: Hoa Gia Thất Đờng

Cần thú sau khi khai linh sinh trí thì hóa yêu nhập ma. Mỗi giống mỗi loài có tính cách khác nhau, song phần nhiều thường xảo trá.

Thanh Dương Tử muốn tìm kiếm Thận Yêu, thế nhưng Thận Yêu cát cứ ở nơi hoang mạc này đã nhiều năm vẫn chưa bị diệt trừ, có thể thấy được chỗ bất phạm của nó. Lại thêm, ở nơi sa mạc này, nó chiếm được địa lợi, cho nên những tu sỹ muốn tìm nó thường lại chẳng thể nào tìm gặp. Mà những kẻ tu hành này, nếu bị Thận Yêu phát giác ra họ không bì được với nó, sẽ bị nó thành linh tấn công rồi giết hại, đoạt mất linh lực cùng pháp ý trên người.

Yêu ma quỷ quái vốn đã xảo trá, con Thận Yêu này lại càng thêm quỷ quyệt. Thanh Dương Tử tìm kiếm nó đã không dễ, mà y lại đang vội trở về Thiên Diễn Đạo Phái, không thể ở nơi sa mạc mênh mông này truy tìm tung tích của nó quá lâu. Thế nên, y phải tìm cách dụ con Thận Yêu này ra ngoài.

Ô Phượng Vương ấn chính là món mồi nhử ngon lành.

Mấy năm về trước, Thận Yêu đã từng dấy cơn gió cát, tìm đến Ô Phượng Quốc hòng đoạt vương ấn. Tuy Thanh Dương Tử không biết đi đâu gì đã thôi thúc nó muốn có được Ô Phượng Vương ấn, song lần đó ở đô thành Ô Phượng Quốc, bằng vào Ô Phượng vương ấn, y đã ngăn chặn được nó.

Lần này, Ô Phượng Công Chúa đã trúng phải pháp thuật của Thận Yêu. Thanh Dương Tử liên tiếp giết ba người do Thận Yêu huyền hóa thành, nhưng mục tiêu của Thận Yêu lại chẳng phải Thanh Dương Tử, mà chính là Ô Phượng Công Chúa. Nó làm như thế là để mê hoặc tâm trí của nàng, khiến nàng cuối cùng đã nói ra lời đó: thu h ấi vương ấn.

Ô Phượng Công Chúa đã ra lệnh thu h ấi, Thận Yêu cũng xuất hiện. Con quái yêu cho rằng Thanh Dương Tử lúc này đã đứt mất căn cơ. Chỉ cần y không cách gì sai sử được sức mạnh từ vương ấn, thì nó không cần phải sợ y.

Tuy nhiên, nó không biết được rằng, Thanh Dương Tử hóa ra lại đang lợi dụng huyền hóa chi thuật của nó để cắt đứt một mối ràng buộc tr ầi thể mà y đã vương phải ở cõi nhân gian này.

Trong khoảng thời gian mười năm Thanh Dương Tử đến Ô Phượng Quốc, lòng ngưỡng mộ mà Ô Phượng Công Chúa dành cho y đã tăng theo năm tháng, dần dần hóa ra một sợi tình ý, tuy mờ nhạt, song lại đang không ngừng kéo dài thêm. Tình ý này là mối tr ầi duyên sẽ theo y về lại sư môn. Thế nên, mối tr ầi duyên này, y đã phải mượn tay Thận Yêu đoạn diệt.

Chỉ thấy trong vùng ánh sáng giữa trời, cái miệng khổng lồ của con quái thú đang há lớn. Một tiếng gầm thét cất lên: tiếng gầm tựa như vang dậy từ tận trong lòng người.

Cái miệng khổng lồ của con quái thú không ngừng há lớn, cuối cùng nhập làm một thể với vùng ánh sáng thanh khiết trên nền trời, hóa thành một cái hố đen tối om om không thấy đáy.

Chỉ trong sát na, cái lỗ đen vừa xuất hiện đó đã tiến ngay đến trước mặt Thanh Dương Tử.

Mặt Thanh Dương Tử biến sắc. Y giơ cái vương ấn trong tay lên.

Lửa đen lò mờ bốc ra, tựa như lại sắp huyền hóa thành ô phượng. Tuy nhiên, chính trong khoảnh khắc ô phượng sắp thành hình ấy, bỗng vang dậy một tràng cười dài kỳ dị của Thận Yêu. Tiếng cười chưa dứt, Thanh

Dương Tử trong chớp mắt đã bị nuốt chửng, cùng một lượt với Ô Phượng Công Chúa.

Con quái thú khổng lồ nháy vọt xuống trong hư không.

Đầu nó trông tựa như kỳ đà, lại có độc một cái sừng trở ra từ đây, bốn cái móng vuốt tựa như vuốt chim ưng, đuôi như thể đuôi cá. Bộ vảy giáp của nó trong vùng tối dường như mơ hồ lấp lánh những thứ màu sắc khác nhau. Trong đôi mắt của nó lóe lên một tia đặc ý tựa như con người. Cái miệng lớn há to, khe khẽ gầm gừ, làm lộ ra hai hàm răng sắc bén.

Đất bằng rung chuyển.

Con quái yêu biến mất trong cơn gió cát.

oooOoOoOooo

Thanh Dương Tử không chết.

Y lọt thỏm vào trong một thế giới khác.

Thế giới đó hỗn浊 vô cùng, dường như ở trong một vùng sóng nước vẫn đục.

Ngũ thức của y mơ mơ hồ hồ. Ô Phượng Vương ấn trong tay đã rơi mất từ trước, giờ không rõ đang ở phương nào.

Quả đúng như y đã dự đoán, món bảo vật đó có thể coi là linh bảo. Trong lòng linh bảo tự hình thành một vùng không gian, những pháp ý đã thất thoát ra ngoài đều đến từ bên trong đó. Món linh bảo này đã bị tổn thương, lúc này đang trong quá trình hồi phục, thế nên mới nuốt lấy linh khí trong trời đất.

Thận Yêu có lẽ không biết, đây chẳng phải là lần đầu Thanh Dương Tử vào sâu trong hoang mạc, cũng chẳng phải lần đầu y gặp Thận Yêu. Nhờ có oán ma sắp kết tụ thành hình trong tâm mình, y đã từng bám theo một số thương nhân và kẻ tán tu tiến vào hoang mạc. Thận Yêu lợi dụng linh bảo

nuốt chửng họ, oán ma khi ấy cũng theo vào tận bên trong vùng không gian này, tuy chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi oán ma đã tan biến, song cũng đủ để Thanh Dương Tử nắm được không ít tin tức về linh bảo.

Một bầu không khí vẫn đục bao trùm khắp không gian, vây kín cả người Thanh Dương Tử, khiến thân thể y cứng đờ. Trong vòng một canh giờ, nếu y vẫn kẹt lại nơi đây không thoát ra được, nhục thân ắt sẽ tan biến, rồi hòa lẫn vào những cơn sóng đục ngầu trong không gian này.

Đây là không gian bên trong linh bảo.

Thanh Dương Tử có thể khẳng định, Thận Yêu nhiều nhất cũng chỉ có thể lợi dụng món linh bảo này, chứ chẳng thể tùy ý sử dụng nó.

Thân thể Thanh Dương Tử chìm nổi trong làn nước đục. Bỗng nhiên, phía trên nhục thân y, có một người ngẩng dậy: một người trông như thể được kết tụ từ khói biếc xanh xanh trong hư vô.

Đấy chính là oán ma.

Từ lúc tiến vào vùng không gian này, nhục thân của nó dường như đã thoát ly khỏi ý thức của Thanh Dương Tử, chỉ duy ý thức của nó thì vẫn tồn tại nơi đó.

Oán ma ngẩng dậy, ngửa mặt lên trời phát ra từng tiếng kêu kỳ quái. Mỗi tiếng kêu mỗi khác nhau, âm thanh có khi ngắn ngủi, lại có khi kéo dài.

Đây là chú pháp, là pháp thuật mà trong ngàn ấy năm ở cõi nhân gian, Thanh Dương Tử đã tập luyện thành, gọi là “Oán ma chú xướng”. “Oán ma chú xướng” này nếu có thể tương hợp cùng một số thần thông của chính thể thân oán ma, ắt sẽ sinh ra chỗ diệu dụng thần bí, biến hóa khôn lường.

oooOoOoOooo

Bên ngoài vùng không gian của linh bảo.

Thận Yêu chui sâu vào lòng cát. Cơ thể của nó khi luồn lách trong cát cứ như cá vờn trong nước, quanh thân dấy lên từng đợt quang hoa, khiến cát trở thành vật thể sống động, tách về hai bên mở đường cho Thận Yêu.

Sau khi chui được mấy mươi trượng, cuối cùng nó dừng lại. Trước mặt nó bây giờ là một khối đá rắn chắc. Khối đá to lớn vô song, mặt đá hình vòng cung, nôm nựa như một quả núi hình tròn kỳ vĩ, phần lộ ra trước mắt Thận Yêu đó bất quá chỉ là phần đỉnh tròn ở trên cùng mà thôi.

Kể từ khi có được ký ức, nó đã ở trong vùng hoang mạc này. Nó tự lấy tên là Thận. Từ ngày có được ký ức đó, hiểu biết của nó về thế giới này mỗi ngày một tăng tiến. Có một lần, nó chui đến tận đáy sa mạc, tìm đến được chốn này, từ đây về sau thì mê đắm trong pháp ý mệnh mang, không cho bất kỳ ai đến gần. Lại vì muốn linh bảo hồi phục thật nhanh, nó bèn dẫn dụ những kẻ tu hành đi ngang chốn này rồi nuốt chửng họ.

Thận Yêu vươn bộ móng vuốt đen sì cào lên khối đá, ngay sau đó, những đốm sáng lập lòe hắt ra.

Từ khi đến được nơi này, tiếp xúc với khối đá khổng lồ không ngừng sinh ra những khối cầu tỏa sắc vàng lung linh ấy, Thận Yêu dù chỉ một khắc cũng chẳng muốn rời đi, bởi nó biết đây là một món bảo vật. Ngày tháng trôi qua, nó ở bên món bảo vật này, lâu dần lại có được thần thông.

Thông qua thần thức của chính mình, Thận Yêu không ngừng nỗ lực nối kết và tế luyện bảo vật. Đáng tiếc, nó không có được đại đạo yếu quyết, lại chẳng thông tế luyện pháp môn, chỉ có thể tế luyện bằng chính bản năng tự nhiên của bản thân. Bằng không, nó đã chẳng phải tốn nhiều thời gian đến thế mà vẫn chưa thể tế luyện thành bảo vật.

Đối với nó mà nói, giết chết Thanh Dương Tử là việc chẳng đáng, bởi lẽ chỉ chốc lát nữa thôi, y sẽ hóa thành linh khí hỗn tạp bên trong linh bảo. Nó giết hại những kẻ tu hành đến sa mạc này cũng là để linh bảo có thể phục hồi thật nhanh. Tuy nó vẫn chưa thể tế luyện được bảo vật, song nó biết bảo vật đã bị thương tổn; mà nhục thân cùng pháp bảo trên người kẻ tu hành đều hàm chứa linh lực, chỉ cần những thứ này bị hút vào không gian bên trong bảo vật, tất sẽ hóa cả thành linh khí.

Năm đó, nó đến Ô Phượng Quốc đoạt vương ấn cũng là vì muốn có được linh lực bên trong vương ấn.

Thân thể Thận Yêu chuyển động, phần lưng của nó cũng phát ra những vệt sáng nhỏ như khối đá. Nó bơi lấy một cái hồ để có thể nương thân, rồi phủ lên một lớp cát dày.

Tuy Thận Yêu đã có thể mượn dùng pháp ý của linh bảo, song nó vẫn chưa thể tế luyện thành. Bản thân Thận Yêu cũng chẳng rõ đến bao giờ thì việc tế luyện mới có thể hoàn thành. Trong tâm nó không ngừng suy nghĩ: “Tại sao ta là yêu, tại sao những con người kia lại có môn phái, lại được truyền thừa, mà ta thì chẳng có.”

Trong lòng Thận Yêu đã tích tụ oán khí. Có lẽ chính nó cũng chẳng hay biết, vừa nãy khi nó chuẩn bị tế luyện linh bảo, nó bỗng nghe bên tai có một thứ âm thanh kỳ quái. Âm thanh đó cứ như thể vật hữu hình, cổ quái vô cùng, tựa như một con trùng nhỏ cứ thế chui rúc dữ dội vào trong tâm nó. Hiện tượng này giống hệt như khi nó thâm nhập vào trong tâm người khác và khống chế tâm trí họ, chỉ có đi đầu, kẻ đương bị người khác áp dụng cùng một thủ đoạn để xâm phạm vào tâm trí lúc này, lại chính là nó.

Oán khí trong lòng Thận Yêu bất tri bất giác hình thành.

Thận Yêu muốn ngăn lại nhưng không làm sao ngăn được. Nó nhận ra thứ âm thanh đó không truyền đến từ thế giới này, mà truyền đến từ trong lòng bảo vật, từ một điểm thần niệm mà nó đã để lại trong bảo vật.

Đột nhiên, Thận Yêu trông thấy một con quái vật hung ác đang nhìn về phía nó, gầm thét dữ tợn. Định thần nhìn lại, Thận Yêu mới phát hiện ra giống quái vật đó không ở trước mắt nó, mà hiển hiện ngay trong tâm nó. Tiếng gầm của con quái vật như chọc thủng lỗ tai, vang dội khắp trong tâm nó.

“Thiên ma...”

Thận Yêu từ chỗ các tu sĩ biết được trên đời này có tồn tại một thứ đáng sợ gọi là thiên ma. Thiên ma tùy tâm mà sinh, một khi đã xuất hiện sẽ

lần quẩn mãi trong tâm, có làm thế nào cũng khó mà đuổi đi được.

Oán ma là pháp tướng do Thanh Dương Tử hợp thể cùng oán khí trong tâm tu luyện, quán tưởng mà thành. Chỉ cần tâm ý không chết, oán ma sẽ không diệt. Lúc oán ma vừa mới được luyện thành, Thanh Dương Tử đã hiểu rõ, oán ma ấy có thể vẫy vùng trong tâm kẻ có oán khí.

Chỉ cần trong tâm một người có oán khí, oán ma có thể hiển hiện ra trong tâm người đó.

Chính vào thời khắc oán ma hóa sinh trong lòng Thận Yêu, oán ma trong lòng linh bảo liền tìm được ấn ký thần niệm mà bấy lâu nay Thận Yêu đã gửi thác bên trong linh bảo.

Ấn ký Thận Yêu để lại vô hình vô ảnh, gửi gắm vào chỗ hư không, nhưng nhờ có ấn ký này, Thận Yêu có thể cảm biết được động tĩnh bên trong linh bảo. Song, chính vì ấn ký đã “nghe” thấy “Oán ma chú xướng” mà tâm địa của Thận Yêu cũng hóa sinh oán ma. Nhân lúc Thận Yêu chưa kịp định thần lại, Thanh Dương Tử đã nương theo thần niệm của nó, rút cuộc tìm thấy ấn ký nó để lại trong linh bảo.

Ở một chốn xa xôi, giữa nơi nước bùn vẫn đục vây bọc bởi linh khí, có một vết ấn ký mờ mờ khắc sâu vào lòng linh bảo, bất động. Hình như nơi đây chính là trung tâm của vùng không gian này. Bốn bề sóng nước cùng linh khí vây bọc, phảng phất một sự huyền diệu không sao tả rõ bằng lời.

Dáng hình của ấn kỳ đó tuy mờ nhạt, nhưng thấp thoáng có thể thấy được một cái đầu kỳ đà, có mang, có độc một sừng, đuôi như đuôi cá, vuốt như vuốt ưng. Đây chính là nguyên hình của Thận Yêu.

Tuy nhiên, chỉ trong sát na, ấn ký thần niệm của thần yêu đã bị một khối mây mù bao bọc lấy. Mây mù như lửa, bốc ra từ bên trong ấn ký.

Chỉ nghe một thanh âm rùng rợn chói tai vang lên, ấn ký của Thận Yêu bỗng vỡ nát, hóa ra một bóng người ngưng kết thành từ sương khói. Chính oán ma đã nuốt chửng ấn ký thần niệm của Thận Yêu rồi thế chỗ vào đó.

Có đi ầu, cũng đung vào khoảnh khắc oán ma nuốt lấy ấn ký của Thận Yêu, trong lòng Thanh Dương Tử bỗng dấy lên một cảm giác huy ền bí vô cùng(*), kỳ diệu không sao tả được bằng lời. Cứ như một người vừa sinh ra đời, hít vào ngụm khí đầu tiên, từ ngụm không khí ấy mới biết được mình là cái chi, rồi biết nói năng, biết đi lại, biết được những chuẩn mực xử thế trong đời.

(*) “Huy ền bí vô cùng”: ở đây tác giả đã mượn câu “huy ền chi hựu huy ền” trong chương mở đầu của Đạo Đức Kinh (Lão Tử) để mô tả cảm giác của Thanh Dương Tử. Ý cảnh trong câu “huy ền chi hựu huy ền” rất sâu, người dịch tạm dịch thành “huy ền bí vô cùng”, nhưng vẫn khó lòng diễn đạt được hết ý nghĩa của bốn chữ này, mong bạn đọc thông cảm.

Đây là cảm giác khi một niệm vừa biến chuyển, đã thấu hiểu cái lý của trời đất. Cảm giác ấy sinh ra là bởi pháp ý ẩn hàm bên trong linh bảo đã vượn vào tâm ý Thanh Dương Tử.

Đây cũng chính là chỗ diệu huy ền của thiên địa.

BẠCH CỐT ĐẠO CUNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5: Huyền Hóa Pháp Châu

Dịch: Hoa Gia Thất Đờng

Thận Yêu còn chưa kịp đè nén oán ma trong tâm mình lại, cảm giác tương thông cùng với tâm ý của linh bảo - thứ mà trước nay nó vẫn luôn cảm nhận được, phút chốc đã tan biến.

Nó thất sắc, trong lòng khiếp hãi. Mọi liên hệ với pháp ý đột nhiên lại bị cắt đứt, cùng với đó, cát vàng trên đỉnh đầu con quái yêu đổ ập xuống.

Chính vào lúc này, khối cầu màu vàng đất ở nơi nó nằm đột nhiên nứt toạc, bắn ra những tia sáng lơ lờ. Ánh sáng vừa khéo bao bọc lấy con quái yêu.

Thận Yêu muốn sử dụng yêu lực để chui ra khỏi lòng cát, nhưng vùng ánh sáng đó nhanh chóng co rút lại, nhỏ dần...

Cuối cùng, Thận Yêu biến mất.

oooOoOoOooo

Thận Yêu bị hút vào vùng không gian bên trong linh bảo.

Vừa vào đến bên trong linh bảo, nó liền nhìn quanh tứ bề, nỗi khiếp hãi trong đôi con ngươi càng thêm nặng nề hơn. Nó đâu ngờ được, chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi mà cục diện đã thay đổi hoàn toàn. Dường như những gì đã xảy ra trước đây đều chỉ là mộng ảo, tình mộng rỗng, tất cả mọi thứ trong mộng cảnh đều tan biến. Nó mong sao hiện tại, nó chẳng qua chỉ đang ở trong huyền pháp của thiên ma.

Đúng lúc đó, ở nơi sóng nước đục ngầu trước mặt Thận Yêu đột nhiên có một bóng người như bước ra từ trong cõi hư vô. Người này xuất hiện như thể y từ hư không mà sinh ra, lại tựa như một tờ giấy mỏng manh, ở trong nước không thấy rõ được, lúc này lại vì mục quang của Thận Yêu chiếu đến mà nhanh chóng huyễn hóa thành màu sắc.

Người này, còn có thể là ai khác ngoài Thanh Dương Tử?

Thận Yêu gằn to một tiếng, dốc hết toàn lực xông đến. Tuy nhiên, sau khi xông ra, nó mới phát hiện khoảng cách giữa nó với Thanh Dương Tử lại chẳng có chút thay đổi. Nó nhanh nhạy nhìn ra sự hồ hững trong mắt Thanh Dương Tử. Về hồ hững đó là thứ nó chán ghét nhất, mà trong mắt của những tu sĩ loài người hầu như đều có vẻ lãnh đạm hồ hững này. Vậy nên, tu sĩ loài người nếu tiến vào hoang mạc đầu sẽ bị nó lòng giết.

Thế nhưng, khi nó trông thấy sự hồ hững trong mắt Thanh Dương Tử, lòng nó lại dấy lên một cảm giác tuyệt vọng.

Hễ là sinh linh có trí tuệ, chẳng dòng nào giống nào lại chấp nhận từ bỏ sinh mạng của mình. Thận Yêu cũng chẳng ngoại lệ.

“Tiểu yêu nguyện làm vật cưỡi của chân nhân, suốt đời hầu hạ.”

Sau khi phát hiện ra lúc này mình hoàn toàn không còn là đối thủ của Thanh Dương Tử, Thận Yêu vì bảo vệ tính mạng của bản thân mà lập tức đưa ra lựa chọn.

Khi trước, nó vừa khiến Ô Phượng Công Chúa ra lệnh thu hồi vương ấn đã lập tức hạ thủ với Thanh Dương Tử, không để cho y có cơ hội nói một lời nào. Bây giờ, nó phát hiện mình sắp phải mất mạng, liền nhanh nhẩu nói ra một lời như thế. Tuy nó khai linh sinh trí đã mấy trăm năm, song lại chưa rũ bỏ được thú tính của mình, hành sự thấy đâu y theo bản năng.

Thanh Dương Tử chỉ nhìn Thận Yêu, trong mắt y tựa như có mây mù quanh quẩn.

Dưới ánh nhìn chăm chú của Thanh Dương Tử, Thận Yêu tựa như bụi tr ần bốc lên, tản mát vào không trung. Trong quá trình ấy, nó phát ra từng tiếng kêu ai oán, thảm thiết. Còn oán ma trong lòng Thanh Dương Tử lại đang nhanh chóng thành hình. Cuối cùng, khi Thận Yêu sắp chết, oán ma rốt cuộc cũng huyễn hóa ra hoàn toàn. Có đi ầu, oán ma lúc này lại không giống với oán ma trong lòng y khi trước. Oán ma này đã nuốt một lượng lớn oán khí của Thận Yêu trước lúc chết mới có thể kết tụ thành hình một cách triệt đ ể, thế nên trông nó tựa tựa như Thận Yêu.

Kể từ khi bị trục xuất khỏi sư môn, Thanh Dương Tử tu luyện “Tha tâm thiên ma hiễn diệu thiên” nhưng lại chẳng dám đ ể oán ma này du ngoạn trong tâm trí của chúng sinh nhân gian, ăn oán khí mà trưởng thành. Y chỉ đ ể nó ngưng kết d ần trong tâm mình. Bởi y sợ, có một ngày chính y cũng sẽ bị oán ma nuốt chửng.

Nhưng bây giờ y không còn phải lo sợ nữa, vì y đã có linh bảo. Y chuẩn bị đem oán ma đã thực sự huyễn hóa thành hình này tới luyện cùng với linh bảo thành một thể. Đ ồng thời, pháp ý trong lòng linh bảo sẽ tương hợp cùng oán ma, sinh ra trùng trùng diệu dụng.

Trong trời đất này, pháp ý không nơi nào là không t ần tại, song lại khó mà nắm bắt đ ược.

Có người ví von pháp ý của trời đất với một khóm hoa mọc giữa núi đ ồi. Trong khóm hoa ấy, có những đóa ngào ngạt hương thơm, lan tỏa đi khắp khe núi. Có những đóa trang nhã thanh tao. Lại có những đóa là hoa đ ộc... Khóm hoa ấy có thể chỉ cùng một loại, nhưng cũng có thể là nhiều loại hỗn hợp lại với nhau.

Phần đông kẻ tu hành trong thiên hạ đ ầu cho rằng, pháp ý nếu càng thu ần khiết thì càng có lợi cho việc tu hành. Vậy nên, phần lớn tu sỹ đ ầu chỉ chuyên tu luyện cho tinh một loại pháp môn.

Linh bảo này là một món bảo vật đã bị tổn thương, hiện vẫn đang trong quá trình tự phục h ồi. Thanh Dương Tử không rõ phải chẳng có một thứ pháp ý nào đó đã thất tán khỏi lòng linh bảo, song y lại có thể nắm bắt

được một cách rõ ràng phần pháp ý hư hư ảo ảo vẫn còn tồn tại trong linh bảo.

Lúc này, y vẫn đang ở bên trong linh bảo, nhưng lại chẳng vội trở ra ngoài. Y muốn nhân cơ hội này tế luyện cho thành linh bảo.

Muốn tế luyện linh bảo của trời đất thành pháp bảo nào phải chuyện dễ dàng. Bằng không, Thận Yêu đã chẳng tế luyện lâu đến thế mà vẫn chỉ được có vậy.

Đối với kẻ tu hành trong thiên hạ mà nói, phương thức tế luyện linh bảo thường dùng nhất chính là bần bĩ tế luyện. Cứ tu dưỡng như thế thì nước chảy lâu đá cũng mòn, có một ngày sẽ được toại như ý nguyện.

Đây là phương thức kẻ tu hành thường dùng nhất. Song phương thức này cần trải tháng năm đằng đẳng, mà thứ Thanh Dương Tử thiếu lại chính là thời gian: y cần phải trở về Thiên Diễn Đạo Phái trong khoảng thời gian ngắn nhất.

Lại thêm, cùng là tế luyện bảo vật, có lắm người phải tế luyện trong sự cấp bách, lại cũng có những người phải đi qua tháng năm đằng đẳng. Thế nên mới có pháp môn tế luyện nhanh chóng gọi là “võ luyện”, còn phương thức tế luyện phải trải tế nguyệt xuân thu lại gọi là “văn luyện”.

Mỗi tông mỗi phái đều sở hữu phương thức “võ luyện” pháp bảo này, Thiên Diễn Đạo Phái cũng không ngoại lệ. Tuy Thanh Dương Tử bị trục xuất khỏi sư môn, đoạt hết pháp ý đạo cơ, nhưng còn đó rất nhiều pháp môn vẫn tồn tại trong ký ức của y. Pháp ý của kẻ tu hành có thể bị đoạt mất, linh lực trên người có thể thất tán, song đại đạo yếu quyết trong suốt quãng đường tu hành lại luôn được ghi khắc trong lòng. Thứ thần ý nhờ tu hành mà có được này sẽ thăng hoa cùng với sự biến hóa của linh hồn, là thứ mà kẻ khác không bao giờ có thể xóa nhòa được.

Thanh Dương Tử chuẩn bị dùng pháp môn võ luyện để có thể nhanh chóng tế luyện xong linh bảo. Khi vẫn còn ở vương thành Ô Phượng Quốc, y đã nghĩ thông phải dùng cách gì để giết Thận Yêu đoạt linh bảo,

đồng thời, cũng đã sớm chuẩn bị xong phương thức để tế luyện bảo vật sau khi có được nó.

Phương thức tế luyện này lại có chỗ không giống với phương thức tế luyện của Thiên Diễn Đạo Phái: y muốn đem oán ma dung hợp thành một thể với linh bảo và pháp ý bên trong linh bảo. Oán ma khởi sinh từ tâm của Thanh Dương Tử, sau khi oán ma cùng linh bảo hòa làm một thể, y đương nhiên có thể thông qua sự thao túng đối với oán ma để thao túng món linh bảo ấy một cách tùy ý.

Chỉ thấy Thanh Dương Tử ng ã xuống giữa hư không, bên dưới lập tức có một cái b ò đoàn màu vàng nổi lên, đỡ lấy thân thể y. Thanh Dương Tử ng ã lên đây. Phía trên đỉnh đầu y dần dần xuất hiện một cái bóng màu đen ảm đạm. Cái bóng đó mỗi lúc một nặng nề hơn, cuối cùng ngưng kết thành oán ma.

Oán ma vô hình vô tướng. Nó vốn huyễn hóa từ trong tâm Thanh Dương Tử, nhưng trước nay vẫn luôn bị Thanh Dương Tử áp chế nên không trở thành hình thù thực sự.

Phải đến khi nó hóa sinh trong tâm Thận Yêu, nhờ nuốt lấy oán khí mà Thận Yêu để lại do không cam lòng trước khi chết mà thành hình. Vậy nên hình dáng hiện tại của nó là hình dáng của Thận Yêu: đầu tựa kỳ đà, có vảy, có đuôi, có cả vuốt ưng.

Oán ma há to miệng, không thôi g ãn g ãn. Trong hư vô tựa hồ có những sợi dây tơ như thể mạng nhện kéo đến, quấn lấy thân thể oán ma. Nhất thời có vẻ như chưa có chi biến hóa, song nếu trông kỹ, sẽ phát hiện trên thân oán ma đã có thêm thứ gì đó huyền diệu không sao tả rõ bằng lời.

Thân thể oán ma vốn chỉ như sương khói, nay đã trở nên thật hơn, giống một sinh thể hơn. Bây giờ, nó đã chẳng còn là một khối mây mù nữa, đặc biệt, trong đôi mắt nó ánh lên những sắc màu hư ảo kỳ lạ.

Chính lúc này, Thanh Dương Tử bỗng nghe tim mình đập mạnh. Máu nóng trong lòng ngực dồn lên, y phun cả ra, bắn lên người oán ma.

Trong chớp mắt, oán ma biến đổi thành màu đỏ của máu. Màu đỏ dần tan mất, cuối cùng thân thể nó biến trở lại sắc xanh ảm đạm. Tuy nhiên, cặp mắt của oán ma đã ngả sang màu đỏ, trong sát na, trên người nó đã có thêm ý khát máu, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể ngốn ăn lấy linh hồn của kẻ khác.

Miệng Thanh Dương Tử niệm một thứ pháp chú cổ quái, tay y hương hương vẽ trước người như thể đang dệt tơ, khi nhanh khi chậm, ngón tay tựa như xuyên hoa, mười ngón biến ảo như hồ điệp vờn bay.

Ấn quyết huyền ảo đột ngột dừng lại, dừng mà không có một dấu hiệu báo trước.

Đôi bàn tay y chấp lại tựa liên hoa.

Đột nhiên, ngón cái bên tay phải y đứt lìa, đứt từ tận gốc, như thể bị một thanh kiếm sắc bén chém lìa, song lại chẳng hề có máu tươi chảy ra. Chỉ thấy ngón cái của y bay lên rồi bị oán ma đớp lấy.

Bởi việc võ luyện pháp bảo quá cấp bách, nếu Thanh Dương Tử về sau lại giống Thận Yêu, cũng hút người vào vùng không gian này, rất có thể y sẽ bị kẻ khác đoạt mất quyền thao túng pháp bảo. Dẫu cho oán ma kỳ lạ khó lường, có thể du ngoạn trong thế giới tâm linh của nhân gian, nhưng tâm trí của kẻ tu hành đâu dễ dàng thâm nhập được. Vậy nên, y nhất thiết phải tìm được thủ đoạn công kích nào đó khi vẫn còn trong vùng không gian này.

Oán ma bỗng nhiên há miệng nôn, ngón cái của Thanh Dương Tử xuất hiện một lần nữa. Có đi đâu lần này, nó không còn là một ngón tay bằng máu bằng thịt, mà chỉ còn là một khúc xương. Trên khúc xương này lại có những dấu phù văn rất nhỏ, nôm kỳ quái vô cùng.

Bất ngờ, trên khúc xương bỗng lóe lên một tia sáng. Oán ma không cam tâm, gầm lên một tiếng rồi chồm đến, tay như muốn bắt lấy khúc xương. Thế rồi, trong chớp mắt, nó biến mất.

Oán ma đã bị giam cầm bên trong khúc xương.

Oán ma này đã hấp thu oán khí của Thận Yêu trước lúc chết. Thanh Dương Tử sợ nó sẽ dần khai linh sinh trí rồi vụt thoát khỏi sự khống chế của y, nên y đem nó nhốt vào trong xương ngón tay của mình. Khúc xương này như là một Thanh Dương Tử khác, thậm chí có thể nói là hóa thân của y khi ở bên trong linh bảo này.

Chỉ thấy khúc xương bỗng bay vút trong hư không. Linh khí tựa như sóng nước mờ đục bên trong linh bảo liền tách ra. Một vết nứt xuất hiện ngay trước mặt y. Cùng lúc đó, Thanh Dương Tử giơ tay vẫy trong hư không.

Ô Phượng Công Chúa xuất hiện.

Y vươn tay đón lấy nàng vào lòng, một bước bước qua vết nứt dài hẹp đó. Chỉ thấy y vừa lách qua vết nứt, thân thể trong sát na đã biến mất.

oooOoOoOooo

Một màn đen u ám mở ra trước mắt Thanh Dương Tử.

Sao đêm đầy trời, gió nhẹ lướt thướt.

Thanh Dương Tử đứng ở nơi cao vút trên không, tay ôm Ô Phượng Công Chúa trong lòng. Một mùi hương dịu dịu âm thầm len vào sống mũi y.

Cơ thể mềm mại của Ô Phượng Công Chúa lại chẳng thể khiến y gọn sóng lòng. Chuyện sư môn bị diệt đã chiếm lấy toàn bộ tâm trí y. Tâm khảm y, lại vì việc các vị sư thúc sư bá đầu vào phái khác mà khởi sinh oán ý, oán ý dần hội tụ thành oán ma.

Chỉ thấy Thanh Dương Tử vươn tay ra dò thám cát vàng mạc bên dưới. Cát vàng trong hoang mạc nhanh chóng sụp xuống, hình thành nên một cái hố khổng lồ. Cái hố không ngừng lớn thêm ra, như thể trong lòng đất có một con quái thú đang nuốt lấy cát vàng.

Những loài động vật nhỏ trong cát như rắn, bò cạp hay kỳ đà bị kinh động, muốn chạy ra ngoài thoát thân, nhưng rốt cuộc đều rơi xuống phía dưới cả, bị nuốt chửng cùng với cát.

Giữa hồ cát đang không ngừng sụp xuống đó, có một viên minh châu màu vàng, kích thước chỉ vừa bằng quả trứng gà đang trồi lên mà không gặp chút trở ngại gì. Viên minh châu tỏa hào quang màu vàng óng ánh, trong đêm tối, hào quang ấy tuy không đến mức lòa mắt, nhưng lại chói lọi suốt mấy trăm dặm.

Cát vàng trên mặt đất vẫn đang tuôn xuống, là bởi món bảo vật khổng lồ kia đã biến thành một viên minh châu màu vàng. Minh châu bấy giờ đang nằm trong lòng bàn tay Thanh Dương Tử.

Thanh Dương Tử nhìn viên minh châu trong tay mình, đến tận lúc này, y vẫn không rõ viên minh châu ấy gọi là gì. Tuy y đã tế luyện được viên minh châu này, song vị chủ nhân đầu tiên đã không để lại dù chỉ nửa điểm thần thức trong lòng minh châu. Y đương nhiên không biết viên minh châu gọi là gì, trong lòng chợt nhớ lại, linh bảo của một vị đại thần thông nào đó đã gặp gỡ trong quá khứ cũng là một viên minh châu thế này. Nhưng y không thể nhớ rõ được...

Đến đây, y chợt hồi tưởng lại một việc, là việc liên quan đến cõi thiên địa này.

Không hề có bất kỳ một truyền thuyết nào nói về khởi thủy của thiên địa, cứ như thể thiên địa vốn đã như thế.

Y sinh thành trong cõi trời đất này, lẽ ra lòng y nên chấp nhận tất thảy những đi đâu đó mới phải. Nhưng tu hành bấy lâu nay, đến lúc này y lại cảm giác rằng có thứ chi đó không đúng...

Nhìn viên minh châu trong tay, buông bỏ những nghi hoặc về thiên địa trong lòng, y thầm nghĩ: “Viên minh châu này đã dung hợp cùng oán ma, thế thì cứ gọi là oán ma pháp châu vậy.”

Thế rồi, y thổi lên bề mặt viên minh châu.

Một nhúm lông mao trên bề mặt viên minh châu bị thổi tung, hóa thành khói vàng. Khói vàng lại ngưng tụ thành một con hạc vàng.

Hạc vàng vỗ vỗ đôi cánh.

Gió nổi lên từng trận, dường như từ đôi cánh hoàng hạc mà ra.

Thanh Dương Tử một bước bước lên lưng hạc. Y ngẩng xuống, lại đặt Ô Phượng Công Chúa lên mình chim hạc.

Hoàng hạc bay về phía Ô Phượng Quốc. Cát vàng bên dưới vẫn đang cuộn xuống, trông tựa như xoáy nước giữa biển khơi.

Ngẩng trên lưng hoàng hạc, Thanh Dương Tử cảm ngộ được pháp ý trong lòng oán ma pháp châu.

Khi đến, chân đạp đất bằng, thận trọng dè dặt.

Lúc về, cưỡi trên mình hạc, an nhiên mà rời.

Pháp ý dào dạt.

BẠCH CỐT ĐẠO CUNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6: Truyền Thụ Đạo Pháp

Dịch: Hoa Gia Thất Đờng

Thanh Dương Tử đưa Ô Phượng Công Chúa trở về Ô Phượng Vương Thành, khẽ khàng không một tiếng động.

Ô Phượng Công Chúa tỉnh giấc giữa không trung, không xảy ra chuyện gì, đối với nàng mà nói chẳng qua chỉ như ngủ thiếp đi một đời mà thôi. Chỉ có đi đâu, sự xa cách của nàng đối với Thanh Dương Tử vẫn còn đó. Đôi hòn thu ba trên khuôn diện đoan trang thanh tú ấy vốn dĩ long lanh sóng tình, nay đã thôi không còn nữa, cái còn lại chỉ là sự tôn trọng cùng cảm giác xa cách giữa một vị công chúa với bậc quốc sư.

Kết quả này là do chính Thanh Dương Tử an bài, y muốn đoạn tuyệt trăn duyên.

Ô Phượng Vương ấn vẫn còn ở bên mình Thanh Dương Tử, nhưng y lại đem trả một cái vương ấn khác trông giống hệt. Cái vương ấn được đem trả ấy là một món pháp khí được Thanh Dương Tử dùng Hắc Diệu Thạch chế luyện mà thành. Ở nơi sâu nhất trong lòng món pháp khí này có một đạo ấn phù của Thanh Dương Tử, bên trong ấn phù lưu giữ một sợi thần niệm của chính y.

Đây là vương ấn nhân gian, mỗi một lần dùng đến đâu là một câu mệnh lệnh. Thanh Dương Tử cho rằng quy luật này ngầm chứa luật lệnh pháp ý, thế nên y mới ký thác lại trong lòng vương ấn một sợi thần niệm: y muốn cảm ngộ luật lệnh pháp ý. Việc này có thể phải trải hàng trăm năm, hoặc vĩnh viễn cũng không thể có pháp ý ngưng tụ trong lòng vương ấn. Song, chung quy vẫn là có khả năng.

Ô Phụng Quốc Vương chẳng thể nào phát hiện ra vương ấn đã bị hoán đổi. Ông ta bất quá chỉ cảm thấy kỳ lạ, không hiểu tại sao thái độ của con gái mình đối với quốc sư dường như đã trở nên lạnh nhạt đi không ít. Điều này khiến lòng ông cực kỳ vui mừng, bởi theo ông, một vị quốc vương tương lai không nên có lòng ái mộ và sùng bái kẻ khác, mà chỉ nên một dạ bao dung con dân của đất nước, chấp nhận sống cuộc sống cô tịch.

oooOoOoOooo

Thanh Dương Tử về lại Thanh Dương Đạo Quán.

Y thấy Ô Phụng Lan Thạch đến trước mặt, nói: “Lan Thạch, con ở Thanh Dương Cung đã được ba năm, phẩm tính của con ta rất thích. Ta muốn thu nhận con làm đệ tử, chẳng hay con có đồng ý chăng?”

Một tia mừng vui chợt lóe lên trong mắt Ô Phụng Lan Thạch. Nó lập tức quỳ phục xuống đất, đáp: “Con đồng ý.”

Thanh Dương Tử ngẩng đầu, nói: “Ta sẽ phải rời khỏi nơi này ngay, con có chấp nhận ở lại Ô Phụng Quốc?”

Nếu Thanh Dương Tử rời đi rồi, nó ở lại Ô Phụng Quốc, đương nhiên sẽ phải lâm vào không ít phiền phức. Thế nhưng, Ô Phụng Lan Thạch chỉ trầm tư một lát rồi nói: “Con chấp nhận.”

Giữ sống lưng thật thẳng, Ô Phụng Lan Thạch hướng về phía Thanh Dương Tử đáp một tiếng như thế rồi cúi người bái lạy.

“Ta muốn đem chức vị quốc sư của Ô Phụng Quốc truyền lại cho con, con có dám nhận?”

Lần này, Ô Phụng Lan Thạch thậm chí còn chẳng trầm tư, nó đáp lời ngay: “Con xin nhận.” Nói xong lại bái lạy.

Nó dường như đã đoán được, Thanh Dương Tử sẽ đem chức vị quốc sư truyền lại cho nó.

Một thân một mình lưu lại nơi Thanh Dương Quán này tu hành, Ô Phụng Lan Thạch ắt sẽ gặp đôi chút phiền phức, thế thì làm đến chức Ô Phụng Quốc sư, có lẽ bất cứ lúc nào tính mạng của nó cũng có thể bị nguy hiểm. Tuy mấy năm nay Ô Phụng Quốc không còn yêu quái nữa, nhưng đây là bởi có Thanh Dương Tử ở đây. Và chẳng, hiện tại nó chẳng có lấy dù chỉ nửa điểm pháp thuật.

Thanh Dương Tử không cho rằng Ô Phụng Lan Thạch vô tri, chẳng biết sợ hãi gì, mà y biết, tâm lòng truy cầu đối với chuyện tu hành của thằng bé đã áp chế tất cả.

Ba năm nay, Thanh Dương Tử chưa hề truyền thụ pháp thuật cho Ô Phụng Lan Thạch, song đã dạy cho nó cách thức gạt giữa tinh thần cùng tâm thái của chính mình.

Trai giới, tu lương, thái khí, thiền định, bất ngữ, tề tâm, trì tịnh, tức tâm(*), những thứ này Ô Phụng Lan Thạch đều rất nghiêm túc tu tập.

Không phải bất kỳ ai cũng thích hợp để truyền thụ pháp thuật. Nếu chẳng thể làm được những việc này, thì nhiều nhất cũng chỉ có thể làm một ngoại môn đệ tử, đến cuối cùng vẫn bị tổng cổ xuống núi.

“Con phải biết, nếu con tiếp quản Thanh Dương Quán cùng chức vị quốc sư, mà tin tức ta rời đi lọt ra ngoài rồi, thì yêu quái ắt sẽ dậy lên.”

“Con biết.”

“Đã biết mà vẫn dám thọ đạo thừa pháp sao?”

“Dám.”

“Vậy con sẽ làm thế nào?”

“Nếu đệ tử được truyền đạo pháp, mà sư phụ một sớm một chiều đã phải rời đi, thế thì đệ tử nhất định sẽ từ chức quốc sư, rời khỏi Thanh Dương Quán, đi đến nước khác.”

Thanh Dương Tử tr ần tư một lúc, sau đó nói: “Dâng trà đi.”

Lời của y khiến Ô Phượng Lan Thạch ng ần người. Nó vui mừng, rót lấy một chung trà dâng lên Thanh Dương Tử. Trà hơi nguội, Thanh Dương Tử đón lấy, nhấp uống một ngụm, sau đó nói: “Vi sư sẽ sắp xếp cho con một nơi để tịnh tu trong mười năm.”

Ch ẳng đợi Ô Phượng Lan Thạch đáp, y đã nói tiếp: “Con đã vào sư môn của ta, vậy ta sẽ truy ền đạo pháp cho con.” Y ch ẳng hề nói cho Ô Phượng Lan Thạch biết mình thuộc môn nào phái nào, cũng không nói về lai lịch của mình.

Kỳ thực, Ô Phượng Lan Thạch không phải một truy ền nhân lý tưởng trong lòng Thanh Dương Tử. Ô Phượng Lan Thạch trông có vẻ như đã tiêu trừ được nổi thống hận đối với yêu ma, nhưng tận sâu trong lòng nó vẫn chưa diệt sạch được. Hạt mầm hận thù chưa được tiêu trừ đó sẽ sinh căn bám rễ trong tâm nó, ảnh hưởng đến tâm tính cùng với phong phạm hành sự của nó về sau.

Nổi căm thù đối với một giống sinh linh khác vốn ch ẳng đáng là gì, song đó lại là đi ều kiêng kỵ đối với người tu hành. Thứ mà người tu hành để tâm đến là một linh đài thanh tịnh, thứ mà họ truy c ầu là một cảnh giới tiêu dao tự tại, vô câu vô thúc, vạn sự ch ẳng thể kinh động bản tâm.

Thế nhưng, chưa một ai có thể đạt đến tâm cảnh ấy. Dù các môn các phái đi ều có những pháp môn tu hành khác nhau, song cũng không thể giúp kẻ tu hành đạt đến cảnh giới linh đài như gương. Thanh Dương Tử cũng không thể, thế nên y cũng không hy vọng Ô Phượng Lan Thạch có thể làm được.

Thanh Dương Tử nói tiếp: “‘Thiên Diễn Tây Tâm Quyết’ mà vi sư truy ền thụ, con tu tập đã được ba năm, đại khái cũng đã có chút thành tựu. Hôm nay, vi sư sẽ truy ền dạy cho con đại đạo yếu quyết và pháp ý của Thiên Diễn Đạo Phái. Đến một ngày, khi con đã có thể đạt đến chỗ th ần thức sinh anh, thì có thể đi tìm Thiên Diễn Đạo Phái.”

Lời vừa dứt, khoảng hư không trước mắt Ô Phượng Lan Thạch bỗng nhiên nổi dậy từng gợn sóng lăn tăn.

Sóng nước lại hóa ra một con quái thú hư huyền. Quái thú há to cái miệng đỏ ngầu như máu xông về phía Ô Phượng Lan Thạch.

Ô Phượng Lan Thạch cả kinh trong lòng, đầu óc bất chợt trống rỗng. Cũng chính trong sát na đầu óc thảng bé trở nên đờ đẫn đó, từ trong cái miệng lớn của con quái thú bỗng xuất hiện một cái ngón tay trắng tựa như ngọc.

Ngón tay điểm vào mi tâm của Ô Phượng Lan Thạch.

Trong nháy mắt, Ô Phượng Lan Thạch cảm giác như thiên linh cái của mình bị sấm sét đánh trúng, lại tựa như trời sập.

Một dòng nước trong vắt ào ra từ vết nứt trên nền trời, hóa ra đủ thứ hình thù trong cái thế giới tâm linh trống rỗng minh mang của Ô Phượng Lan Thạch. Sự huyền diệu đó khiến tâm tưởng thảng bé đắm chìm vào bên trong, cũng chính lúc đó, thần hồn của nó bắt đầu có sự chuyển hóa.

Ở Thiên Diễn Đạo Phái, tất cả đệ tử nếu muốn có được pháp thuật đều phải thực hiện trai giới, tu lương, thái khí, thiền định, bất ngữ, tề tâm, trì tịnh, tức tâm ngay từ lúc nhập môn. Nhanh thì một năm, lâu thì mười năm, phải tu tập đến khi có thể quan sát được bên trong tâm mình, đối cảnh vô tâm, lòng sáng tỏ, thì mới có thể bắt đầu tiếp xúc với đạo pháp. Việc xúc pháp lại phải thông qua quá trình thiền niệm của chính mình quán lấy pháp trụ, có người chỉ mất một ngày, thần hồn đã chạm đến bên trong pháp trụ, lại có những người, mất mấy mươi năm cũng chưa thể làm được.

Tu đạo, phải coi chuyện tiến triển từng bước một là trọng. Cách làm này của Thanh Dương Tử không được phái nào áp dụng, song y không còn thời gian.

Ô Phượng Lan Thạch bấy giờ vẫn còn đang đắm chìm trong pháp ý. Thanh Dương Tử nhìn nó, y đứng dậy, một bước bước qua cửa sổ. Chân y chạm phải chiếc bàn gỗ, nhưng tựa như cái bóng lướt xuyên qua, lại xuyên

qua bệ cửa sổ, qua mái hiên, qua một khoảng hư vô vờn vờn, cuối cùng hiện lên giữa bầu trời.

Chân y đập trên một đóa hoàng vân, phiêu diêu mà rời đi. Gió vù vù thổi, luồn qua đạo bào ánh sắc tía trên người y, đánh lên những tiếng phàn phật. Gương mặt y vẫn trẻ trung như khi mới rời khỏi Thiên Diện Đạo Phái hai mươi năm về trước, chỉ có tâm y đã không còn như trước.

Trong Thanh Dương Quán, Ô Phượng Lan Thạch vẫn chưa dậy được, cứ thế bất động trên nền đất: nó hãy còn đang đắm chìm trong cõi giới tâm linh mê mang pháp ý. Đây cũng là lý do vì sao các phái không dùng đến cách làm này, bởi người được truyền thụ pháp ý rất có thể sẽ bị pháp ý đánh chìm mất ý thức, vĩnh viễn không thể tỉnh lại.

Sở dĩ Thanh Dương Tử truyền thụ đạo pháp cho Ô Phượng Lan Thạch là vì muốn để lại người truyền thừa cuối cùng cho Thiên Diện Đạo Phái. Y sợ Thiên Diện Đạo Phái từ nay diệt vong, dẫu y có quay về cũng không thể giúp được gì.

oooOoOoOooo

Ba ngày sau, Thanh Dương Tử trở về đạo quán. Ô Phượng Lan Thạch vừa khéo cũng tỉnh lại. Thằng bé đã không bị biến sóng pháp ý vùi dập mất trong vô thức, từ đây có thể thấy ý chí của nó rất kiên định. Lại thêm, pháp ý mà Thanh Dương Tử truyền thụ chủ về mê ảo, nó có thể không bị đắm chìm trong cơn mê để rồi đánh mất ý thức, quả thực vô cùng hiếm có.

Thấy trong đôi mắt Ô Phượng Lan Thạch thi thoảng lại ánh lên vẻ mê ảo, Thanh Dương Tử biết rõ đây là bởi nó vẫn chưa thể thực sự khống chế được pháp ý.

“Theo vi sư vào vương cung diện kiến đại vương.” Thanh Dương Tử nói.

“Dạ, sư tôn.”

Thanh Dương Tử cất bước phía trước. Ô Phượng Quốc cũng có quy định riêng của Ô Phượng Quốc, lúc đến trước mặt đại vương không thể thi triển pháp thuật, bắt buộc phải cử bộ. Đây cũng là sự tôn kính đối với bậc vương giả nhân gian.

Đến cửa đạo quán, Thanh Dương Tử đột ngột dừng bước. Không hề quay đầu lại, y đứng đấy, nói: “Các đời đệ tử của Thiên Diễn Đạo Phái đều y theo thứ tự Pháp, Không, Huyền, Thanh, Đạo, Linh, Dương, Thạch, Ngộ, Phong mà đặt đạo hiệu. Như con là đời chữ Thạch, vừa vặn trong tên con cũng có một chữ Thạch, vậy cứ gọi con bằng đạo danh Lan Thạch vậy.”

“Dạ, sư tôn.”

Hai người, một trước một sau, đi qua Ô Phượng Thành. Tòa thành này là thành trì duy nhất của Ô Phượng Quốc, đặt tên Ô Phượng. Ở đâu thành có chạm khắc một con phượng hoàng đang bay lượn.

Phần đông người trong thành đều dùng khăn vải quấn đầu, bởi vùng trời trên Ô Phượng Thành thường nổi gió cát, lại thêm buổi tối rất lạnh, mà nơi đây lại thiếu nước, thế nên bọn họ dùng khăn vải quấn đầu cũng là để giảm số lần gội đầu, từ đây hình thành nên tập quán ăn mặc này.

Thời tiết nơi đây hanh khô, nhà cửa của đại bộ phận người dân đều làm từ đất chứ không phải từ gạch nung, có đi đâu đất ấy cũng không thuôn chất, mà được trộn với rất nhiều thứ khác. Cách làm này giúp tường đất trở nên rất kiên cố, không phải quá lo ngại bị mưa xối giội.

Nhà cửa trên đường đi có cao có thấp, có những căn nhà vừa nhìn đã biết bên trong chắc chắn khá rộng rãi, lại có những căn vừa nhìn đã thấy rõ sự rách nát. Khoảng cách phú quý và cùng khổ của nhân gian là chuyện mà Ô Phượng Quốc Vương phải lo nghĩ đến, còn với Thanh Dương Tử chẳng qua chỉ như sỏi trong chảy trên đá, chẳng hề lưu lại dấu tích trong lòng y.

Trên đường đi không ngừng có người chạm mặt Thanh Dương Tử bèn ngưng bước thi lễ với y. Mười năm nay tại Ô Phượng Thành, Thanh Dương Tử đã nhiều lần hiển lộ thần thông, ngăn chặn được không ít họa yêu quái, nên có được sự tôn kính của người dân thành Ô Phượng.

Vào đến vương cung, cũng bởi thân phận đặc biệt của mình, Thanh Dương Tử rất nhanh đã có thể gặp mặt Ô Phượng Quốc Vương. Ô Phượng Quốc chỉ là tiểu quốc, quy định kỳ thực cũng không nhiều.

Sắc diện của quốc vương Ô Phượng Quốc hôm cũng như những người dân khác của Ô Phượng Quốc, thô ráp lại ửng sắc đen, quá lắm cũng chỉ trông khá khâm hơn một chút. Hôm lão cao lớn phi thường, song cốt cách cao lớn ấy lại không giấu nổi sự già cỗi vệt tinh thần và khí lực: lão đã đến tuổi xế chiều.

Dẫu có là bách thú chi vương, hay hùng ưng chao liệng trên chín tầng trời, cũng không thể đào thoát được vòng luân hồi sinh tử. Bậc đế vương của nhân gian cũng thế chẳng khác.

Đôi mắt đã thoáng lộ vẻ mờ đục của lão nhìn Thanh Dương Tử, lão đương lắng nghe lời nói của Thanh Dương Tử.

Ô Phượng Lan Thạch đứng một bên lắng nghe. Kể từ lúc tỉnh lại sau khi được truyền thụ đạo pháp, cả tinh, khí, thần của nó đều biến đổi, dù phải diện kiến vương giả nhân gian vẫn có thể đi êm tỉnh như thường.

Chú thích của người dịch: (*) "Trai giới" (hay "Bát quan trai giới"): là một phương pháp tu hành của cư sĩ tại gia phải thọ trì 8 giới, áp dụng trong một ngày một đêm.

"Bát" là tám, "quan" là cửa, "Bát quan" là 8 cánh cửa ngăn chặn những điều tội lỗi. Vậy "Bát quan trai giới" là sự giữ gìn cho thân tâm được thanh tịnh trong 24 giờ bằng cách tuân thủ 8 điều sau: 1. Không sát sinh; 2. Không trộm cướp; 3. Không dâm dục; 4. Không nói dối; 5. Không uống rượu; 6. Không trang điểm, dầu thơm, múa hát và xem múa hát; 7. Không nằm ngửa giường cao rộng đẹp; 8. Không ăn quá giờ Ngọ. (Nguồn: phatgiao.org.vn)

"Tu lương": hay còn gọi "đoạn cốc", "tuyệt cốc", "tị cốc thuật", "tị cốc trường sinh thuật", là một trong những mật pháp trường sinh của Đạo giáo.

Lí luận của phương thuật này được xây dựng trên cơ sở của “Tam thi”.

Đại khái, các đạo gia cho rằng, tam tài cùng với đạo âm dương là nguyên lý căn bản của “Dịch Kinh”, cũng là nguyên lý căn bản của thuật dưỡng sinh trường thọ. Mỗi con người như thế được coi là một tiểu vũ trụ, cũng là một thành tố trong tam tài - bao gồm Thiên, Địa, Nhân. Trên cơ thể người lại có ba bộ vị trọng yếu gọi là đan điên, phân thành Thượng, Trung, Hạ đan điên. Tam đan điên là nơi khí, thần, tinh tụ hội, là nguồn sống của sinh mệnh. Ngoài ra, trên cơ thể người còn có “Tam thi”, là nơi phát khởi dục vọng và tà ma làm tổn hại đến nhục thân. “Tam thi” phân ra ngụ tại tam đan điên, đối địch với tam đan điên, và được nuôi dưỡng bởi ngũ cốc, thế nên cũng gọi là “Cốc Thần”.

Người ta nếu ít ăn ngũ cốc, vậy tam thi sẽ khó mà sinh tồn được, con người sẽ có thể trường sinh bất tử. (Lược dịch từ bài viết “Đạo gia và trường sinh bất lão” của Tiên Hành Giả, đăng tải trên trang zhuanlan.zhihu.com)

"Thái khí":hấp thu lấy khí tức và những dòng năng lượng khác nhau từ trong không gian thiên địa vũ trụ, nhật nguyệt tinh tú cùng với vạn vật vào trong thân thể. (Lược dịch từ bài viết “Thực luận khái niệm thái khí của Đạo gia, bài học đầu tiên mà người tu đạo tị cốc phải hiểu rõ” của tác giả Nhân Thích Dịch Đạo, đăng tải trên trang zhuanlan.zhihu.com)“Thi ần định”, “bất ngũ”, “t ần tượng”, “trì tịnh”, “tức tâm”:một số khái niệm căn bản khác của Đạo gia và Phật gia

BẠCH CỐT ĐẠO CUNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7: Rời Đi Và Tu Hành

Dịch: Hoa Gia Thất Đ ồng

Dù có là kẻ mừng giận chẳng h ề lộ ra mặt, nhưng khi nghe Thanh Dương Tử nói mình sắp phải rời khỏi Ô Phụng Quốc, đem chức vị quốc sư truyền lại cho thằng bé Ô Phụng Lan Thạch bấy giờ đang đứng cạnh bên y, Ô Phụng Quốc Vương vẫn bất giác kh ẽ nh ịu mày.

Theo lão thấy, Ô Phụng Quốc không thể thiếu được Thanh Dương Tử.

Tuy Thanh Dương Tử nói rằng Ô Phụng Lan Thạch đã được y truyền đạo pháp, song lời ấy vẫn không sao có thể khiến Ô Phụng Quốc Vương yên tâm. Bởi lẽ, dưới g ầm trời này, chỉ cần có bất kỳ một con yêu quái nào xuất hiện từ nơi thâm sơn, thì đấy cũng là một đại họa đối với Ô Phụng Quốc.

“Quốc sư, có thể cho quả nhân biết vì nguyên nhân gì mà ngài lại muốn rời đi chẳng?” Ô Phụng Quốc Vương ngự trên ngai vương, nói bằng chất giọng khô khốc lại già nua, cần cỗi.

Đứng giữa đại điện của vương cung, Thanh Dương Tử đi ềm tĩnh đáp lời:

“Sư môn của b ần đạo triệu h ải, sớm thì mười năm, muộn thì ba mươi năm, ắt phải trở về” Y bỗng sực nhớ lại chuyện mười năm về trước, khi vừa mới đến Ô Phụng Quốc, y đã từng nói một câu: “Trong vòng mười năm, tất có thể khiến Ô Phụng Quốc không còn họa yêu quái nữa.”

Khi ấy, Ô Phụng Quốc Vương không còn sự lựa chọn nào khác, chỉ đành giữ Thanh Dương Tử lại.

Hiện giờ, lão cũng không có sự lựa chọn.

Tuy Thanh Dương Tử trông bề ngoài có vẻ trầm tĩnh, điềm đạm, song bằng vào đôi mắt tinh tường đã gặp qua vô số kẻ trung người gian, Ô Phụng Quốc Vương từ lâu đã nhìn ra: ẩn bên dưới vẻ ngoài trầm tĩnh ấy của Thanh Dương Tử là sự cứng cỏi, khó bẽlay chuyển, cũng không cách gì có thể khiến y thay đổi tâm ý.

Đôi mày nhíu lại sâu hơn, Ô Phụng Quốc Vương nói: “Mười năm trước quốc sư đã nói, nội trong mười năm ắt sẽ giúp Ô Phụng Quốc không còn họa yêu quái. Thế nhưng... Hiện giờ con Thận Yêu trong hoang mạc ở mạn bắc Ô Phụng Quốc đã bị quốc sư hàng phục, song Băng Tiêu(1) trên dãy tuyết sơn ở phía tây nam thì vẫn còn. Giống yêu quái này nếu nổi cơn thịnh nộ, có thể sẽ xua tuyết ập xuống, chôn vùi cả Ô Phụng Quốc, vậy phải làm thế nào đây?”

Ô Phụng Quốc Vương thông tay, rầu rĩ nói.

“Xin bệ hạ yên tâm, Băng Tiêu trên đỉnh tuyết sơn đã bị bần đạo phong ấn ở cửa thành tây của Ô Phụng Thành. Nếu lại có yêu quái xâm phạm cửa tây, con Băng Tiêu này sẽ hiển hóa ngăn chặn.”

Ô Phụng Quốc Vương kinh ngạc, liền nói tiếp: “Vậy còn đại yêu quái ‘Trạch’ trong lòng sông Nộ Phong Hà bắt ngu ồn từ tuyết sơn, có thể khiến Nộ Phong Hà cuộn trào, làm ngập hết ruộng đồng của Ô Phụng Quốc ta...”

“Xin bệ hạ chớ lo, con yêu này đã bị bần đạo phong ấn ở cửa thành nam. Nhỡ ngày sau lại có yêu quái xâm phạm vào cửa nam, con yêu thú đó cũng sẽ hiển hóa, bảo vệ Ô Phụng Thành.”

Ô Phụng Quốc Vương cả kinh, vội vàng nói: “Ở mạn đông có rặng núi trập trùng, trải dài những mấy ngàn dặm, ngăn cách sự giao thương giữa Ô Phụng Quốc với các nước phía đông. Nơi quần sơn trùng điệp ấy, núi núi

non non đâu có động yêu quái, mỗi động đâu có yêu vương, vậy phải làm thế nào?”

Thanh Dương Tử bèn hỏi: “Bệ hạ có biết, ở nơi quần sơn trùng trùng ấy, giống yêu quái nào nổi danh nhất chẳng?”

“Theo quả nhân được biết thì nổi danh nhất có U Minh Quỷ Vương và Cửu Thiên Ứng Vương. Nghe đâu U Minh Quỷ Vương đó là ác quỷ trốn ra từ trong cõi U Minh, tu hành trên chốn nhân gian này trải mấy trăm năm, nay đã thành quỷ vương. Còn Cửu Thiên Ứng Vương kia, nghe nói đã từng lượn vòng khắp cửu thiên, trong vùng trời nơi Thái Hoa Lão Tổ(2) giảng đạo, nhờ nghe trộm mà đắc thành đại đạo, tự xưng Cửu Thiên.”

“U Minh Quỷ Vương và Cửu Thiên Ứng Vương đâu đã bị bần đạo lặn lướt phong ấn tại cửa tây và cửa bắc, cùng với hai con yêu ở cửa nam và cửa tây hợp thành ‘tứ tượng đại trận’, có thể bảo hộ cho Ô Phượng Quốc.”

Lần này, Ô Phượng Quốc Vương mới thực sự ngỡ ngàng.

Dù là Băng Tiêu trên đỉnh tuyết sơn phía tây nam hay là đại yêu quái “Trạch” trong lòng Nộ Phong Hà, nếu đem so với những giống yêu quái trong quần sơn trùng trùng muôn dặm ở mạn đông, thì không đáng là gì, đâu sức yếu thế cô. Những giống yêu đó trước nay luôn là thanh kiếm treo lủng lẳng trên đỉnh đầu trăm họ Ô Phượng Quốc, là mối âu lo trong lòng Ô Phượng Quốc Vương không chỉ ở thời điểm hiện tại...

Còn nhớ lúc Ô Phượng Quốc vẫn gọi là Ô Phượng Thành, và lão thuở ấy vẫn chỉ là một đứa trẻ nít, trong lòng lão luôn tràn ngập nỗi khiếp hãi đối với yêu quái trong quần sơn ở phía đông. Khi lũ yêu đó cưỡi gió kéo đến, hàng trăm con người đã bị chúng nuốt chửng.

Thế nhưng bây giờ, hai đại yêu quái hung ác lầy lừng ở vùng núi đó đâu đã bị phong ấn ở cửa thành Ô Phượng Quốc.

Lão vẫn nhớ rõ tình cảnh mười năm trước, khi Thanh Dương Tử mới đến Ô Phượng Quốc. Lúc bấy giờ, y tuy mang khí chất bất phàm, song lão

vẫn có thể nhìn ra, trên người y còn vương trăn khí, như thể hùm thiêng gặp lúc sa cơ.

Cũng ngày ấy mười năm sau, Ô Phụng Quốc Vương ở chốn này hễ tưởng lại cảnh triều kiến Thanh Dương Tử năm xưa, bất chợt nhận ra mình đã già rồi, còn Thanh Dương Tử lại hóa thành một ngọn núi - một ngọn núi khôn lường được, nơi tịch tĩnh thì hương hoa thoang thoảng, chim muông rộn ràng, chốn hiểm trở lại chỉ có sự lạnh lùng tàn khốc.

Lần hễ tưởng này của Ô Phụng Quốc Vương, bất quá chỉ trong một niệm mà thôi.

Dẫu cho đất nước nhỏ bé này chỉ có mỗi một thành trì, thì lão vẫn là bậc quốc vương - quốc vương nhân gian. Lão xưa đi những cảm xúc hỗn loạn vừa nãy, rồi nói tiếp: “Phong ấn đó, chẳng biết có được bền chắc?”

“Ở Ô Phụng Thành này...” Thanh Dương Tử nói “... Lòng dân nếu bất tán, phong ấn muôn đời tề.”

Mối lo trong thâm tâm Ô Phụng Quốc Vương dần được tháo gỡ, tuy vậy, rất nhanh, lại có một nỗi lo phiền khác dấy lên trong lòng lão. Lão nói: “Quốc sư, ngài phong ấn bốn con yêu quái đó trong cổng thành, phải chăng sẽ khiến những giống yêu khác dấy lên, ùn ùn kéo đến?”

“Bệ hạ, tuy bần đạo rời đi, song Ô Phụng Quốc vẫn còn quốc sư. Bọn chúng kéo đến, thì cũng có làm sao?”

Ô Phụng Quốc Vương không hề hài lòng chuyện Ô Phụng Lan Thạch trở thành quốc sư. Nhưng lão không còn cách nào khác.

Nếu phải đợi một tu sĩ khác nguyện ý ở lại Ô Phụng Quốc thì chẳng biết phải đợi bao lâu, mà chính Thanh Dương Tử cũng đã mở miệng nói Ô Phụng Lan Thạch có thể đảm đương. Thế nên, lão không cách gì từ chối. Lời Thanh Dương Tử đã nói ra, chẳng hiểu vì sao lại khiến kẻ khác có cảm giác không thể chống đối được.

Rốt cuộc, Ô Phụng Lan Thạch vẫn là quốc sư của Ô Phụng Quốc.

Bất luận Thanh Dương Tử đã sắp đặt những gì, thì việc y ra đi vẫn là một thách thức chưa lường rõ được của cả Ô Phụng Quốc Vương lẫn Ô Phụng Lan Thạch. Từ đây về sau, Ô Phụng Quốc Vương mỗi ngày đều phải lo lắng về họa yêu quái. Tân quốc sư, Lan Thạch tiêu đạo trưởng, lại ngày ngày tu hành nơi Thanh Dương Quán. Lan Thạch tiêu đạo trưởng là cách gọi Ô Phụng Lan Thạch của Ô Phụng Quốc Vương.

oooOoOoOooo

Thanh Dương Tử rời đi trong thinh lặng, ở Ô Phụng Thành rất ít người hay biết chuyện này. Khi Lan Thạch tiêu đạo trưởng tiếp vị quốc sư, Ô Phụng Quốc Vương cũng không cử hành bất cứ một khánh điển thọ mệnh nào, bởi lão sợ, tin tức về sự ra đi của Thanh Dương Tử nếu truyền ra ngoài, sẽ dẫn đến sự dòm ngó của lũ yêu quái.

Trước khi Thanh Dương Tử rời đi, Ô Phụng Quốc Vương còn sai nữ nhi của lão, cũng tức là Ô Phụng Công Chúa, đi thăm dò xem rốt cuộc Thanh Dương Tử rời đi là vì lý do gì. Ở trên ngai vương càng lâu, lão càng đâm ra khó có thể tin tưởng ai được. Lão luôn cảm thấy, trong chuyện này còn có nguyên nhân nào đó mà bản thân lão chưa được biết.

Thế nhưng, nằm ngoài dự tính của lão, Ô Phụng Công Chúa lại chẳng hề đi dò la. Nàng nói: “Lá rụng cây hã còn, xuân đến trở nhành non. Chỉ cần chúng ta sống tốt đẹp, đi yên lành(3) tự khắc đến.”

Trước giờ lão vẫn luôn nghĩ cách khiến cô con gái này giữ khoảng cách với Thanh Dương Tử, nhưng lão đâu ngờ, công chúa chỉ vào hoang mạc một chuyến mà đã trở nên lạnh nhạt với quốc sư, chẳng như khi trước, cứ cách hai ngày, nàng lại muốn đi Thanh Dương Quán một lần.

Ô Phụng Quốc Vương thở dài một hơi, cảm khái sao thời gian chẳng bao dung cho người đời. Lão già rồi, nhưng dù chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, cũng không tránh khỏi phải lo nghĩ nhieu.

oooOoOoOooo

Trong khoảng thời gian hai mươi năm kể từ khi rời khỏi Thiên Diển Đạo Phái, Thanh Dương Tử đã hành tẩu khắp nhân gian suốt mười năm, ở lại Ô Phượng Quốc mười năm. Hai mươi năm nay, y đã từng sa vào bùn nhơ phàm tục, không thể tự dứt ra được. Đáng lẽ, y đã phải vĩnh viễn vùi chôn xác phàm giữa bùn lầy ô trọc chốn hồng trần, song y đã tự mình leo lên được, cuối cùng rũ sạch bùn nhơ, tựa như thoát thai hoán cốt, trùng sinh giữa chốn hồng trần khổ hải.

Hai mươi năm, mười năm trước trầm luân bể khổ, mười năm sau trút bỏ bụi trần, biến kiếp cải mệnh.

Tuy nhiên, trong mười năm thoát thai hoán cốt đó ở Ô Phượng Quốc, bản lĩnh thực sự của y vẫn không cao. Cái thực sự biến đổi chính là tâm linh của y.

Chỉ đến khi y đoạt được món bảo vật kia từ nơi hoang mạc, từ đấy có được linh lực cùng với pháp ý, tu vi của y mới nhanh chóng chuyển hóa thành thực lực, chỉ trong một đêm mà thực lực đã có sự tăng tiến vượt bậc.

Lại nói, Thiên Diển Đạo Phái không nằm trên bất kỳ ngọn núi nào của nhân gian, mà ở tít trên chín tầng trời bao la. Mà không chỉ có Thiên Diển Đạo Phái chằng toạ lạc giữa phàm thế, các môn phái khác cũng vậy.

Mỗi mười năm, Thiên Diển Đạo Phái sẽ chiêu mộ đệ tử một lần. Bây giờ vừa khéo đương là lúc chiêu mộ đệ tử.

Nơi chiêu mộ đệ tử nằm ở Bạch Nguyên Châu, cách vùng đất hoang vu của Ô Phượng Quốc ít nhất cũng phải bốn nghìn dặm, ở giữa còn bị ngăn trở bởi Hắc Trạch Châu.

Vùng đất hoang vu đó của Ô Phượng Quốc dân cư thưa thớt. Hắc Trạch Châu tuy phần nhiều là sông ngòi ao hồ, một khi đến mùa mưa, đất liền trên bảy thành trì đều ngập cả; song dân cư so ra cũng còn nhiều hơn vùng đất kia. Nơi dân cư đông đúc nhất đương nhiên là Bạch Nguyên Châu, bởi nơi đây địa thế bằng phẳng, cực kỳ thích hợp để con người sinh sống, lại còn có mấy dòng sông lớn cắt xuyên qua, khí hậu ôn hòa.

Có một loại cỏ sắc trắng sinh trưởng ở Bạch Nguyên Châu, khắp châu này nơi nơi đều có. Nếu từ trên không vọng xuống, sẽ thấy một mảng màu trắng phau phau, thế nên châu này gọi là Bạch Nguyên Châu.

Tuy phần lớn Bạch Nguyên Châu đều là bình nguyên, nhưng cũng không hẳn không có núi non. Ở vùng trung tâm Bạch Nguyên Châu có một ngọn núi gọi là Lạc Hà Sơn. Bởi luôn có người trông thấy ngọn núi như được “khoác” một lớp mây rắng rực rỡ, đẹp đẽ vô song, cho nên núi ấy mới được đặt tên là “Lạc Hà”. Cảnh sắc nơi đây tú lệ, gần xa nức tiếng, nên đã thu hút vô số văn nhân mặc khách đến du ngoạn.

Chỉ có đi đầu, thế nhân phần lớn đâu hay biết, Lạc Hà Sơn ấy còn có một tên gọi khác:

Thăng Tiên Đài.

Nơi Thanh Dương Tử muốn đến chính là Thăng Tiên Đài - Lạc Hà Sơn. Quay về Thiên Diễn Đạo Phái từ Thăng Tiên Đài là cách thức nhanh nhất. Ở đó có một cây cầu đã được các phái hợp lực luyện thành là Độ Trần Kim Kiều, có thể nối liền với cửu thiên.

Nếu như không trở về thông qua Độ Trần Kim Kiều ấy, mà xuyên qua tầng mây kia, thì cũng đồng nghĩa với việc độ kiếp, là chuyện vô cùng nguy hiểm. Hơn nữa, sở dĩ Thanh Dương Tử đến Thăng Tiên Đài này cũng là bởi Thiên Diễn Đạo Phái rất có thể đã không còn ở nơi ban đầu nữa.

Nhân gian gọi nơi mà hai mươi năm trước Thanh Dương Tử đã ở đấy tu hành là thượng giới. Tuy kẻ tu hành trong nhân gian đều biết, vùng trời của thượng giới được phân thành tam giới cửu trùng, tầng thứ nhất đến tầng thứ ba là Chân Linh Giới, tầng thứ tư đến tầng thứ sáu là Động Huyền Giới, từ tầng bảy đến tầng thứ chín thì gọi là Hóa Ngoại. Thiên Diễn Đạo Phái là một môn phái lớn ở tầng trời thứ năm thuộc Động Huyền Giới.

Hiện tại, pháp cơ của môn phái đã bị mấy vị sư thúc sư bá đem đi mất, Thiên Diễn Đạo Phái chắc chắn phải suy yếu, ắt sẽ phải giáng hạ từ Động Huyền Ngũ Trùng, còn như giáng xuống nơi nào thì Thanh Dương Tử

cũng không biết. Thế nên y phải đến Thăng Tiên Đài, quay về cùng với những người từ Thiên Diển Đạo Phái đến để chiêu nạp đệ tử.

Thanh Dương Tử hướng về Bạch Nguyên Châu đi một mạch. Đôi chân y bước đi trên mặt đất tựa như bước trong mây mù. Từ trên người y có một làn đạo ý lãnh đãng, như hư như ảo bốc lên.

Khi y đi vào nơi rừng núi, cây cối cũng không thể ngăn trở y, thân thể y đều xuyên qua được cả.

Gặp nơi sông suối ao hồ, y cũng thế, đạp trên mặt nước lướt đi. Thành trì của con người cũng không thể cản bước chân y.

Vào nơi biển lửa, lửa không lém tới, đắm mình trong nước, nước không nhận chìm, có thể xuyên tường, cũng có thể độn thổ, có thể đằng vân, lại cũng biết trục quỷ, những bản lĩnh này trong con mắt của người phạm tục quả đều là bản lĩnh của bậc thần tiên. Song với kẻ tu hành ở nơi đây lại chẳng phải đại thần thông chi. Những bản lĩnh ấy bất quá chỉ coi như tiểu pháp thuật mà thôi.

Lúc này, Thanh Dương Tử vừa đi vừa cảm ngộ pháp ý “huyền”, “không” trong lòng oán ma pháp châu. Pháp ý này không như huyền thuật thô thiển của nhân gian.

Những thứ huyền thuật thô thiển của nhân gian mê hoặc tâm ý của kẻ khác thông qua mê hoặc nhãn thần của họ trước, còn pháp ý “huyền” trong lòng oán ma pháp châu có thể trực tiếp mê hoặc nhân tâm. Nếu pháp ý ấy tương hợp cùng oán ma, huyền hóa thành pháp thuật, sẽ ngay lập tức sinh ra sự biến hóa có thể làm xoay trời chuyển đất...

Chú thích của người dịch:(1) Tiêu: một giống yêu quái trong thần thoại Trung Hoa, trong thực tế cũng dùng chỉ một giống linh trưởng ở châu Phi.

(2) Thái Hoa Lão Tổ: chưa rõ Thái Hoa Lão Tổ là ai, nhưng theo người dịch tìm hiểu thì có lẽ không phải Thái Thượng Lão Quân, mà là Trầ

Đoàn Lão Tô, cũng là một nhân vật lẫy lừng của Đạo gia. Tr ần Đoàn, tự Hi Di, người đời cũng gọi “Hi Di Tiên Sinh” hay “Hi Di Lão Tô”, là ẩn sỹ đời nhà Tống, sống ẩn dật trên núi Hoa Sơn. Hai chữ “Thái Hoa” trong “Thái Hoa Lão Tô” có lẽ là tên gọi khác của núi Hoa Sơn.(3) “Đi ền lành”: nguyên văn của tác giả là “lương c ần”, tức “chim khôn”, “chim hay”, “giống chim tốt đẹp” v.v. Người dịch chưa rõ dụng ý của tác giả, xét theo ngữ cảnh tạm dùng “đi ền lành” thay thế để đỡ tối nghĩa.

BẠCH CỐT ĐẠO CUNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8: Thông Thiên Quán

Dịch giả: Hoa Gia Thất Đờng

Thanh Dương Tử bước đi giữa thâm sơn, thân ảnh của y tựa như chiếc bóng huyền ảo.

Có dã thú chốn sơn lâm trông thấy, bèn co mình lẩn tránh thật xa. Lại có mãnh hổ lao về phía y, song chỉ lao hụt vào khoảng trống. Khi nó tìm kiếm lại lần nữa, kẻ mà nó trông thấy đã biến đi đâu mất. Mãnh hổ lại đánh hơi, lòng sục tứ bề rồi đột nhiên, nó giật bản mình, vắt giò chạy tít vào rừng sâu.

Lúc này, ý thức của Thanh Dương Tử đã hoàn toàn chìm đắm trong pháp ý “huyền”, “không”. Hai thứ pháp ý ấy bao phủ lấy y, khiến mỗi nhất cử nhất động của y đều biểu lộ ra bên ngoài.

Pháp ý bàng lảng, quẩn quanh trong cõi lòng y.

Trùng trùng pháp thuật cũng tựa như dòng nước, từ trong lòng Thanh Dương Tử tuôn chảy ra ngoài một cách rất tự nhiên...

oooOoOoOooo

Qua mấy ngày sau, Thanh Dương Tử đến được thành đô của nước Nguyên - Thượng Kinh - tọa lạc trong Bạch Nguyên Châu. Y ghé vào một tửu lâu, gọi là Bạt Tiên Lâu.

Thế nhân đều cho rằng, kẻ tu hành đều không cần phải ăn uống, đó là một loại ngộ nhận. Nếu không ở nơi trần thế, đương nhiên tu giả không cần phải ăn thức ăn của nhân gian, bởi họ còn có rất nhiều thứ khác để

dùng thay, mà chính yếu nhất là linh lộ(*) từ bên ngoài Cửu Thiên giáng xuống.

(*) “Lộ”: sương

Ở nhân gian này không thể ăn được những thứ đấy, vậy nên y tất phải ăn cơm. Mà thực ra, y cũng không nhất thiết phải ăn đều đặn mỗi ngày ba bữa như phàm nhân thế tục.

Tửu lâu này không đông khách, nhưng thoát trông những người đang ng ồi đấy, nếu không phú thì cũng quý, có thể thấy việc đến đây dùng cơm không hề rẻ.

Thanh Dương Tử lên đến tầng hai, y tìm một chỗ ng ồi cạnh cửa sổ. Tiểu nhị ra chào hỏi, y chọn bữa vài món thanh đạm rồi nhấp khẽ một ngụm trà để sẵn trên bàn. Ng ồi ở bên bàn đối diện là một nữ tử có lẽ tầm khoảng hai mươi tuổi, bầy giờ đang hùng hù hỏ hỏ ăn lấy ăn để những thức ăn trên bàn, bưng cả bát ăn lên lùa cơm. Có vẻ như nàng đã đói lắm rồi.

Trên bàn ăn của nữ tử có đặt một thanh trường kiếm. Thân nàng khoác một chiếc áo choàng, ngoài phủ màu đen, trong ánh sắc đỏ. Bên trong lớp áo choàng ấy, nàng mặc một cái giáp da nhỏ ôm sát thân người, hai cổ tay cũng có lớp bảo vệ bó chặt lấy ống tay áo, dưới chân mang một đôi ủng dính đầy bùn đất, dường như đã đi qua không ít đoạn đường.

Không có ai ng ồi cùng nữ tử ấy. Xem cách phục sức, có thể thấy nữ tử chắc chắn phải xuất thân từ gia đình phú quý, bằng không, nàng sẽ chẳng thể có lối ăn vận thế này. Lại thêm, với viên bảo thạch khảm vào cán kiếm đặt trên bàn nàng, những gia đình giàu có thông thường cũng không thể có được.

“Tiểu nhị, ngựa của ta người đã cho ăn xong chưa?” Nữ tử đó ngừng đầu lên hét lớn một tiếng. Thanh âm của nàng tuy trong trẻo, song giọng nói lại rất lớn.

Nếu nữ tử ấy đã trả tiền thì gã đã giao ngựa cho đối phương rồi, đằng này gã lại không rõ nữ tử có để tiền lại hay không. Gã phải có trách nhiệm trong chuyện này.

Đúng lúc đó, trong tửu lâu có kẻ hét lớn: “Chớ để ả ta đi, ả ta còn chưa có trả tiền cơm...”

Nghênh ngang trên lưng con tuấn mã xanh, mình khoác áo choàng đen, tay chấp thanh trường kiếm, nữ tử cười lớn, nói: “Bữa ăn mà bản cô nương ăn hôm nay chính là bữa ăn bá vương đó!”

Lời vừa dứt, đôi chân thon dài kẹp lấy bụng ngựa. Con ngựa bị dây cương vụt trúng đầu, bèn tháo chạy, xông qua một bên người tay dắt ngựa bấy giờ đang đứng cản lối. Tay dắt ngựa bị ép qua một bên, lùi liên tiếp mấy bước rồi té phịch xuống đất, dập cả mông.

Một đám người tay cầm gậy gỗ xông ra từ trong tửu lâu, muốn đuổi theo nữ tử cưỡi ngựa đó. Song bấy giờ, người qua kẻ lại trên phố không nhiều, nữ tử ấy phóng ngựa lao đi trên con đường này như thể cá lội trong nước, chớp mắt đã xa chạy cao bay, không thể nào đuổi kịp.

Những chuyện thế tục này xảy ra ngay trước mắt Thanh Dương Tử, mà lại như cách y muôn trùng diệp vơi. Kể từ thời khắc quyết định trở về sư môn, thì lòng Thanh Dương Tử đã đoạn tuyệt với nhân gian này. Trên con đường quay về ấy, trái tim y vốn vì chuyện sư môn gặp nạn mà có chút nôn nóng cũng đã dần bình tĩnh trở lại. Thế nhưng hiện giờ, ở chốn nhân gian này, y vẫn còn một mối trăn duyên cuối cùng hãy còn chưa đoạn diệt.

Y cứ thế đi một mạch đến Lạc Hà Sơn, nơi đây cách Lạc Tích chỉ hơn trăm dặm mà thôi.

Khi Thanh Dương Tử tới dưới chân núi Lạc Hà thì trời cũng vừa sập tối. Lạc Hà Sơn không cao, cũng không coi là hiểm trở, có đi đâu đó không phải là một quả núi đơn độc, mà là do ba đỉnh núi hợp thành. Đỉnh cao nhất, khó lên nhất trong số ba đỉnh núi đó, chỉ có độc một con đường ngoằn ngoèo uốn lượn vòng quanh. Trên đỉnh ấy có một ngôi đạo quán, gọi là Thông Thiên Quán.

Trong quán chỉ có mỗi một lão đạo sĩ cùng một tiểu đạo sĩ, hương hỏa không vượng. Phía trước đạo quán có một khoảnh đất trống cũng không lớn lắm. Khi lên đến đỉnh núi, Thanh Dương Tử đi vòng qua tảng đá to thô ráp ở cuối con đường núi quanh co, hiện ra trước mắt y bấy giờ là mười mấy con người, nam có nữ có, lão già có, thiếu niên cũng không thiếu.

Khi Thanh Dương Tử xuất hiện, bọn họ từng người một đều nhìn về phía y. Thanh Dương Tử không hề ngỡ ngàng khi có quá nhiều người như thế ở đây ngay lúc này, bởi ngày mốt đã là “Thăng tiên đại hội”.

“Thăng tiên đại hội” là cách nói của nhân gian. Nếu hai mươi năm trước Thanh Dương Tử không bị trục xuất khỏi sư môn, có lẽ lần này y đã phải dẫn dắt chúng sư đệ sư muội đến đây chiêu đệ tử.

Thanh Dương Tử nghe thấy có người nhỏ giọng nói: “Lại thêm một kẻ nữa đến. Xem kẻ này dung mạo bất phàm, xứng đáng là địch thủ ngang tài ngang sức với ta đấy.”

Người nói câu đấy là một lão nhân trông diện mạo khá hùng hào, nhưng mái đầu đã điểm bạc. Lão cũng là tu sĩ, nhưng là một tu sĩ điển hình trong nhân gian. Tu sĩ nhân gian tu hành dựa trên những đại đạo yếu quyết mà các môn các phái của thượng giới để tản mác trong nhân gian. Họ thông qua những đại đạo yếu quyết ấy nắm bắt một phần pháp ý tán loạn trong trời đất, lại thông qua phục đan thực khí, phép luyện thể và thuật thái dương(*), giúp nhục thân tích lũy được linh lực.

(*) “Thuật thái dương”: chữ “thái” trong cụm từ này có nghĩa là “hái lấy”, “ngắt lấy”, “bẻ lấy” v.v. Cho nên “thái dương” ở đây không có nghĩa là mặt trời, mà đại khái có thể hiểu là “hái lấy”, “đón lấy” khí dương.

Với Thanh Dương Tử mà nói, pháp thuật của bọn họ chẳng đáng là gì, nhưng trong mắt của những kẻ phàm tục thì đó đều là công phu của bậc thần tiên.

Đối với tu sĩ nhân gian, Lạc Hà Sơn Thăng Tiên Đài không thể coi là bí mật chi to tát. Từ đêm nay đến ngày mai, sẽ không ngớt có người tìm đến. Đông người, đương nhiên sẽ có sự cạnh tranh. Thế nhưng bọn họ đâu hay

biết, rằng những tranh chấp ấy thực ra không hề tồn tại, bởi lẽ các môn các phái khi chiêu mộ đệ tử đều không có hạn định về người, chỉ cần phù hợp tiêu chuẩn, các phái đều sẽ thu nhận, có chăng là đa phần những người đến tham dự đều không phù hợp mà thôi.

Độ Trần Kim Kiêu nối liền Thăng Tiên Đài với biển ngàn, ở bờ đó không chỉ có mỗi Thiên Diễn Đạo Phái, mà còn có hai môn phái khác, lần lượt là Thương Lãng Kiếm Cung và Pháp Hoa Mật Tông.

Thanh Dương Tử lần bước đến Thông Thiên Quán. Ngược trông Thông Thiên Quán trước mắt mình, lòng y bỗng cảm khái, thán năm sao thực tàn khốc. Năm đó y được dẫn đi từ nơi này. Có đi đâu, nếu không tính khoảng thời gian hai mươi năm y rời khỏi Thiên Diễn Đạo Phái, thì ký ức duy nhất của y về trần thế chỉ còn lưu giữ lại nơi đây, tại Thông Thiên Quán này.

Lách qua đám người đứng rời rạc ở bãi đất trống phía trước đạo quán, y đến trước cửa Thông Thiên Quán. Trong quán đã điểm sẵn một ngọn đèn cầy lớn. Dưới ánh đèn chiếu rọi, khung cảnh bên trong hiện ra trước mắt y.

Nơi đây chẳng có lấy bất kỳ một pho tượng nào, có chăng chỉ là một bức bích họa trên tường. Trong bức họa là một ngọn núi, trên đỉnh núi, cầu vồng tiếp liền chân mây.

Ngọn núi đó chính là ngọn Lạc Hà Sơn này, cầu vồng ấy cũng chính là Độ Trần Kim Kiêu.

Trong đạo quán cũng còn hai người nữa, nhưng họ đều không phải là chủ nhân của ngôi Thông Thiên Quán này. Một người trong số họ đang đứng trước bức họa, một người còn lại đang đứng xem một bức văn tự. Bức văn tự đó là do Thanh Dương Tử viết, cũng chính là nguồn gốc đạo hiệu của y:

“Thanh đăng bất chiếu hỗn độn thiên,

Nhất điểm nguyên dương tâm trung niệm.”

(Tạm dịch:

Đền trong chảng chiếu trời hỗn độn,

Một điểm nguyên dương, niệm trong lòng.)

Lúc Thanh Dương Tử nhìn thấy bức văn tự ấy, những ký ức về Thông Thiên Quán bỗng chốc như tuyết đầu xuân, nhanh chóng tan chảy, hóa thành dòng nước mùa xuân cuộn róc rách trong lòng y.

Thực ra, Thanh Dương Tử có đến hai vị sư phụ, một người chính là Linh Thông Tử của Thiên Diễn Đạo Phái, người còn lại, hóa ra lại chính là vị đạo sỹ già trong Thông Thiên Quán này: Bất Chấp Đạo Nhân.

Lúc y theo Linh Thông Tử rời đi, Bất Chấp Đạo Nhân đã bảo y để lại nơi trần thế này vài phần ý niệm. Lão đạo sỹ đã nói: tiên cũng là người, không kẻ nào lại chẳng thành tiên.

Đứng trước cửa đạo quán, Thanh Dương Tử cảm nhận trọn vẹn bầu không khí thân quen lại có phần lạ lẫm của nơi đây. Ký ức tràn về theo dòng hồi tưởng trong lòng, khiến tâm cảnh cũng có sự biến hóa, Thanh Dương Tử cố gắng cảm nhận, ném trái khoanh khắc đó.

Chính lúc này, lại có một người nữa tiến vào trong đạo quán. Đó là một người trung niên đầu tóc đen nhánh rậm rạp, ăn mặc giản dị, nhưng lại khoác cẩm bào quý phái. Theo bên cạnh quý nhân trung niên ấy còn có một người trẻ tuổi. Bên hông người thanh niên này có đeo một thanh trường kiếm, vỏ kiếm màu trắng. Hai người đi một mạch vào bên trong quán, cứ như thể lão gia về nhà chẳng khác.

Chẳng mấy chốc, Thanh Dương Tử nghe thấy có tiếng tranh cãi rất khê từ bên trong vang ra. Thần niệm của y khê động, cuộc đối thoại nơi hậu điện đầu lọt hết vào tai y.

Người đang nói chuyện là một tiểu động, kẻ còn lại chính là người thanh niên lạnh lợi hông đeo trường kiếm vừa nãy.

“Sư phụ đã đỡ bệnh rồi, người vừa mới ngủ được một lát, sao có thể lay tỉnh? Người thực sự không thể ra khỏi tịnh thất được, hai vị xin chớ tự

tiện...”

Nghe đến đây, Thanh Dương Tử liền đi thẳng vào hậu điện. Trong lúc đi, y lại nghe thấy giọng của thanh niên đeo trường kiếm đó lạnh lùng cất lên: “Người biết rõ thân phận của sư phụ ta! Với tu vi như thế, lão Hồ Bất Chấp ấy làm sao có thể đỡ bệnh. Lời bịa đặt mà người cũng dám đem ra lừa ta sao? Mau đi lôi lão ra khỏi tịnh thất, bằng không, Thông Thiên Quán này phải bị thanh lý môn hộ thôi!”

Hồ Bất Chấp là tên tục gia của Bất Chấp Chân Nhân. Thanh niên này gọi thẳng thừng ba chữ “Hồ Bất Chấp” cũng chính là đại bất kính với Bất Chấp Chân Nhân.

Đứng trước mặt thanh niên hông đeo trường kiếm ấy là một đồng tử chừng mười hai, mười ba tuổi, không chênh lệch nhiều về tuổi tác với Ô Phụng Lan Thạch.

Có đi đâu, nếu so với Ô Phụng Lan Thạch, thì thằng bé này không trăn trĩnh như đồ đệ của Thanh Dương Tử, song lại trông sáng sủa, lanh lợi hơn. Thế nhưng, bất luận thế nào, nó cũng còn quá nhỏ tuổi, gặp phải chuyện như thế này sẽ lộ rõ vẻ khẩn trương và sợ sệt. Kỳ thực, dầu có là người trưởng thành đi chăng nữa, gặp chuyện như vậy cũng chưa chắc có thể giữ được thái độ an nhiên.

Người trung niên ban nãy đi cùng gã thanh niên đó lại chấp tay sau lưng, đứng một bên ngắm trời, cứ như thể sự việc xảy ra ngay đây không có chút mảy may dính dáng gì đến ông ta.

BẠCH CỐT ĐẠO CUNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9: Đờng Tử

Dịch giả: Hoa Gia Thất Đờng

“Nhưng sư phụ của ta thực sự bị bệnh mà, đã ba ngày rồi người vẫn chưa thể xuống giường.” Đờng tử đó nói bằng giọng yếu ớt. Bây giờ, nó đang mặc trên người một thân đạo bào màu xanh rất rộng, tóc búi lên theo kiểu của đạo sĩ, lông mày của thằng bé rất nhạt.

Thanh niên kia tiếp tục nói: “Ở đây nhiều phòng như thế mà lại không có nổi một gian tịnh thất hay sao?”

“Đã có người trú cả rồi. Sư phụ trước giờ chưa từng để ý chuyện ai vào ở, cũng chưa đuổi ai đi bao giờ.” Đờng tử nói tiếp.

“Hừ, Hồ Bất Chấp cho kẻ khác trú, lại không để sư phụ ta trú, lẽ nào không coi sư phụ ta ra gì?” Nói đến đây, đôi mắt gã híp lại. Gã nói tiếp, trong giọng nói đánh thép của gã chứa đựng sát ý: “Nghe đâu, Thông Thiên Quán này đã từng có người gia nhập Thiên Diễn Đạo Phái. Nhưng người hẳn không biết, Thiên Diễn Đạo Phái giờ đây cũng sắp diệt vong rồi.”

Nói rồi, một tay gã nắm đờng tử trước mặt quăng đi, gã bước vọt lên, xông thẳng về phía phòng của lão đạo sĩ.

Lại nói, Bất Chấp Đạo Nhân tuy sống nơi trần thế, song lão cũng có pháp thuật. Ở Bạch Nguyên Châu này, lão đại khái cũng có được địa vị hơn người, ấy là bởi Thông Thiên Quán đã từng có một đờng tử vào được Thiên Diễn Đạo Phái. Mặc dù bọn họ không biết Thanh Dương Tử hai mươi năm về trước đã bị trục xuất khỏi sư môn, song lại biết đến tình cảnh

bất ổn hiện thời của Thiên Diễn Đạo Phái. Đây là chuyện lớn, dù là người trong chốn phàm trần cũng có nghe nói đến.

Đông tử nóng lòng, liền nhào ra cản đường thanh niên hồng giắt kiếm, nhưng nào có thể cản nổi. Nó duỗi tay kéo thì bị thanh niên đó nắm quăng một cái, ngã nhào xuống đất.

“Đừng có vào mà, đừng, xin huynh đó, sư phụ ta bệnh nặng lắm, không thể ra gió được.”

Đạo đồng đó tên gọi Hoàng Linh, được Bất Chấp Đạo Nhân nuôi nấng từ thuở nhỏ, rất ít khi xuống núi. Tuy trong lòng kinh hãi, song nó vẫn gắng sức ngăn chặn thanh niên đeo kiếm ấy.

Nó bò dậy từ trên mặt đất, vừa đuôi theo vừa kêu gào.

Đến lúc này, từ trong các gian phòng còn lại của đạo quán cũng không ngớt có người bước ra. Bọn họ thấy đều biết, quán chủ của Thông Thiên Quán - Bất Chấp Đạo Nhân - quả thực không hề đỡ bệnh. Tuy nói, tu sỹ nhân gian so với Thanh Dương Tử chẳng qua đều chỉ như người leo cây bắt cá(*), song họ sống đến một, hai trăm năm là chuyện rất bình thường, càng không thể đỡ bệnh tật gì.

Kỳ thực, Bất Chấp Đạo Nhân đã bị kẻ khác đả thương, sự việc xảy ra khoảng một tháng trước. Người đánh Bất Chấp Chân Nhân trọng thương gọi là Liệt Viêm Lão Tổ. Người trung niên khoác áo cẩm bào bấy giờ đang đứng bên ngoài chấp tay nhìn trời chính là huynh đệ của Liệt Viêm lão tổ, tên gọi Nguyên Trì, không chỉ tu vi cao, mà còn là một vị vương gia tiêu dao của Nguyên Quốc.

Còn Liệt Viêm Lão Tổ kia vốn tên là Nguyên Thận, từ nhỏ đã bái Liệt Viêm Lão Tổ đời trước làm thầy. Hai mươi năm trước, lão trở thành Liệt Viêm Lão Tổ đời thứ tư, uy chấn thiên hạ. Bất Chấp Chân Nhân tìm đến chỗ Liệt Viêm Lão Tổ mà chỉ bị thương chứ chưa chết, ấy đã là chuyện nhiều mà người không thể ngờ đến.

Những người vừa bước ra khỏi các gian phòng kia đều là kẻ tu hành. Bọn họ chiêm cứ các gian phòng trong đạo quán mà chưa hề có sự đ ồng ý của Bất Chấp Chân Nhân. Mà họ cho rằng chuyện đó cũng chẳng cần thiết, bởi lẽ chỗ dựa lớn nhất của Bất Chấp Đạo Nhân là Thiên Diễn Đạo Phái nay đã như ngọn đèn treo trước gió: sự việc này đã không còn là bí mật chi đối với những người tu hành.

Trong số đó, thậm chí còn có kẻ cho rằng, một khi Bất Chấp Đạo Nhân nhắm mắt xuôi tay rồi, Thông Thiên Quán này ắt phải thay người chấp chưởng. Mà dù lão chẳng chết, thì cũng nên thay người thôi.

Những người trú trong các gian phòng bên cạnh cũng bước ra xem gã thanh niên kia vọt về phía tịnh thất của Bất Chấp Chân Nhân. Bọn họ đương nhiên đều biết gã thanh niên này. Gã ta tên gọi Ki ền Thất, là đệ tử đắc ý nhất, luôn theo bên mình Nguyên Trì.

Ki ền Thất đang cảm thấy hết sức khoái chí.

Đến nay gã vẫn còn nhớ rõ, vài năm về trước, khi sư phụ đưa gã đến Thông Thiên Quán này, người đã từng hỏi Bất Chấp, rằng: “Chân nhân xem đệ tử này của ta thế nào?”

Bấy giờ, Bất Chấp Chân Nhân chỉ lạnh lùng nhìn Ki ền Thất mà chẳng nói một lời. Với một đứa trẻ lớn lên trong sự tán thưởng, xưng tụng của người khác như Ki ền Thất, ánh mắt lạnh lùng ấy của Bất Chấp Chân Nhân cũng đ ồng nghĩa với sự miệt thị, không coi gã vào đâu.

Về sau, trong một pháp hội, Ki ền Thất được nghe ai đó nói rằng Bất Chấp Chân Nhân kỳ thực có bình phẩm riêng về gã. Lão nói gã tâm địa hẹp hòi, không đủ để kế thừa “đại thống”. “Đại thống” mà lão nhắc đến ở đây không chỉ những ngai vị đế vương của nhân gian, mà có ý nói Ki ền Thất không đủ khả năng để kế tục vị trí thủ tọa đệ tử của Tiêu Dao Vương Nguyên Trì. Khoảng thời gian đó cũng chính là lúc Tiêu Dao Vương Nguyên Trì đang quyết định người sẽ trở thành đệ tử thủ tọa chân truyền của mình.

Bất Chấp Chân Nhân rốt cuộc có nói lời đó thực hay không, Kiền Thất hoàn toàn không cần nhắc đến. Cảm giác khoái chí dấy lên trong lòng lúc này đã gần như nuốt trọn lấy gã. Phía trước kia chính là cửa gian tịnh thất, gã đương nghĩ nên xô cánh cửa đó như thế nào. Một lão già đã từng cao cao tại thượng, từng dùng ánh mắt khinh miệt nhìn gã, nay lại sắp xuất hiện trước mặt gã, sắp sửa phô ra dáng vẻ kinh hãi.

Hoàng Linh bò dậy từ trên nền đất, cấp tốc đuổi theo. Nó nhào đến ôm lấy chân Kiền Thất, lớn tiếng kêu gào, van nài: “Ta cầu xin huynh, đừng có vào mà, sư phụ ta đang lập bắc tinh thất đầu trận pháp để hộ mệnh. Huynh mà bước vào, sư phụ bị quấy nhiễu sẽ lập tức hồn bay phách tán. Cầu xin huynh...”

Thanh niên tên gọi Kiền Thất kia hoàn toàn không để tâm đến Hoàng Linh. Gã chỉ vung chân đá về phía sau một cái, đồng tử bị đá trúng lồng ngực, văng ra, lăn mấy vòng trên mặt đất.

Kiền Thất đã đến trước cửa. Ý niệm vừa lóe lên, gã liền cất chân đá ngay vào cánh cửa. Phải lỗi thời với Hoàng Linh đã khiến gã bưng bưng lửa giận, lại thêm nhiều người chứng kiến đến thế, cũng khiến gã ít nhiều cảm thấy mất mặt.

Kiền Thất vung một chân đập thẳng vào cánh cửa.

“Đừng mà...”

Cùng với tiếng kêu tuyệt vọng của Hoàng Linh, một cái chân khác đột nhiên xuất hiện từ trên cánh cửa, ấn thẳng vào giữa ngực của Kiền Thất.

Mà cái chân đó, lại chỉ là một khối cầu màu vàng do ánh sáng ngưng kết lại mà thành, xuất hiện thành linh, không hề có dấu hiệu báo trước.

Cùng lúc đó, từ bên trong gian phòng vang lên một giọng nói cứng rắn:

“Cút!”

Kiền Thất kinh hãi đến thất sắc, gã hoàn toàn không có cách gì chống cự. Vừa nghe giọng nói ấy cất lên, thân thể của Kiền Thất đã vượt khỏi sự khống chế của gã, văng lên, bay vọt ra ngoài. Cả người gã đập lên một cái đỉnh lớn ở trong hậu điện, linh quang tứ tán.

“Ầm” một tiếng, Kiền Thất té ập xuống đất. Gã vật vã bò dậy, hết nhìn trên lại nhìn dưới, thấy thân thể mình không bị tổn thương gì, nhưng linh lực trong thể nội đã bị một cước ấy đá cho văng tứ tán cả. Những kẻ khác cũng trông thấy, từng người, từng người một đều kinh ngạc nhìn về phía cánh cửa gian tịnh thất.

Chính vào lúc đó, lại có một giọng nói cất lên từ bên trong gian thất: “Quy xuống.”

Chỉ nghe “phịch” một tiếng, Kiền Thất đã quy ngay xuống đất. Gương mặt gã lộ rõ vẻ xấu hổ, dường như gã đang dốc sức đấu tranh, nhưng thân thể vẫn tuyệt nhiên không thể động đậy được.

Đến lúc này, tất cả những kẻ tu hành, bao gồm cả Tiêu Dao Vương Nguyên Trì, đều như đóng băng tại chỗ, bởi chẳng ai trong số họ nhìn ra được đây là công phu gì.

“Thông Thiên Quán này từ lúc nào có được một vị cao nhân như thế? Lại còn đang ở trong phòng của Bất Chấp nữa...”

Chuyện này đã khiến những kẻ vừa đến Thông Thiên Quán đã tự mình đi tìm phòng trú bất giác phải chột dạ.

Duy chỉ có Hoàng Linh gào to một tiếng rồi nhanh chóng lao đến chỗ gian thất. Nhưng khi đến trước cửa, nó lại chẳng dám đẩy cửa tiến vào, bởi nó biết bên trong gian thất ấy, sư phụ đã bày trận pháp hộ mệnh. Nó sợ sẽ làm đứt sinh mạch của sư phụ.

“Sư phụ, có phải là người đấy không?”

Giọng nói yếu ớt của nó vừa dứt, cánh cửa đó đột nhiên lại bốc ra một khối cầu ánh sáng màu vàng.

Trong chớp mắt, khối quang cầu đã nuốt chửng lấy nó.

oooOoOoOooo

Ánh lửa lập lòe hiện lên trước mắt đạo đồng.

Ánh lửa phát ra từ những ngọn đèn dầu nhựa thông trên nền đất và trên tường trong gian tịnh thất.

Lửa đèn tí tách cháy, chưa có ngọn đèn nào bị dập tắt.

Những ngọn đèn này được bày thành hình thất tinh bắc đẩu lập thể, nhằm hút lấy hỏa độc trong người Bất Chấp Chân Nhân.

Liền đó, đạo đồng tử trông thấy sư phụ mình bấy giờ vẫn đương nằm trên giường chưa hề tỉnh. Trước đây, khi ở bên ngoài cửa, đạo đồng đã ấp ủ hy vọng rằng sư phụ của nó đã tỉnh lại rồi.

Sau đó, nó mới phát giác, thì ra bản thân nó không phải đang đứng trong phòng, mà thực ra lại đang ở bên trong cánh cửa. Rất nhanh, nó lại phát hiện ra còn có một người nữa đang đứng bên cạnh mình. Người này dáng dấp thon gọn, cao ráo, trông còn rất trẻ. Y vận đạo bào màu tía, vẻ mặt lạnh lùng, nghiêm nghị.

Tuy cảm thấy hơi sợ hãi, Hoàng Linh vẫn gắng gượng áp chế nỗi sợ trong lòng, nói: “Đa tạ chân nhân đã ra tay ngăn cản gã Kiêm Thất đó xông vào. Xin chân nhân cho tiểu đạo biết đạo danh của ngài, để ngày sau khi sư phụ của tiểu đạo tỉnh lại, cũng tiện nói với người là ai đã ra tay trợ giúp.”

Nói xong lời đó mà lòng nó thấp thỏm. Thằng bé chỉ mong sao người này là bằng hữu của sư phụ chứ không phải địch nhân gì. Tuy trước mắt, người này đã ngăn cản Kiêm Thất bước vào, song y vị tất đã là bằng hữu của sư phụ.

Hoàng Linh ngẩng đầu nhìn, vị chân nhân bên cạnh ấy cũng cúi đầu nhìn nó.

Trong sát na ánh mắt thẳng bé và tử bào chân nhân chạm nhau, nó cảm thấy nhãn thần của người này tựa như đao quang xẹt qua, vạch thấu tâm địa nó, lại hóa ra một dòng sông băng bao bọc lấy, khiến đạo đờng như bị phong bế trong một lớp băng lạnh giá.

Tiểu đạo sĩ run lấy bầy. Cảm xúc của nó bấy giờ tựa như đã đông cứng. Nhưng khi có một bàn tay vỗ về trên đầu nó, nỗi kinh sợ đã nhanh chóng tan chảy cùng với lớp băng giá, cùng với đó là cảm giác ấm áp, dễ chịu, như thể có một dòng suối ấm đang chảy trôi trong lòng nó.

Sau đó, đạo đờng lại trông thấy vị chân nhân kia mỉm cười với nó, mới vừa nãy y còn khiến nó chỉ trong sát na đã cảm thấy khủng hoảng đến tột độ. Tiếng người đó cất lên bên tai đạo đờng: “Ta tên Thanh Dương Tử. Người yên tâm, không ai có thể làm hại sư phụ của người được nữa.”

Hoàng Linh định thần lại, sau đó nói: “Thì ra là Thanh Dương Tử Chân nhân, cái ân hôm nay, tiểu đạo nhất định sẽ ghi khắc trong lòng. Pháp lực của tiểu đạo thấp kém, không thể báo đền, chỉ có thể vì chân nhân khắc một tấm bia vị, suốt đời tế bái, cầu phúc cho người...”

Thằng bé nói đến đây, đột nhiên lại như nhớ ra chuyện gì, nó hỏi tiếp bằng giọng run run: “Chân nhân... đến từ thượng giới ư?”

Thanh Dương Tử thấy sự kỳ vọng lấp lánh trong ánh mắt nó, y gật đầu. Sau đó, y lại nghe thấy giọng nói run rẩy của Hoàng Linh cất lên, thằng bé cấp tốc hỏi: “Phải chăng chân nhân đến từ Thiên Diễn Đạo Phái?”

“Ừm.”

Lời đáp nhẹ nhàng này của Thanh Dương Tử, khi lọt vào tai của Hoàng Linh lại như thanh âm giáng xuống từ nơi thượng giới. Bóng đen u ám, lạnh lẽo vốn vây phủ trong lòng nó, nay như bị ánh dương xua tan, hồng hoa khai nở rợp tâm địa. Cùng lúc đó, lại chợt có nước mắt óng ánh ứa ra từ đôi mắt đạo đờng. Ban nãy, khi ở bên ngoài, dù bị Kiềm Thất bắt nạt đến thế thằng bé vẫn không hề khóc lóc, vậy mà lúc này nước mắt nó lại tuôn thành dòng, không sao kiềm được. Thằng bé nói bằng giọng rưng rức: “Sư huynh, huynh đến rồi. Huynh phải báo thù cho sư phụ, sư tỷ nha!”

“Đệ yên tâm, bất luận là kẻ nào, thù này nhất định phải báo.” Thanh Dương Tử trầm giọng nói, tiếp đó lại hỏi vị sư tử mà Hoàng Linh vừa nhắc đến là vị sư tử nào.

“Là Cốc Nhi sư tử, tử ấy bị đệ tử của Liệt Viêm Lão Tổ bắt đi, không cam lòng chịu nhục nên tự vẫn mất rồi. Sau đó, sư phụ tìm đến Liệt Viêm Cung báo thù cho sư tử thì lại bị Liệt Viêm Lão Tổ đánh trọng thương.”

Nghe thấy lời này của Hoàng Linh, Thanh Dương Tử đã hiểu ra thân phận của vị Cốc Nhi sư tử này.

Đệ tử bị kẻ khác bắt đi rồi tự vẫn, bản thân mình đi báo thù cho đệ tử lại bị đánh trọng thương, sống chết không rõ... Thanh Dương Tử có thể hình dung được trong lòng Bất Chấp Chân Nhân phải đau đớn đến mức nào.

Lửa giận cùng sát ý bốc lên, mỗi lúc một thịnh trong lòng y, oán ma lại như muốn hiển hóa thành hình. Đồng thời, ác ma giết chóc cũng đang trỗi dậy...

Chú thích của người dịch:

(*) “Leo cây bắt cá”: thành ngữ, leo lên cây để tìm bắt cá, ý nói làm việc sai phương hướng ngay từ đầu, có cố gắng đến mấy cũng chẳng thu được kết quả gì. Như hạng tu sĩ nhân gian được Thân Vẫn Chỉ Tiêm đề cập đến ở đây, phương pháp tu hành của họ đã lầm lạc ngay từ đầu thì có nỗ lực tu thêm cũng chẳng lợi ích gì.

BẠCH CỐT ĐẠO CUNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10: Phong Trấn

Dịch: Hoa Gia Thất Đ ồng

Kể từ khi tu luyện “Tha tâm thiên ma hiển diệu thiên”, Thanh Dương Tử đã hiểu rõ sự cố quái của pháp môn này. Nếu năm đó không bị trục xuất khỏi sư môn, y nhất định sẽ nhân khoảng thời gian phải diện bích tư quá mà trăm phảng oán niệm khởi sinh do tu tập thứ pháp môn ấy. Thế nhưng khi khó, y lại bị trục xuất khỏi sư môn, sự việc đã khiến trong lòng y t ần động một sợi oán khí xưa mãi không tan.

Trong hai mươi năm lưu lạc nhân gian, suốt mười năm đầu y tr ần luân trong khổ hải, sợi oán khí ấy mỗi lúc một chui vào sâu hơn, g ần như quấn chặt lấy tâm h ần y.

Cuối cùng, sợi oán khí ngưng kết thành oán chủng, r ồi hiển hóa thành oán ma trong tâm Thận Yêu.

Kể từ khi oán ma ấy hiển hóa thành hình, nhị thập tứ thiên ma như nẩy m ần bén rễ trong tâm khảm y, một khi thời cơ chín mu ồi sẽ lập tức đâm ch ồi tr ẩy lá.

Nhưng Thanh Dương Tử lại e sợ một đi ều, như dòng cuối cùng của “Tha tâm thiên ma hiển diệu thiên” có nói: “Kẻ nào trong tâm không sinh ma, chỉ e không thể lợi dụng.”

Lại nói, mấy ngày g ần đây, y cũng đã kiểm chứng qua những đi ều mình lo nghĩ. Từ sau khi bị tế luyện cùng với oán ma linh châu, oán ma trong lòng cũng không còn ảnh hưởng gì đến y nữa. Oán khí vốn tích tụ sâu trong lòng y cũng đã không còn.

“Vậy thì ta phải đi xem xem Liệt Viêm Lão Tổ đó có thần thông gì.”
Một lời này của y lạnh lẽo tựa sương giá.

Chính vào lúc đó, bên ngoài vang lên một giọng nói: “Chẳng hay vị đạo hữu nào đang ở nơi này? Tại hạ Nguyên Trì, người của Nguyên Quốc, rất mong được diện kiến.”

Sát khí trên mặt Thanh Dương Tử hãy còn chưa tan, ánh mắt y lại càng thêm phần lạnh lẽo. Y không lộ diện, mà nói vọng ra bên ngoài:

“Cút.”

Tiếng “cút” đó của y tựa như sét đánh bên tai Nguyên Trì, ầm ầm vang dậy.

Tiêu Dao Vương Tử vẫn nhớ, khi còn nhỏ, chỉ có mỗi phụ vương mới la mắng ông ta như thế. Dù người quát mắng chính là phụ vương của mình, nhưng kể từ dạo đó, ông ta vẫn cảm thấy vô cùng chán ghét chữ “cút” này.

Tuy nhiên, người trong phòng này không thể coi khinh được, bởi ông ta hoàn toàn không thể cảm nhận được động tĩnh gì từ bên trong gian phòng. Trong cảm nhận của Nguyên Trì, gian phòng này dường như đã thoát li khỏi thế giới.

Ki ền Thất bấy giờ vẫn còn đang quỳ trên mặt đất. Nguyên Trì không thể nào khiến cho Ki ền Thất đứng lên được. Ông ta muốn mạnh tay, song lại phát giác nếu mình cưỡng ép Ki ền Thất đứng dậy, rất có khả năng tên đệ tử này sẽ chết ngay tức khắc.

Tiếng “cút” đó của Thanh Dương Tử nghe cực kỳ lớn. Bất luận thế nào, Nguyên Trì cũng không thể cứ vậy mà rời đi, hướng h ồ tiếng “cút” mà Thanh Dương Tử buông ra khi một cước đá bay Ki ền Thất trước đó cũng đã thu hút rất nhiều người kéo đến.

Lúc này ở Thông Thiên Quán, người đứng đ ầy cả ra. Đám đông đ ều dõi mắt về phía gian thất nơi có Thanh Dương Tử bên trong. Ai nấy đ ều đang âm thầm sử dụng pháp thuật của mình, hòng nghe ngóng tình hình trong

gian thấ, song làm thế nào cũng không nhìn thấu được động tĩnh bên trong.

Nguyên Trì cũng là nhân vật lầy lừng trên toàn Bạch Nguyên Châu, há có thể lạng lẽ rời đi trong khi còn chưa thấy mặt mũi đối phương thế nào?! Thế nên, ông ta cũng lạnh lùng nói:

“Thế thì còn phải xem đạo hữu đây có bản lĩnh gì?”

Lời vừa dứt, lại thấy từ trong cánh cửa đó có một cái chân bước ra. Có đi ầu, cái chân đó một bước bước ra từ cánh cửa mà chẳng hề chạm đất, lại rất nhanh đã biến lớn lên. Cùng lúc, đám đông cũng phát hiện, hóa ra cái chân kia từ đầu gối trở lên không còn gì khác.

Cái chân lớn tựa chiếc chiếu, sáng choang óng ánh. Nó cuộn qua trong tâm trí những người đứng xem, thoát cái đã biến mất.

Cái chân đó chẳng biết từ khi nào đã xuất hiện trên đỉnh đầu Tiêu Dao Vương Nguyên Trì.

Những người ngoài cuộc cảm thấy nó như pháp như huyền, còn Nguyên Trì lại thấy cái chân đó tựa như nền trời. Cái chân giáng xuống như thể trời sập, không có nơi nào để tránh. Chính trong khoảnh khắc đó, Nguyên Trì nhận ra mình đã gặp phải đối thủ lớn nhất trong đời.

Thứ pháp thuật mà Nguyên Trì tu luyện gọi là Già Thiên Thủ (“tay che trời”, hoặc “tay chống trời”). Chỉ thấy một chưởng của Nguyên Trì đẩy lên không, trong sát na, từ trên người ông ta có một lớp kim quang hắt ra. Đồng thời, một cái bàn tay khổng lồ vươn ra, đón lấy cái chân huyền ảo. Kim quang chưởng pháp vươn thẳng lên bầu không, pháp ý xung mãn.

Già Thiên Thủ.

Chính vào tích tắc trông thấy thủ pháp ấy, các tu giả xung quanh đầu bất giác nghĩ thầm, Già Thiên Thủ của vị Tiêu Dao Vương Nguyên Quốc kia quả nhiên danh bất hư truyền.

Tuy nhiên, ý nghĩ ấy vừa mới lóe lên trong thâm tâm các tu giả, thì kim chưởng của Nguyên Trì đã ngay lập tức tan biến. Chỉ cảm thấy thân thể mình như bị một ngọn núi khổng lồ chèn ép, Nguyên Trì phát hiện ra mình đã rơi vào tình cảnh không thể phản kháng được nữa, bị một cước ấy đá lăn xuống đất, phun ra một ngụm máu tươi, xương cốt trên người dường như đã vỡ vụn.

Thiên hạ rộng lớn, Thanh Dương Tử dù tiêu tốn đến mười năm vẫn chưa thể đi hết thiên địa. Nguyên Trì cũng là một nhân vật lẫy lừng, thuộc vào hàng chân nhân hộ quốc ở Bạch Nguyên Châu này, nhưng đến lúc đối diện với Thanh Dương Tử, ngay cả một đòn phản công cũng chưa kịp xuất thủ, chuyện như thế đã khiến những kẻ còn lại phải kinh hãi không thôi. Bản lĩnh khủng khiếp đến thế, e chỉ có bậc tu giả thượng giới mới có được. Kỳ thực, thứ công phu này, phạm gian không hẳn là không có, song trong tâm các tu sĩ nhân gian kia lại không cảm thấy có thứ công phu nào tương ứng như vậy.

Chính vào khoảnh khắc Nguyên Trì đổ nhào xuống đất, chùm tia sáng đó vẫn chưa tắt lụi, mà lại hóa ra một ngọn thạch sơn nhỏ màu vàng đất. Ngọn núi đá đè Nguyên Trì bẹp trên mặt đất, chỉ còn mỗi cái đầu ló ra ngoài.

Nhục thân của ông ta bị ngọn núi ấy kìm chặt, linh lực trong nội thể cũng ngay tức khắc bị phong ấn.

Sở dĩ Thanh Dương Tử chớp mắt đã có thể khống chế một tu giả nhân gian pháp lực không hề thấp như Nguyên Trì, chẳng phải vì pháp lực của y mạnh đối phương, mà là bởi khả năng thấu hiểu và vận dụng pháp ý của y cao minh hơn so với vị Tiêu Dao Vương Tử kia.

Pháp ý, linh lực cùng đại đạo yếu quyết tương bổ tương thành, thiếu một cũng không được. Có kẻ cho rằng tu hành chính là thấu tỏ và vận dụng đại đạo yếu quyết, có người lại nghĩ đó là sự cảm ngộ pháp ý, lại cũng có kẻ nói chỉ cần mài miết tu luyện linh lực đến chỗ thâm sâu, chuyên tu một pháp môn thôi cũng đủ để phá nghìn pháp môn khác.

Thanh Dương Tử không hề lộ diện, là bởi y không muốn kẻ khác biết được thân phận của mình. Thiên Diển Đạo Phái hiện giờ đang như ngọn đèn chao trong gió, phía sau nhất định có kẻ đang âm thầm trù tính gì đó.

Y muốn đi tìm Liệt Viêm Lão Tổ ngay lập tức, tuy nhiên hiện giờ, y vẫn còn một việc quan trọng hơn cần phải giải quyết: cứu Bất Chấp Chân Nhân tỉnh lại. Loại thương thế mà Bất Chấp Chân Nhân phải hứng chịu chính là nhục thân bị hỏa độc xâm nhập. Lão đạo sĩ bày ra trận pháp này là để dẫn hỏa độc trong cơ thể mình ra ngoài, nhưng bày xong trận này, lão chỉ có thể nằm đó đợi trời kêu đến tên mình mà thôi. Theo Thanh Dương Tử thấy, trận pháp này tuy hữu dụng, song lại không chắc có thể thành công. Đến cuối cùng, có lẽ Bất Chấp Chân Nhân vẫn có thể tỉnh lại, nhưng e rằng tu vi phải suy giảm trầm trọng, thậm chí có khả năng phải tiêu tán cả.

Muốn trục hết lượng hỏa độc này, chỉ cần một chung hàn lộ từ cửu thiên mà thôi.

“Cửu thiên hàn lộ”, nghe tên ấy thì biết, đó chính là linh lộ bên ngoài cửu thiên, khi đem đến sẽ giáng xuống thành hàn lộ. Muốn có được một chung hàn lộ như thế ở chốn nhân gian này thì cực kỳ gian nan, bởi lẽ linh lộ từ nơi thiên ngoại giáng xuống còn chưa rơi đến nhân gian thì đã tan biến cả.

Thanh Dương Tử tự có cách để hứng lấy hàn lộ. Chỉ có đi đâu, hỏa độc trên người Bất Chấp Chân Nhân có thể giải trừ, nhưng thần ý đã suy yếu của lão đạo sĩ lại như ngọn đèn dầu đã sắp cạn, lửa đèn hiu hắt. Đó mới chính là chuyện khiến Thanh Dương Tử lo lắng. Y không làm sao có thể giải thoát Bất Chấp Chân Nhân khỏi tình trạng suy kiệt này, bởi dầu cạn đèn mờ cũng chính là quy luật tự nhiên của trời đất.

Thọ mệnh của Bất Chấp Đạo Nhân đã đến chung cực rồi.

oooOoOoOooo

Không còn kẻ nào dám chiếm cứ những gian phòng bên trong Thông Thiên Quán nữa. Từng người một đều lần lượt rời đi.

Tất thảy bọn họ, dù lạ hay quen, đều nhỏ giọng bàn luận với nhau, nghe ngóng lẫn nhau xem có ai biết gì về lai lịch của Thanh Dương Tử.

Trong số đó, có người lên tiếng: “Pháp thuật mà người này dùng trông thì đơn giản, nhưng nếu quan sát kỹ sẽ thấy trong đó phảng phất sự huyền diệu, kỳ ảo. Bảo sao ngay cả Tiêu Dao Vương cũng nhất thời trúng phải chiêu.”

“Cái này đâu có giống với công phu hạ giới...”

“Huynh đài nói... có lẽ nào là người kia đã trở lại?”

“Chẳng lẽ lại đúng như thế, cái người đó từ sau khi được tuyển chọn làm đệ tử của Thiên Diễn Đạo Phái thì chưa từng quay trở về”

Người đứng bên cạnh họ là một vị bạch y công tử độ chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, bấy giờ mới cười khẽ, nói: “Mấy người còn chưa biết sao? Cái tên đệ tử được dắt đi đó của Thông Thiên Quán, hai mươi năm về trước đã bị trục xuất khỏi Thiên Diễn Đạo Phái rồi.”

“Bị trục xuất khỏi Thiên Diễn Đạo Phái rồi? Thật sao?”

“Đương nhiên, tin tức này đến gần đây mới được truyền ra ngoài.” Gã bạch y công tử đó phẩy nhẹ cây quạt xếp trong tay. Nếu nhìn kỹ vành trán của người này mới biết gã thực ra cũng không còn trẻ nữa. Trán gã đã xuất hiện vết nhăn, tuy rất nhạt, nhưng đấy vẫn là những dấu hằn mà tuế nguyệt đã ghi khắc.

Trong số mấy người đang túm tụm lại đàm luận, có một người hỏi: “Không biết vị đạo hữu này nên xưng hô thế nào?”

“Ha ha, có thể gọi ta là Bố công tử.” (“Bố” ở đây có nghĩa là “vãi”)

Bọn họ đâu biết, năm đó khi Thanh Dương Tử được chọn đem đi, vị Bố công tử này cũng có mặt ở đấy, có đi đâu gã không được chọn trúng. Bốn mươi năm đã qua đi, gã vẫn thế, vẫn ở nơi này, vẫn cách mỗi mười năm lại tìm đến một lần. Nhưng lần nào cũng vậy, gã đều phải thất vọng quay về

Mỗi khi nửa đêm, gã đầu hồi tưởng lại người thiếu niên bằng tuổi mình năm đó. Gã nhớ khi ấy, gã đã đứng trước mặt thiếu niên mà thề thốt một cách chắc nịch rằng mình nhất định sẽ được chọn trúng. Kết quả, thiếu niên kia được Thiên Diễn Đạo Phái lấy lòng tuyển chọn, còn mình lại bị loại bỏ. Mà không chỉ mỗi lần đó, về sau, gã trở về nỗ lực tu luyện thêm mười năm nữa. Kết quả vẫn vậy, gã vẫn không được chọn. Liên tiếp ba lần như thế, đến lần này đã là lần thứ tư của gã.

Độ một tháng trước, khi biết người thiếu niên năm đó được Thiên Diễn Đạo Phái dẫn đi đã bị trục xuất khỏi sư môn, lòng gã bất chợt cảm thấy hứng chí thay. Thế nên, khi nghe những kẻ khác luận bàn về Thanh Dương Tử, gã chỉ hận không thể cho người trong khắp thiên hạ đều biết, rằng hai mươi năm trước Thanh Dương Tử đã bị trục xuất khỏi sư môn rồi.

Những người đang đàm luận đó không hề quen biết Bồ công tử, nhưng mấy lời đó của gã, họ cũng không cố giấu giếm làm gì. Thế nên những người đang ở phía trước Thông Thiên Quán đều nghe thấy cả. Có vài người chỉ trề trề suy nghĩ, vài người khác liếc mắt nhìn quanh, lại cũng có người dường như đã biết việc này từ trước.

“Nếu như người trong đạo quán đúng là vị đạo hữu đã gia nhập Thiên Diễn Đạo Phái bốn mươi năm về trước, thì cũng chẳng hề chi. Có thể sống được đến ngày mốt hay không...” Bồ công tử nói tiếp: “... còn chưa nói chắc được.”

Lời này của gã vừa dứt, mọi người đều hiểu rõ ý tứ trong câu nói của gã.

Thanh Dương Tử phong ấn Tiêu Dao Vương Nguyên Trì ở chốn này, chắc chắn sẽ chọc giận Liệt Viêm Lão Tổ.

Liệt Viêm Lão Tổ không phải là tu sĩ nhân gian thông thường. Sự khét tiếng của lão có được từ việc lão đã chém chết tu sĩ thượng giới.

Dem so với tu sĩ thượng giới, người tu hành trong nhân gian quả tình kém quá xa. Rất nhiều tu giả nhân gian đầu kỳ vọng mình có thể tiến nhập

thượng giới tu hành. Thế nhưng nhân gian rộng lớn vô biên, ẩn chứa biết bao nhiêu tu giả đến từ những nơi khác nhau.

Nghe đâu, Liệt Viêm Lão Tổ đời thứ nhất đến từ vực sâu là nơi trú ngụ của những giống hung thần ác sát. Mỗi một đời Liệt Viêm Lão Tổ sau khi để lại truyền thừa đều sẽ trở lại nơi vực sâu đó.

Tiếng ác của Liệt Viêm Lão Tổ lấy lòng, thực lực không hề kém cạnh tu sĩ thượng giới.

Còn Thiên Diễn Đạo Phái giờ đây đang gặp độ phong ba, pháp cơ đều đã bị đem đi, phân tán cả, linh lực từng lớp, từng lớp một đều tản mát. Sự việc này đương nhiên có ảnh hưởng đến đệ tử của Thiên Diễn Đạo Phái - họ nhất định sẽ mất đi khá nhiều pháp thuật, đồng thời linh lực trên người chắc chắn phải suy giảm trầm trọng.

Đám đông phía trước đạo quán trước đó còn kinh hãi, giờ đây mới định thần bình tĩnh lại. Bởi theo như họ thấy, nếu người vừa xuất hiện trong phòng của Bất Chấp Chân Nhân chính là Thanh Dương Tử mà xưa kia đã bị trục xuất khỏi sư môn, thế thì hiện tại y có được bản lĩnh chi?

Người đã bị trục xuất khỏi sư môn, có muốn vào lại môn phái khác cũng gần như không thể được. Nếu đã vậy, bản lĩnh của cái gã Thanh Dương Tử đó có lẽ cũng chẳng cao cường mấy. Y có thể chiến thắng Tiêu Dao Vương cũng là chuyện rất thường tình, vì dù sao đi chăng nữa, y cũng từng là đệ tử của Thiên Diễn Đạo Phái. Nếu hai mươi năm nay, trong lúc ở nhân gian, y vẫn nỗ lực tu hành, có khả năng y cũng luyện thành công phu tuyệt đỉnh.

Nếu người này thực sự là Thanh Dương Tử, vậy y quả là thiên tư trác tuyệt, nhưng thế thì cũng đáng tiếc lắm thay.

BẠCH CỐT ĐẠO CUNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11: Bản Ngã Tướng

Dịch: Hoa Gia Thất Đờng

Làn gió mát buổi đêm hiu hiu thổi, hơi lạnh làm tan mát cái oi bức và bụi bặm của ban ngày, nhưng lại không thổi sạch được tạp niệm trong lòng chúng sinh.

Những người ở phía trước Thông Thiên Quán đều đã trở xuống chân núi, nhưng lại vẫn chưa giải tán mà tụ tập thành từng nhóm hai, ba người. Họ vẫn đang bàn tán về Thanh Dương Tử.

“Nếu kẻ này không phải là Thanh Dương Tử, mà cũng không đến từ Thiên Diễn Đạo Phái thì sao?” Có người lên tiếng hỏi.

Bố Công tử cười khanh khách, nói: “Bản tính của Bất Chấp vốn quái gở. Đã nhiều năm như vậy, các vị đã bao giờ nghe nói lão có giao tình đặc biệt với người nào chẳng? Vậy thì còn có ai khác sẽ vì lão mà đắc tội với Liệt Viêm lão tổ?”

Quả thực gã này nói không sai. Bất Chấp tu hành đã trên hai trăm năm, mà bằng hữu chẳng có mấy người, kẻ đối địch đương nhiên cũng không. Thiên tư tu hành của lão chỉ thường thường bậc trung, có thể cát cứ lấy một nơi thế này giữa cõi thiên địa cũng là nhờ lão đã nỗ lực rất nhiều.

Tu vi của lão chưa đến chỗ trác tuyệt. Khi trước, lão vô danh bật tiếng, mãi cho đến khi Lạc Hà Sơn trở thành Thăng Tiên Đài rồi, mọi người mới biết nơi này có một ngôi Thông Thiên Quán.

“Thông Thiên Quán”, nghe qua có vẻ bá đạo vô song, nhưng tu vi của người trong quán chỉ ở mức bình thường.

Lúc Lạc Hà Sơn trở thành Thăng Tiên Đài, Bất Chấp(*)hãy còn nhỏ. Sư phụ của lão lúc ấy một lòng muốn gia nhập Thiên Diễn Đạo Phái, song cuối cùng cũng không thể độ được thiên kiếp mà qua đời.(*). Trong nguyên tác ghi là Linh Thông Tử, người dịch cho là tác giả có sự nhầm lẫn nên đã sửa lại thành Bất Chấp

Bất Chấp Đạo Nhân tiếp quản Thông Thiên Quán. Cũng như sư phụ mình, lão một lòng muốn bái sư vào Thiên Diễn Đạo Phái, nhưng rốt cuộc lão cũng không thực hiện được. Về sau, lão đã gần như từ bỏ ý định ấy, chỉ thu nhận duy nhất một đệ tử, chính là Thanh Dương Tử.

“Nghe đâu lão vẫn luôn đợi tiêu đệ tử Thanh Dương Tử, người đã được chọn vào Thiên Diễn Đạo Phái ấy, trở về độ lão.”

“Ha ha, lão đâu có ngờ người mà lão chờ đợi đã bị trục xuất khỏi Thiên Diễn Đạo Phái từ hai mươi năm trước rồi.”

Một lão già tóc bạc đột nhiên cất lời: “Liệt Viêm lão tổ không đến, thì ngày một trong Thăng Tiên Đại Hội, lão cũng sẽ...”

Lão già không nói tiếp lời phía sau, song những người có mặt tại đó dường như đều hiểu rõ ý của lão.

oooOoOoOooo

Thanh Dương Tử đứng trước Thông Thiên Quán. Y ngẩng mặt nhìn bầu trời đêm nơi đây không tinh tú cũng không trăng, trăng sao sẽ chỉ xuất hiện vào những ngày đặc biệt.

Lời của những tu giả dưới chân núi, y đều đã nghe cả. Đây là thần thông y có được khi oán ma hiển hóa thành pháp tướng. Lúc oán ma hãy còn chưa hiển hóa hết thành hình, y đã biết thiên ma pháp tướng này có thể đem đến cho y những thần thông như “Quán nhân hân phách”, “Sát nhân tâm ý”, “Phong văn oán ngữ”... (*)

(*) Ý nghĩa của các phép thần thông theo thứ tự: “thấy được hồn phách của con người”, “quan sát được tâm ý của kẻ khác”, “nghe được oán ngữ truyên trong gió” (“sát” trong “sát nhân tâm ý” là “sát” trong “quan sát”, không có nghĩa là “giết”).

Đây là sự kỳ diệu y có được sau khi tu thành “Tha tâm thiên ma hiển diệu thiên”. Đệ tử Thiên Diễn Đạo Phái sau khi tiêu thành Thiên Diễn Đạo Quyết cũng vậy, có thể đạt được một vài linh lực, chẳng hạn “Khán phá huyễn tướng”, “Kích sát nhân tâm chi thiên ma”... (*)

(*) Theo thứ tự: “nhìn thấu huyễn tướng”, “giết thiên ma trong tâm người”.

Thanh Dương Tử trậ̀n tư đứng đậ́y. Trong thế giới tâm linh của y cũng có một người đang đứng thình lặ̣ng như thế.

Đó chính là bản ngã tướng của Thanh Dương Tử.

Khi muốn ngưng kết nên bất kỳ một loại thiên ma nào trong số hai mươi bốn tướng thiên ma, đầu buộc phải ngưng kết bản ngã tướng trước. Bằng không sẽ đánh mất chính mình bởi sự lấn át của thiên ma đã thành hình. Bản ngã tướng của Thanh Dương Tử đã được ngưng kết từ năm y trở thành quốc sư Ô Phượng Quốc.

Qua mấy năm nay, bản ngã tướng của Thanh Dương Tử đã hiện rõ tai, mắt, mũi, miệng. Những lời nói từ ngoại giới ấy hóa thành từng tia lửa điện mỏng manh trong tâm y, công kích lên bản ngã tướng của y.

Mối tương thông giữa y với bản ngã tướng còn giúp Thanh Dương Tử có được một phép thần thông nữa. Thần thông này, y tự mình đặt tên là “Giác”. “Giác” ấy chẳng qua là một dạng năng lực cảm ứng âm thầm đối với chính bản thân y.

Lúc này, y có thể cảm nhận được một làn quang ánh màu máu đang bao phủ lấy mình. Huyết quang đại diện cho sát ý. Sát ý này sẽ đạt đến đỉnh điểm vào trưa mai.

Mỗi cảm ứng tựa như huyền tượng này chỉ tồn tại trong một khoảnh khắc. Sau khi mỗi cảm ứng ấy tan biến, y sẽ chẳng còn cảm nhận được gì nữa.

Một làn gió mát rười rượi thổi qua.

Thân xác của Thanh Dương Tử theo gió tản mát.

oooOoOoOooo

Trong Liệt Viêm Ma Cung xa xôi, có một người đột nhiên mở trừng hai mắt.

Người đó đang đả tọa giữa hư không, dưới thân là một khối đá đỏ như lửa. Khối đá bằng phẳng, bên trên có những vết phù văn kỳ dị, lại có lửa đỏ rùng rục bốc lên. Người kia bấy giờ đang ng ỡ trên ngọn lửa.

Chỉ thấy lão cất tay ấn vào giữa khoảng hư không trước mặt, quanh mép bàn tay có lửa bùng lên. Vùng hư không tựa như sáp tan chảy, lưu lại một dấu ấn hình bàn tay hết sức rõ ràng. Ngay giữa chưởng ấn có một lỗ hồng, từ lỗ hồng ấy có thể trông thấy được Thông Thiên Quán.

Lão vươn tay điếm vào Thông Thiên Quán, bỗng thấy trong quán có một người đang bị trấn yểm dưới một tòa thạch sơn, chỉ còn lộ ra mỗi cái đầu. Lão có thể nhìn ra người đang bị đè đó chính là đệ đệ ruột thịt của lão.

Cách nơi đệ đệ lão bị đè không xa, có một người đang đứng đấy. Trước mặt y có một cái bàn, trên bàn bày biện vài thứ. Y bấy giờ đang chấp bút, cúi đầu viết gì đó, dường như y hoàn toàn không biết mình đang bị kẻ khác theo dõi.

oooOoOoOooo

Người đang ng ỡ trên ngọn lửa chính là Liệt Viêm lão tổ.

Người trong thiên hạ đều cho lão tàn nhẫn hiếu sát, tiếng hung của lão lẫy lừng, chứ đâu biết “Viêm Ma Chân Giải” mà lão tu hành cần lão không

ngừng thách thức chính mình, buộc lão phải giữ được sự thanh tịnh trong lòng dù thân nơi sát giới. Nhục thân hòa với liệt hỏa làm một, cuối cùng hóa thân thiên hỏa.

Đạo gầy đây, tâm lão thường kinh động, cảm giác tựa như “kiếp” đã sắp đến. Vậy nên lão cứ ở lì nơi sâu nhất trong Liệt Viêm Ma Cung, dùng lửa nóng từ lòng đất để tôi luyện nhục thân. Bây giờ lão đã rõ, sự kinh động ấy xuất phát từ một chút tình thân sau cùng còn sót lại ở sâu thẳm trong lòng lão, cũng là mối dây dính mắc cuối cùng của lão với thế gian này. Chỉ có chặt phăng mối dây vướng vít ấy, lão mới có thể tiến vào ma vực địa sát mà tu hành, truy cầu đại đạo vĩnh hằng.

Chỉ mới một khắc trước, thứ cảm giác mông lung không rõ ràng đó đã hóa thành băng giá cuộn trào phăng phăng, bủa vây lòng lão. Đang chìm sâu trong cảnh giới “dung hỏa tọa vong”(*), bây giờ lão mới có thể tỉnh lại.

(*) “Dung hỏa tọa vong”: hòa hợp cùng lửa, đã tọa lãng quên (lãng quên ở đây có lẽ là lãng quên bản ngã).

Lão nhìn vào cái bàn chân hóa thành núi đá đập lên người Nguyên Trì, một đoạn ký ức vốn đã trôi vào quên lãng nay dần sống lại.

Từ lỗ hổng giữa lòng bàn tay, lão lại trông thấy Nguyên Trì đột nhiên từ từ thay hình đổi dạng, biến ra một đứa bé. Đứa bé đó chính là Nguyên Trì thuở nhỏ. Lão và Nguyên Trì tuy đều là người của hoàng tộc nước Nguyên, song họ chỉ là con của tì thiếp, chẳng có được địa vị gì, khi còn nhỏ thường bị hà hiếp.

Có một lần, khi đang cùng Vương Trì đùa nghịch, lão chạy rẽ sang hướng khác thì bất cẩn tông phải một đứa trẻ khác. Mà đứa trẻ đó lại là con của nữ nhân bấy giờ được phụ vương lão sủng ái nhất. Lão đã bị đánh, lại còn bị người ta đập vào đầu, bị bắt sửa ba tiếng như chó. Cuối cùng, Vương Trì phải cõng lão về nhà. Lão khóc trên giường suốt cả đêm hôm đó.

Về sau, lão bái Liệt Viêm lão tổ đời thứ ba làm thầy. Sau khi học được pháp thuật, lão trở về nhà hồng bào mối thù xưa, nhưng cừu nhân kia đã bị

Vương Trì giết chết r ồi. Kẻ năm ấy chà đạp lão cũng bị Vương Trì lột da đem treo lên cây, kêu gào thảm thiết cả đêm mới chết. Lại thêm, nữ nhân kia cũng bị đệ đệ lão bán vào kỹ viện, cuối cùng thì phát điên.

“Thì ra ta vẫn còn nợ đệ ấy một đêm khóc lóc và một người bị lột da.” Liệt Viêm lão tổ cất giọng thâm trầm.

Lời vừa dứt, lão đột nhiên vịn đứt đầu mình. Chỉ thấy lúc đầu lão đứt lia, có ngọn lửa bốc lên từ trong cổ lão. Có thể lò mờ thấy được một cái đầu hư huyền bên trong ngọn lửa đó.

Sau đó, lại thấy Liệt Viêm lão tổ đột ngột ném phăng cái đầu trong tay lên không trung. Cái đầu vừa rời khỏi tay liền bốc cháy phừng phừng, lao xuyên qua Liệt Viêm Ma Cung vào g ầm trời, r ồi bay thẳng lên Cửu Thiên.

Chính trong sát na lão ném cái đầu của mình đi, từ trong hư không nơi màn đêm bao bọc bỗng hiển hóa ra một bóng người. Bóng người quỳ bái dưới đất, nói: “Sư phụ, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Kiếp đã giáng lâm. Chẳng bao lâu nữa vi sư sẽ phải vào ma vực địa sát.” Liệt Viêm lão tổ nói, “Người hãy đến Lạc Hà Sơn ở Bạch Nguyên Châu ngay lập tức. Vi sư muốn xem xem, qua trận này người có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu.”

“Vâng, sư phụ.” Bóng người quỳ dưới đất biến mất. Gã chính là đệ tử chân truyền của Liệt Viêm lão tổ, Bàn Việt.

Bàn Việt chưa bao giờ nghĩ đến chuyện sư phụ gã sẽ thua, cũng giống như Liệt Viêm lão tổ chưa từng nghĩ mình sẽ thua vậy. Bây giờ, lão lại xếp đặt như thế, tức là đã dự tính nếu độ qua tai kiếp này sẽ lập tức đi vào cõi ma vực địa sát.

Về Bàn Việt, trong lòng gã đệ tử này, sư phụ gã tài năng tuyệt thế, là vị lão tổ mạnh nhất trong mấy đời Liệt Viêm lão tổ, thiên hạ không kẻ nào có thể tranh phong cùng người. Cho dù có là bậc tu sĩ thượng giới đi chăng nữa, chưa chắc đã có thể thắng được sư phụ gã.

Mục tiêu lớn nhất trong đời gã chính là vượt qua sư phụ mình, có được uy thế vượt trội hơn cả người.

Bàng Việt hóa thành một tia lửa bay đến Bạch Nguyên Châu. Gã biết sư phụ chắc chắn sẽ nhân cơ hội cuối cùng này truyền thụ cho gã thứ quan trọng nhất của Liệt Viêm lão tổ. Bởi người đã từng nói, thứ gì là tinh túy nhất, tuyệt diệu nhất, thì không thể nào dùng lời lẽ để truyền thụ được...

BẠCH CỐT ĐẠO CUNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 12: Tiên Thiên Linh Giác Và Kiếm

Dịch: Hoa Gia Thất Đờng

Hoàng Linh trước nay chưa từng theo sư phụ là Bất Chấp Đạo Nhân rời khỏi Thông Thiên Quán dù chỉ một lần. Thằng bé như một con hươu nhỏ, sống lẩn khuất bên trong rừng rậm.

Lúc này, thằng bé đang đứng bên cạnh bàn, ngẩng đầu nhìn mặt Thanh Dương Tử. Một lúc sau, nó lại quay sang nhìn những vết phù văn(*) mà Thanh Dương Tử đang vẽ ra.

(*) Phù văn: hoa văn trên bùa chú

Chẳng mấy chốc, Thanh Dương Tử đã vẽ xong một lá bùa, bèn chuyển cho Hoàng Linh. Hoàng Linh cần lấy, nhanh chân chạy đến và dán vào một góc tường. Lá bùa chớp mắt đã biến mất, ngay sau đó, trên mặt tường bằng phẳng bỗng xuất hiện những lằn vết phù văn bò loằng ngoằng tựa như giun đất.

Thực ra, Thanh Dương Tử không cần thằng bé dán bùa giúp, bởi y có thể làm việc đó chỉ trong khoảnh khắc. Nhưng y thấy Hoàng Linh đang đứng bên cạnh, nên cứ để thằng bé dán bùa giúp. Y chỉ đơn thuần muốn cho Hoàng Linh biết những lá bùa này là để dung hòa khí tức của ngọn núi với tòa đạo quán thành một thể.

Nếu tự tay Thanh Dương Tử dán những lá bùa này, y cứ cảm thấy nơi nào khí tức không được hài hòa thì sẽ dán bùa vào chỗ ấy.

Việc xảy ra ngoài dự tính của Thanh Dương Tử chính là, Hoàng Linh nhìn quanh bốn phía bằng đôi mắt non nớt như mắt hươu non, mà mỗi lá bùa thẳng bé dán đều đúng vào chỗ khí tức của ngôi đạo quán không dung hòa được với linh khí của ngọn núi. Điêu này khiến y không khỏi có chút kinh ngạc.

“Vì sao đệ lại dán bùa vào những nơi đó?” Thanh Dương Tử đột nhiên cất tiếng hỏi.

Hoàng Linh nghiêm nét mặt. Chần chừ một lúc, thẳng bé mới nhỏ giọng hỏi: “Đệ dán sai rồi sao? Giờ có thể xé ra được chứ?”

“Không phải, đệ dán rất đúng. Nhưng đệ căn cứ vào đâu mà dán bùa ở những nơi đó?” Thanh Dương Tử hỏi.

Hoàng Linh nghe nói mình dán không sai, bỗng nhiên lại có chút ngại ngùng. Thẳng bé gãi gãi đầu, nói: “Đệ cũng không biết nữa, đệ chỉ cảm thấy nên dán vào những nơi đó...”

Thanh Dương Tử nhìn dáng vẻ yếu ớt của nó, thầm nghĩ: “Quả nhiên thẳng bé có được tiên thiên linh giác rất nhạy bén.” Trước đó Thanh Dương Tử đã cảm nhận được sự nhạy bén từ tiên thiên linh giác của Hoàng Linh, nay vừa thử thì quả nhiên là đúng như vậy.

Trên đỉnh Thông Thiên Quán chẳng biết từ lúc nào đã kết thành một màn sương, mà bên ngoài Thông Thiên Quán bấy giờ lại khô ráo. Đó là bởi những lá bùa kia không chỉ dung hòa khí tức của Thông Thiên Quán với ngọn núi này, mà còn có thể tập hợp linh khí của trời đất.

Linh lực của kẻ tu hành không giống như linh khí trong trời đất, mà ẩn nơi huyệt phách, tiềm tàng nơi thần huyệt phiêu du...

Lúc này, linh khí của trời đất hội tụ, ngưng kết thành sương. Không như linh lực mà các môn phái trao cho đệ tử của mình, ẩn chứa bên trong là sự huyền diệu có thể dùng hộ thân, thứ linh khí này của thiên địa rất mạnh mẽ, có thể dùng bày trận pháp. Linh khí của trời, đất, núi, sông là thứ linh khí thích hợp nhất để bày trận pháp.

ooOoOoOooo

Cùng lúc đó, phía dưới chân núi, ngay tại lối giao dẫn về Thông Thiên Quán, có một nữ tử phi ngựa vọt đến. Trông m ò hời nhẽ nhại trên mặt, rõ là nàng đang rất gấp gáp.

Trông thấy tại lối giao dưới chân núi, người người tùm năm tùm ba, nàng ngóng nhìn quanh bốn phía, r ồi cất tiếng hỏi một ông lão sắc mặt có vẻ hi ền từ: "Vị lão gia gia này, nơi đây có phải là Thăng Tiên Đài không?"

Lão già kia nhìn dò xét cả người nàng một lượt từ trên xuống dưới r ồi mới nói: "Cô nương từ đâu biết được nơi đây chính là Thăng Tiên Đài?"

Nữ tử cưỡi con ngựa xanh phát cáu vì lão già không có chút lễ độ, nhìn ngó dò xét mình như thế, bèn bực dọc nói: "Ta hỏi lão, lão hỏi ngược lại ta, phải hay không phải, hỏi nhi ều như thế làm gì?!"

Lão già kia khẽ híp mi mắt, từ tốn nói: "Phải thì sao, những vị tiên nhân thượng giới ấy chắc chắn chẳng thu nhận người không có chút căn cơ đạo pháp nào. Tiều cô nương này, hay là cô trở về nhà gã ch ồng sinh con đi thôi." Nói r ồi, lão quay người bỏ đi.

Nữ tử cưỡi ngựa nào biết người vừa nói chuyện với nàng chẳng phải là một lão già, mà là một thanh niên mới độ khoảng ba mươi tuổi, tên gọi Sở Cấm. Bởi công pháp tu hành của gã phạm phải sai sót, nên cả thân thể trở nên già yếu như người già đã tám mươi tuổi.

Bình sinh, gã ghét nhất là bị người khác gọi hai tiếng "lão già". Vốn dĩ, gã hỏi câu đầu tiên chỉ để nghe ngóng xem nàng ta có lai lịch thế nào, r ồi cho nàng ta vài lời giáo huấn. Nào ngờ nữ tử kia tính khí lại quá nóng nảy, không phải là kẻ dễ đối phó, thế nên gã mới b ấ thêm câu "về nhà gã ch ồng sinh con" ở sau cùng.

Quả nhiên, không ngoài dự tính của Sở Cấm, nữ tử kia bị gã chọc đến tức điên lên. Chỉ nghe sau lưng tiếng nữ tử kia trở kiếm vào gã, lớn giọng nói: "Này lão khọm già, chớ có cậy mình già cả mà lớn lối trước mặt bản cô nương. Bản cô nương ghét nhất là thứ người như lão. Xuất thủ đi, bản

cô nương biết lão là kẻ tu hành, thế thì để bản cô nương coi lão đã tu luyện được pháp thuật gì ở từng này tuổi?!”

Nàng tuân một hơi, nào là “lão khọm già”, nào là “từng này tuổi”, đã khiến Sở Cẩm bốc lửa giận ngàn ngút trong lòng, tuy vậy, gã vẫn cố nhẫn nhịn. Nhìn quanh bốn phía, gã phất tay, nói: “Xem ra hôm nay không thể không bắt nạt hậu bối.”

Lời vừa dứt, gã vươn tay điểm một cái. Một chiếc xuyên màu bạch kim vốn đeo trên cổ tay gã, bị che phủ bởi ống tay áo, bay vọt ra, hóa thành một luồng bạch quang ập xuống đỉnh đầu nữ tử nọ.

“Khóa!” Sở Cẩm gằn giọng quát một tiếng.

Chiếc xuyên bạc trùn xuống người nữ tử.

Chỉ thấy nữ tử kia tuốt kiếm.

Một tiếng kiếm rít ngân vang. Kiếm quang lóe sáng một đường, đỡ lấy chiếc xuyên đang ập xuống đỉnh đầu nữ tử.

Sở Cẩm cười thầm trong bụng: “Kiếm phàm sao có thể chống đỡ được pháp bảo?”

Thế nhưng, kết quả lại khiến gã thất kinh. Thanh kiếm ấy thế mà lại đủ bền chắc để chống đỡ được Tỏa Linh Khuyên là món pháp bảo gã vừa tung ra.

Chỉ nghe một tiếng “keng”, Tỏa Linh Khuyên kêu lên một tiếng thê lương rồi bay ngược trở lại.

Sở Cẩm âm thầm bắt pháp quyết, vươn tay thu Tỏa Linh Khuyên về. Vừa nhìn, gã đã phát giác trên Tỏa Linh Khuyên bấy giờ đã có một vết hở. Trong lòng căm giận, gã trừng mắt nhìn thanh kiếm trên tay nữ tử, nói thầm: “Thanh kiếm đó là bảo vật chi, mà lại có thể phương hại pháp bảo của ta. À ta là kẻ không thông đạo pháp mà đã có thể sử dụng với uy lực như thế, nếu kiếm ấy để ta dùng thì...”

Không phải chỉ mỗi mình gã phát hiện ra thanh kiếm ấy là thứ bất phàm, mà cả những người khác cũng đã nhận ra. Người nào người nấy đều nhìn chăm chăm vào thanh kiếm trên tay nữ tử, có kẻ lấy làm kinh ngạc, có kẻ thẩn toan tính trong lòng, lại có kẻ lộ ra vẻ thèm thuồng trong ánh mắt. Chung quy kẻ mang ánh mắt chứa đựng ham muốn lại nhiều hơn. Ý ham muốn tất sẽ nảy sinh lòng tham.

“Hừm, bản lĩnh cũng chỉ có vậy,...” Nữ tử kia ngoài miệng nói thế, song trong lòng lại đang âm thầm cảnh giác. Nàng nghĩ: “Bọn họ ai nấy đều đang nhìn chăm chăm kiếm của ta, há chẳng phải là thấy kiếm của ta sắc bén mà muốn chiếm đoạt sao?!”

Nghĩ đến đây, nàng ta lại vờ như không biết gì, ngẩng cao đầu, ngạo nghễ nhìn quanh bốn phía, kỳ thực trong lòng lại đang cực kỳ cảnh giác. Nàng chần chừ quay người nhảy lên ngựa, nói: “Các người đều thấy cả rồi đó, là lão ta động thủ trước. Sau này khi sư phụ muốn phạt ta, các người phải làm chứng cho ta.”

Nàng ta làm gì có sư phụ, nói như thế là vì bấy giờ có đến hai mươi mấy người tụ tập quanh bãi đất trống này, mà người nào người nấy đều đang nhìn chăm chăm kiếm của nàng ta. Nàng ta sợ họ sẽ đoạt kiếm, thế nên mới chế bừa một ông sư phụ để hù dọa bọn họ.

Những người ở cục trường chỉ cho nàng ta là kẻ mới lặn lội giang hồ, chẳng tự biết trên người mình có bảo vật, chứ họ đâu biết, ẩn sau dáng vẻ nóng nảy bên ngoài, nàng còn có khả năng nhìn nhận sự việc hết sức thấu đáo, hơn người.

Nữ tử kia ngẩng trên lưng ngựa, chẳng có chút mảy may lo sợ, trong lòng chỉ thầm nghĩ: “Bọn họ đều là kẻ tu hành. Có lợi kiếm này trong tay, ta tuy chẳng sợ bọn họ, song pháp thuật của đám tu sĩ khó đề phòng, chỉ cần có một chút sơ suất thì khó tránh được đạo pháp của họ. Chẳng bằng ta lên núi trước vậy...”

Trong lòng nghĩ như thế, nàng càng dụng sức thúc chân vào bụng ngựa. Con ngựa hiểu rõ ý chủ nhân, bèn ngay lập tức phi vọt về phía Lạc Hà Sơn.

Mãi cho đến khi rẽ qua hai cái giao lộ, nàng mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, thàn thở ý bản thân mình đã cơ trí.

Nàng ta biết Lạc Hà Sơn này là Thăng Tiên Đài, trước đó hỏi lão già kia cũng chỉ để khẳng định chắc chắn mà thôi. Nàng cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều về chuyện bọn họ vì sao lại tụ tập dưới chân núi chứ không phải ở Thăng Tiên Đài trên ngọn núi này.

oooOoOoOooo

Rốt cuộc cũng đã dắt ngựa lên đến đỉnh núi, nữ tử bấy giờ đã mệt đến mồ hôi nhễ nhại đầy mặt. Đường núi cực kỳ khó đi, huống chi nàng còn phải dắt ngựa.

Trông thấy Thông Thiên Quán bấy giờ được bao bọc trong một lớp bạch quang trong vắt, rục rỡ, nôm vô cùng uy nghiêm, nàng nghĩ: “Trông đạo quán này uy nghiêm lại quanh minh chính đại như thế, người trong quán hẳn là không tầm thường. Ta vào đạo quán này nghỉ ngơi một đêm vậy.”

Nữ tử dắt ngựa băng qua tiên điện, đi về phía hậu điện. Vừa vào đến hậu điện, nàng ta đã trông thấy một tòa thạch sơn cổ quái. Thạch sơn ấy trông giống như khúc chân người chỉ có từ đầu gối trở xuống. Chuyện khiến nàng cảm thấy lạ lùng nhất chính là tòa thạch sơn ấy đang đè lên một người.

Nàng lại nhìn tiếp về phía trước, thì thấy nơi đó còn có một kẻ đang quỳ. Đến gần thêm chút nữa, trông rõ kẻ đang bị đè dưới chân núi, nàng ta bất giác phải che miệng vì kinh ngạc. Kẻ này nàng đã gặp qua, hẳn ta chính là vị Tiêu Dao Vương của Nguyên Quốc, cát cứ tại Bạch Nguyên Châu.

Địa vị nhân gian của hắn ta ngang bằng với phụ thân của nàng, đều thuộc hàng Vương. Song, vì hắn còn có một thân phận khác - tu sĩ, mà lại thuộc vào hạng tu sĩ vô cùng cao thâm, nên nàng còn nhớ rõ, phụ thân của nàng khi ở cạnh hắn, ngữ khí lẫn lời lẽ đều phải cực kỳ cẩn trọng, lễ độ, thậm chí còn có vẻ thấp kém hơn hắn.

Nàng dừng bước ngay trước Tiêu Dao Vương Nguyên Trì. Trông thấy một Tiêu Dao Vương khắp mặt đều là vết máu, nàng không kiên được phải đưa tay sờ vào khối đá hình bàn chân kia, đâu hay rằng tay vừa chạm đến bề mặt đã xuyên hẳn qua khối đá. Lúc này nàng mới biết, tòa thạch sơn trước mặt nàng vốn chẳng phải là thật, trong lòng nàng kinh ngạc vô cùng.

Bước tiếp về phía trước, nàng đã trông rõ mặt kẻ đang quỳ trên mặt đất. Kẻ này nàng cũng quen biết, gã chính là đồ đệ của lão Tiêu Dao Vương kia. Gã này đã từng quấy rầy nàng, muốn nạp nàng làm thiếp. Chính vì giữa nàng với hai sư đồ họ có những cố sự như thế, nên nàng ta mới hạ quyết tâm nhất định phải học được pháp thuật, bằng không thì cho dù có làm đến bậc quân vương của nhân gian cũng vô ích.

Mà lúc này đây, cái gã Kiên Thất lúc nào cũng cho mình là kẻ cao cao tại thượng ấy lại đang quỳ trên đất. Về mặt gã dữ tợn, ánh mắt gã lộ rõ sự nhục nhã và phẫn uất. Dường như gã muốn đứng lên, nhưng dù gã làm thế nào cũng không thể đứng dậy được.

Nữ tử một tay dắt ngựa, tay kia nắm khư khư thanh kiếm, nói thầm: “Người của Thông Thiên Quán quả nhiên lợi hại, những kẻ dưới chân núi kia lẽ nào là vì sợ người trong đạo quán mà hết thấy đầu ở dưới chân núi, chẳng dám lên đây?”

Nàng ta lại tiến về phía trước mấy bước, đột nhiên phát hiện trước mặt còn có hai người nữa, dường như họ đã ở đây từ trước. Một người trong số hai người họ vận một thân đạo bào tử sắc, búi tóc đội mũ cao. Người còn lại chỉ là một đứa trẻ ước chừng mười hai, mười ba tuổi. Đứa bé ấy đang nhìn nàng.

Người thanh niên vận đạo bào tử sắc kia đang tập trung tinh thần để vẽ hay khắc gì đó lên một tấm lệnh bài có hình dạng như một thanh kiếm nhỏ.

Phía trước hai người họ có một cái bàn, trên bàn đã bày sẵn những mấy thanh lệnh kiếm như thế.

“Người đó... Ta đã gặp qua y.” Nữ tử ngay lập tức nhớ ra, khi nàng ăn chực ở Bàn Tiên Lầu tại đô thành Nguyên Quốc, người ngồi đối diện nàng lúc bấy giờ chính là y.

“Là y đã trấn áp Tiêu Dao Vương và Kiêm Thất ở đây sao?” Nghĩ đến đây, nàng lại ngược mắt nhìn tiêu đạo sĩ bấy giờ cũng đang nhìn nàng, nói: “Nhưng Quốc Phong Lãng(*) xin bái kiến nhị vị chân nhân.”

(*) Phong Lãng của nước Nhung

Đạo nhân mặc áo bào tử sắc không buồn chớp mắt. Y vẫn tiếp tục khắc khắc vẽ vẽ lên trên lệnh kiếm. Chỉ thấy ngón giữa trên tay phải của y phát ra quang hoa tựa như ánh kiếm. Điêu khiến Phong Lãng cảm thấy kỳ quái chính là, ngón cái của người này lại đứt mất từ gốc.

Hai hàng lông mày rất nhạt của tiêu đạo sĩ đứng bên cạnh nhú thành hình chữ “bát”. Phong Lãng có thể thấy được nỗi lo lắng ẩn chứa trong ánh mắt của tiêu đạo sĩ đó.

Phong Lãng nhìn tiêu đạo sĩ, tiêu đạo sĩ cũng nhìn Phong Lãng. Miệng nó mấp máy, dường như thằng bé muốn nói gì đó, nhưng rốt cuộc lại chẳng nói ra.

“Nơi này chẳng bao lâu nữa sẽ có đở máu, cô nương nên nhanh chóng rời đi thì hơn.” Đạo nhân mặc áo bào tử sắc, tức Thanh Dương Tử, đột nhiên cất giọng nói. Y trước sau đều không nhìn đến Phong Lãng, lại tiếp tục nâng thanh lệnh kiếm bằng gỗ cuối cùng lên...

BẠCH CỐT ĐẠO CUNG

Thân Văn Chỉ Tiêm

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 13: Phong Lăng

Dịch giả: Hoa Gia Thất Đờng

Phong Lăng không hề sợ hãi, lớn tiếng nói: “Đổ máu? Đổ máu, giết chóc gì chứ? Là đám người dưới chân núi sao? Ta há lại sợ bọn họ?!”

Thanh Dương Tử không nói gì thêm. Y định thầ nhìn thanh lệnh kiếm trắng bằng gỗ. Chỉ thấy trong đôi mắt của y lóe lên hai đốm sáng tựa như ánh chớp, thanh lệnh kiếm bạch mộc liền vụt sáng, vàng vạc quang hoa. Những lá bùa tiếp nối nhau xuất hiện trong luồng quang hoa rực rỡ.

Bấy giờ, tiêu đờng đứng bên cạnh y là Hoàng Linh mới cất tiếng khuyên Phong Lăng: “Tỉ nên xuống núi thì hơn. Ở đây quả thực sắp có đại chiến đó, không phải với mấy người dưới chân núi đâu. Nếu là bọn họ thì sư huynh của ta hà tất phải để ý đến làm gì.”

“Vậy thì là ai?” Phong Lăng nhanh nhẩu hỏi.

Hoàng Linh còn đang định trả lời thì Thanh Dương Tử đã nói: “Mỗi người đều có duyên pháp riêng. Lời nên dứt ở đây, còn phải coi phúc duyên của chính nàng ta thế nào.”

Chân mày của Phong Lăng lập tức nhíu lại, ánh mắt nàng hết nhìn Thanh Dương Tử lại ngó đến Hoàng Linh. Thanh Dương Tử chẳng buồn ngó đến nàng, còn đôi mắt của Hoàng Linh thì vẫn dán vào nàng, chỉ chớp chớp vài cái, dường như thằg bé vẫn đang chờ xem nàng sẽ làm thế nào.

Phong Lăng trợn tròn mắt, hình như nàng cũng đang đợi Hoàng Linh nói gì thêm. Song một lúc lâu sau, Hoàng Linh vẫn không thốt thêm lời

nào. Thằng bé thu ánh mắt về, lại quay sang nhìn Thanh Dương Tử.

“Bản cô nương ghét nhất là hạng người này, rõ là có thể nói rõ ràng mà lại cố ý không nói cho rõ, cứ tự cho mình là cao thâm. Bản cô nương hôm nay quyết không đi đó.” Nói đến đây, nàng đột nhiên buông cương ngựa, lại đi về phía Kiêm Thất bấy giờ vẫn đang quỳ trên đất, vừa đi vừa nói: “Kẻ này năm đó ức hiếp bản cô nương quá đáng, để bản cô nương tiên già đi chầu diêm vương trước.”

Lời vừa dứt, nàng ta đã bạt kiếm.

Chỉ nghe một tiếng “keng”, kiếm đã rời vỏ.

Phong Lăng thuận tay đâm một nhát, thanh lợi kiếm cắm thật gọn vào lưng Kiêm Thất rồi xuyên qua lồng ngực, thế trơn tru như chẻ tre, không hề phát ra một thứ âm thanh hay tiếng động nào khác.

Con người của Kiêm Thất trơn lên một cái, và nét mặt già méo mó. Ánh mắt già cho thấy già không sao tin được chuyện vừa xảy đến với già, không sao tin được rằng già sẽ chết như thế này. Trong đôi mắt đó dường như tràn ngập sự căm phẫn.

Hoàng Linh há hốc miệng, kinh ngạc nhìn nữ tử xinh xắn vừa mới tuốt kiếm giết người kia. Nó quay đầu nhìn sư huynh Thanh Dương Tử của mình, mới phát hiện Thanh Dương Tử hoàn toàn không để tâm đến chuyện vừa rồi.

Phong Lăng co chân đạp Kiêm Thất ngã lăn ra đất. Vẫn cầm kiếm trên tay, nàng quay đầu nhìn Thanh Dương Tử, lại thấy y hoàn toàn không để ý đến mình, bèn tiếp tục bước về phía Tiêu Dao Vương Nguyên Trì, vừa đi miệng vừa nói: “Kẻ này thì bắt phụ thân của bản cô nương phải vâng vâng dạ dạ trước mặt hắn, còn bày ra dáng vẻ cao quý như thế người khác không sao có thể với tới hắn... Hôm nay bản cô nương cũng cho người đi đầu thai.”

Nói rồi, một kiếm vừa hạ, đầu của Tiêu Dao Vương đã bị trảm đứt lìa từ cổ trong chớp mắt. Cái đầu lăn long lóc trên đất. Động tác của nàng ta

gọn gàng dứt khoát, không lằng nhằng lôi thôi, một niệm vừa khởi đã động thủ ngay lập tức.

Cũng chính vào lúc ấy, giữa nền trời đêm tối đen như mực bỗng xuất hiện một chấm sáng màu đỏ. Thứ ánh sáng đỏ ấy bay đến từ chân trời xa tít, xuyên qua màn đêm, rồi chiếu rọi xuống mặt đất. Ngôi Thông Thiên Quán vốn được bao phủ bởi một tầng ánh sáng thanh khiết long lanh, nay lập tức được trùm thêm một lớp hồng quang. Hồng quang tựa lửa, lửa hừng hực giữa hư vô.

Phong Lăng cả kinh, nàng ngẩng mặt nhìn bầu không, nói: “Đang đêm sao bỗng dựng lại có mặt trời, đó là thứ gì vậy?”

Nàng khẽ híp mi mắt, ngược trông thứ ánh sáng đỏ bập bật giữa nền trời kia. Khoảng hư vô phía trên Thông Thiên Quán bỗng nhiên như bị lửa thiêu đốt, chỉ trong chớp mắt đã hóa ra một cái đầu lửa, đầu lửa vồ thẳng về phía Thông Thiên Quán.

Phong Lăng đột nhiên trợn trừng mắt. Chính trong sát na cái đầu lửa hiển hóa giữa nền trời, cái đầu lửa đó cũng đã hiện ra ngay trước mắt nàng, và xuất hiện cả trong tâm nàng. Phong Lăng thất kinh, nhưng tay lại dứt khoát đâm một kiếm, cái đầu lửa trong chớp mắt đã tan biến.

Không rõ chuyện gì vừa xảy ra, Phong Lăng ngược trông bốn bề, nói: “Cái đầu vừa nãy, cái đầu bốc cháy ngay trước mặt ta đó, bị ta chém một kiếm tan biến rồi.” Nói đến đây, nàng nhìn về phía Thanh Dương Tử và Hoàng Linh, nói tiếp: “Các người thấy chứ?”

Hoàng Linh không lên tiếng. Đôi mắt trong trẻo trợn tròn nhìn nàng, thảng bết đầu.

“Các người không thấy? Các đầu lớn đến vậy, lửa lớn đến vậy, mà lại chẳng thấy?! Tóc của ta bị đốt xém cả rồi...” Nói đến đây thì nàng ta tự sờ tóc mình, thì hóa ra tóc vẫn còn nguyên vẹn. Cảm thấy chuyện này vô cùng cổ quái, nàng tiếp tục xem đi xem lại y phục của mình. Y phục trên người nàng chẳng có nơi nào bị lửa lém qua cả.

Vừa nãy chẳng hề có cái đầu lửa nào lao về phía Phong Lăng, mà thực ra là sát ý của Liệt Viêm Lão Tổ đã xuyên qua mắt của nàng ta để hiển hóa thành cái đầu lửa trong tâm nàng. Chỉ có đi ầu, nàng ta tuy giật mình, nhưng lại chẳng hề sợ sệt. Một kiếm đâm tới, kiếm ấy tuy chỉ đâm trong hư vô, song trong lòng nàng bấy giờ cũng có một đường kiếm đâm ra như thế.

Nhát kiếm trong lòng nàng vậy mà lại có thể đánh tan sát ý của Liệt Viêm lão tổ. Việc này lại một lần nữa nằm ngoài dự đoán của Thanh Dương Tử.

Trước đó, khi nữ tử này đến đạo quán, y đã có một cảm giác kỳ lạ, cảm giác ấy rất mờ nhạt. Nhưng hiện giờ, đã không còn nhiều chuyện có thể khiến Thanh Dương Tử cảm thấy lạ nữa, cho dù là Liệt Viêm Lão Tổ sắp giáng xuống từ trên trời cao kia mà giết y, huống hồ như Phong Lăng chỉ là một nữ tử nhân gian không thông chuyện tu hành mà thôi.

Lần đầu ngẩng mặt lên nhìn Phong Lăng, Thanh Dương Tử cảm thấy nàng ta cũng không thể coi là quá xinh đẹp: một đôi mày thanh tú và sống mũi thẳng tắp gọn gàng, nhưng miệng nàng lại không nhỏ nhắn duyên dáng như những nữ nhân khác, mà lại hơi rộng. Tính tình nàng cũng giống hệt như cái miệng này vậy, khảng khái, thẳng thắn, chẳng quan tâm mấy đến tiêu tiết.

Từ người nàng tỏa ra một thứ hào khí, tựa như nàng chẳng biết sợ hãi bao giờ. Đó là thứ phần lớn đàn ông không có được.

Thanh Dương Tử lại quan sát thanh kiếm trong tay nàng. Thanh kiếm ấy ảm đạm vô quang, không đẹp đẽ chi, cũng không để lại ấn tượng mấy trong mắt người nhìn, chỉ như đúc từ thứ sắt phàm của nhân gian. Thế nhưng, Thanh Dương Tử đã tinh tế nhận ra: thanh kiếm đó ẩn chứa sát ý.

Đó là một thanh kiếm có lai lịch.

Thanh Dương Tử nhìn Phong Lăng, Phong Lăng cũng nhướng mày nhìn Thanh Dương Tử. Lúc này, y cất lời: “Cô nương có biết, một người trong số hai người cô vừa giết đó, có một vị huynh trưởng tiếng tăm lẫy lừng thiên hạ?”

“Ai?”

“Liệt Viêm Lão Tổ.”

Phong Lăng thất kinh, liền đáp ngay: “A... Lão già đó... Phen này toi rồi, phen này ta chết chắc thôi...”

“Cô sợ rồi sao?” Thanh Dương Tử lạnh lùng nói.

Phong Lăng thôi ngay không nói nữa. Nàng ta gãi gãi đầu hết như Hoàng Linh vừa làm khi nãy, miệng lẩm bẩm: “Lão ta là Liệt Viêm Lão Tổ đời thứ tư, nghe đâu còn lợi hại hơn ba đời trước nữa, vốn vẹn chưa đến ba mươi năm mà lão đã là kẻ đệ nhất thiên hạ rồi, lợi hại quá trời lợi hại...”

“Ồ! Vậy sao? Cái đầu bốc cháy cô thấy lúc nãy chính là sát ý của lão hóa ra đó.” Thanh Dương Tử đi kèm đậm nói.

“Á...” Phong Lăng lại lần nữa thất kinh: “Lão...”

“Lão ta ở trên bầu trời kia.” Thanh Dương Tử tiếp lời nàng.

“Lão, làm sao, a, ta biết rồi...” Phong Lăng đột nhiên tựa như hiểu ra chuyện gì đó.

Thanh Dương Tử hỏi: “Cô biết chuyện gì?”

“Lão ta đến đây giết người?”

“Không, lão đến để ứng kiếp.” Thanh Dương Tử đi kèm nhiên trả lời.

Phong Lăng không nói nữa. Nàng ta quan sát Thanh Dương Tử, trong lòng nghĩ thầm: “Người này thoát trông đã giống cao nhân, lời nói ra lại càng cao hơn nữa. Y thế mà lại dám nói Liệt Viêm Lão Tổ đến để ứng kiếp.”

Thanh Dương Tử tiếp tục lạnh lùng nói: “Liệt Viêm Lão Tổ đó có một thứ thần thông gọi là ‘Trích thủ thôn thiên chi thuật’(*), có thể trong vòng

vạn lý nuốt lấy kẻ địch. Cái đầu của lão từ sớm đã đến Thông Thiên Quán này, nhưng trông thấy đệ đệ ruột của mình bị bần đạo áp chế ở đây mà lão lại chẳng dám xuống. Cho nên có thể thấy lão không cảm thấy có thể nắm chắc phần thắng so với bần đạo.”

Nghe Thanh Dương Tử nói như thế, Phong Lăng lại ngược mặt nhìn trời lần nữa. Nàng mơ hồ trông thấy một đốm lửa chập chờn ở xa xa, thẫn nghĩ: “Lẽ nào lời y nói là thật.”

“Nhưng cô nương vừa đến đã giết liền hai người, đã phá hỏng đại sự của bần đạo rồi.” Thanh Dương Tử nói.

“Phá hỏng đại sự gì của người?! Người trấn áp bọn họ ở đây, chẳng phải ngay từ đầu đã muốn giết họ rồi sao, giết sớm với giết muộn có gì khác biệt?” Phong Lăng nhanh miệng đáp.

“Đương nhiên không giống nhau.”

Thanh Dương Tử chấp tay đứng đấy, không có vẻ chi khẩn cấp. Trông y như thế, không ai nghĩ y sắp phải đại chiến với kẻ khác.

Chỉ nghe y nói tiếp:

“Bần đạo không giết lão Nguyên Trì kia, là bởi bần đạo không muốn trong lòng Liệt Viêm Lão Tổ dấy lên lửa hận thù, nổi hận tràn ngập trong lòng tất ý thịnh, ý thịnh tất pháp lực của lão sẽ cường đại. Cô nương dám giết đệ đệ ruột thịt trước mắt lão, sát ý trong lòng lão đã dâng đến chỗ cực thịnh, đồng thời khiến thần thông của lão càng thêm lớn mạnh. Ngọn lửa ban nãy là do sát ý tuôn trào từ trong lòng lão gây nên.”

Phong Lăng hết nhìn Thanh Dương Tử lại nhìn thiên không, nhất thời không biết phải nói gì. Nàng không quen cảm giác bị kẻ khác khuất phục, nên lại lớn giọng nói: “Sợ gì chứ, Liệt Viêm Lão Tổ cũng chỉ là Liệt Viêm Lão Tổ thôi, lão ta có biến thành đạo tổ đâu?!”

“Bần đạo đương nhiên là không sợ. Nhưng vốn dĩ bần đạo có được bảy phần thắng thì nay chỉ còn năm phần thôi...” Thanh Dương Tử đáp.

Phong Lăng đáp ngay: “Nếu đã như thế, chẳng bằng chạy trốn. Người đã có được năm phần thắng thì chắc là có thể trốn thoát mà.”

“Giữa Liệt Viêm Lão Tổ với bần đạo còn có mối thù giết sư. Bần đạo trấn yểm Nguyên Trì ở đây, là vì muốn dẫn dụ Liệt Viêm Lão Tổ đến để giết lão, làm sao bần đạo có thể trốn đi được? Cho dù hiện giờ chỉ còn được năm phần thắng, bần đạo cũng phải giết lão.” Thanh Dương Tử vừa nói dứt lời, ánh mắt của Phong Lăng lập tức thay đổi. Chỉ nghe nàng ta nói: “Ta cứ ngỡ kẻ tu hành đầu lạnh nhạt không có tình người, chẳng ngờ người lại còn tình nghĩa thế này...”

Trước đó, trong mắt Phong Lăng, Thanh Dương Tử quả là kẻ cao thâm khó lường, song lại chẳng phải loại người mà nàng kính phục. Phong Lăng chỉ kính phục những ai hào khí nghĩa hiệp, mà Thanh Dương Tử, cho dù là lúc nói năng hay khi biểu cảm, y đâu đi ếm đạm bình tĩnh tựa như một đ潭 nước phẳng lặng. Đối với nàng mà nói, kiêu người như thế không có chút sức hấp dẫn nào. Nàng chỉ ưa những cơn sóng cả mạnh mẽ dâng trào, thích cuộn ngược dòng giữa những đợt ba đào mãnh liệt.

Lúc này, Thanh Dương Tử lại quay lưng đi. Y ngược nhìn thiên không, lại thở dài nói: “Bần đạo muốn giết Liệt Viêm Lão Tổ ở đây, nhưng vẫn còn một kẻ nữa không thể giết được.”

“Vẫn còn một người?”

“Ừa, kẻ này chính là đệ tử của Liệt Viêm Lão Tổ, Bànng Việt. Chính gã bức tử sư muội của bần đạo.” Không chờ Phong Lăng mở miệng, Thanh Dương Tử đột ngột nhìn thẳng vào hai mắt nàng, nói: “Cô nương giết li ền hai người ở chỗ của bần đạo, đã báo được oán thù trong lòng, vậy có chịu giúp bần đạo đi giết một người không?”

“Ai chứ?”

“Liệt Viêm Lão Tổ đời thứ năm.”

“Người muốn ta đi giết Liệt Viêm Lão Tổ đời thứ năm?” Phong Lăng trợn tròn mắt hỏi.

“Phải, lẽ nào cô nương sợ r ồi.” Thanh Dương Tử nói, r ồi lại tiếp tục thở dài: “Cũng phải, gã là Liệt Viêm Lão Tổ đời thứ năm, tuy hiện vẫn chưa có được danh xưng chính thức, nhưng ai nghe qua mà chẳng sợ hãi. Trước đó ta còn thấy cô nương bất luận là giết người hay là ăn nói đều hào khí vô song thế...”

“Ai bảo bản cô nương sợ chứ, chỉ là...” Phong Lăng ngập ngừng, lại quay nhìn chỗ khác, lời thôi một h ồi mới nói: “Chỉ là ta không biết pháp thuật, làm sao có thể đánh lại gã.”

Thanh Dương Tử chấp tay đứng đấy, từ trên người y toát ra một phong thái ngạo nghễ, thông dong. Y đáp ngay lập tức: “Nếu quả thực lòng cô nương không cảm thấy sợ hãi, b ần đạo sẽ có cách khiến cô nương thông linh đặc pháp.”